ரவீந்தரின்

வியாசங்கள்.

மொழிபெயர்ப்பு.

'சி. சுப்பிரமண்ய பாரதி'

சுதேச மித்ரன் பவர்

பிரஸ், சென்னை.

ரவீந்திரரின் வியாசத்தின்
மொழிபெயர்ப்பு:—
தி. அம்பலவாணிய பாரதி.

முகவுரை.

இப்புத்தகத்திலடங்கிய ஐந்து வியாசங்களும் முதன் முதல் வங்க பாஷையில் மகாகவி ஸர். ரவீந்திரநாத் தாகூரால் எழுதப் பெற்று, பிறகு ஆங்கிலத்தில் அவரது சகோதரரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, "மாடர்ன் ரிவியூ" என்கிற மாதப் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டு அதனின்றும் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. மாடர்ன் ரிவியூ பத்திராசிரியர் இவ்வியாஸங்களை தமிழ் மக்களின் மேம்பாட்டைக்கோரி மொழி பெயர்த்துப் புத்தக ரூபமாக வெளியிட நமக்கு அநுமதி கொடுத்ததைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம்.

இவ்வைந்து வியாசங்களிலும் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அருங் கருத்துக்களை ஸ்ரீமான் பாரதி மிக்க சாதுரியமாக நம் தாய் பாஷையில் விளக்கியிருப்பதை இங்கே குறிப்பிடுவோம்.

பதிப்பிப்பவர்.

நம் பாரத தேச தௌர்பாக்கியத்தை முன்னிட்டு சென்ற கல்கத்தா காங்கிரஸ் மகாசபையில் மகாகவி ரவீந்திரநாத தக்கூர் பாடியது.

1. ஜனகணமன அதிநாயக ஜயஹே-பாரதபாக்கிய விதாதா
பஞ்சாபஸிந்துகுஜராட மாராட-திராவிட உத்கல வங்க!
விந்திய ஹிமாசல யமுனாகங்கா உத்சல ஜலதிதரங்க!!

தவஸுப நாமிஜாகே-தவஸுப ஆஸிஷ் மாகே
காஹே தவ ஜய காதா.

ஜனகணமங்கலதாயக-ஜயஹே-பாரத பாக்யவிதாதா
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே! ஜய ஜய ஜய ஜய ஜயஹே

2. ஹரஹா தவஹாக்வான் பிரசாரிதோ ஸ்ருணிதவ உதாரவாணீ!!
ஹிந்து பௌத்தசிக-ஜயின-பாரஸிக முஸல்மான் கிறிஸ்தானீ!!

பூரவபச்சம ஹாரஸ்ரே-தவஸிம்மாஸன பாஸே
ப்ரேம ஹார்ஹை காதா.

ஜனகண ஐக்கிய விதாயக ஜயஹே-பாரத பாக்கிய விதாதா
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே! ஜய ஜய ஜய ஜய ஜயஹே.

8. பதன அப்யுதய பந்தர பந்தா-யுகயுகதாவித யாத்ரீ!
ஹே-சிர ஸாரதி தவரத சக்ரே முகரிதபத தினராத்ரீ!!

தாருண விப்லவ மாசே-தவஸங் கத் தொனிஜே
ஸங்கட துக்கத்ராதா

ஜனகண துக்கத் ராயக ஜயஹே-பாரத பாக்கிய விதாதா
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே! ஜய ஜய ஜய ஜய ஜயஹே

4. கோரதிமிரகன நிபிட நிஸீதே பீடித மூர்ச்சிததேசே!
ஜாக்ரதக்ஷீலோ தவ அவிசலமங்கல நதயனே அனிமீஷே!!

துஸ்ஸ்வப்னே ஆதங்கே-ரக்ஷா கோரிலே அங்கே
ஸ்கேஹமை தமியாதா.

ஜனகணபதபரி சாயக ஜயஹே-பாரத பாக்கிய விதாதா
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே! ஜய ஜய ஜய ஜய ஜயஹே.

5. ராத்ரிப்ரபாதிலோ உதிலோ ரவிஷபீ பூர்வ உதயகிரி பாலே!
காஹே விகங்கம புண்ணிய ஸமீரணதவ ஜீவனரஸடாலே!

தவகருணாருணராகே-நித்ரித பாரத ஜாகே
தவசரணே நதமாதா.

ஜய ஜய ஜயஹே ஜயராஜேஸ்வர! பாரத பாக்கிய விதாதா.
ஜயஹே! ஜயஹே! ஜயஹே! ஜய ஜய ஜய ஜய ஜயஹே.

சிறிதும் பெரிதும்.

ராஜரீகப் பஞ்சத்தில் நெடுங் காலம் கஷ்டப்பட்டு பாரத தேவி வானத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ராஜாங்கச் சோதிடர் ஒரு பலமான ஸ்வ ராஜ்ய மழைக் காற்று அராபிக் கடலைக் கடந்து வந்து விட்டதென்றும் பெரிய மழை பெய்யு மென்றும் சோதிடங் கூறினர். அப்போது பார்த்தாலோ! பேஷாரில் மஹமதியர் மேலே ஹிந்துக்கள் கலஹ மழை தொடுத்தார்கள்—கனத்த மழை!

பிற தேசங்களிலும் மதக் கலஹங்கள் உள. அவை லௌகிகப் போட்டியாலும் விரோதத்தாலும் ஏற்படும். நமது தேசத்திலே தான் கேவலம் மதத்துக்கே சண்டை! இந்த உலகத்தில் நாமே அன்ய மத ஆதரவில் சிரேஷ்ட மென்று வாயினாலே பிதற்றுகிறோம். நவீன ஐரோப்பாவில் கலகங்கள் சோற்றுக் காரணமாக விளைவன. அங்கு நிலக்கரிக் கூலிக்காரரும், கப்பல் கட்டுந் துறை முகத்து வேலைக்காரரும் ரயில்வே கூலிக்காரரும் இடையிடையே பெரிய கலகம் பண்ணுகிறார்கள். அதிலிருந்து படிப்படியாக புதுச் சட்டங்கள் பண்ணுதல் பழஞ் சட்டங்களை ரத்து செய்து வைத்தல், சிப்பாய்களை அழைத்தல்—ரக்தச் சேதம் இத்தனையும் நடக்கும். அங்கே இந்த மாதிரிச் சண்டைகளில் கக்ஷி இரண்டே. ஒரு கக்ஷி சண்டை நடத்துகிறது. மற்றொரு கக்ஷி அடக்குகிறது. நமது தேசத்தில், இருப்பது போல் வேடிக்கை பார்க்க ஒரு மூன்றாம் கக்ஷி கிடையாது.

இங்கிலாந்தில் முன் னொரு காலத்தில், அதன் ராஜாங்க யந்திரம் சரியான படி செம்மைப் படாம லிருந்த போது, ப்ரொதஸ்தாந்துக் கக்ஷியாருக்கும் ரோமான் கத்தோலிக்க மதஸ்தருக்கும் கொடுமை யான சண்டைகள் நடந்தன. அந்தப் போராட்டத்தில் ஒரு கக்ஷிக்கு மற்றொரு கக்ஷி செலுத்திய அநியாயங்கள் பல, நெடுங் காலம் வரை கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவர் மிகவும் கஷ்டப் படும் படி நேர்ந்தது. இன்றும் அங்கு ப்ரொதஸ்தாந்து மதமே ராஜாங்க மத மென்று வைத்திருப்பது கத்தோலிக்கருக்கு மிகுந்த அநியாயமே யெனினும், கலகமும் அதிருப்தியும் வெளிப்படாமல் செய்து விட்ட காரணங்கள் எவை?

எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்வ ராஜ்யம் பண்ணுகிறார்கள். அதிலே கலகங்கள் இல்லையா. ஸ்காட் ஜாதியும் இங்கிலீஷ் ஜாதியும் ஜன வகுப்பிலும், பாஷையிலும், ஸம்ப்ரதாயத்திலும் சரித்திரத்திலும் வெவ்வேறு ஜாதிகள். கடைசியாக இங்கிலாந்துக்காரரும் ஸ்காட்டுகளும் ஒன்று கூடி ஸ்வ ராஜ்யம் ஏற்படுத்தினார்கள். அதிலிருந்து ஒற்றுமை யுண்டாய் அவர்களுக்குள் நெடுநாள் இருந்த கொடிய பழைய விரோதப் புண்களெல்லாம் தீர்ந்து க்ஷேமலாபங்கள் ஒன்றாயின. அப்படி ஒற்றுமை இங்கிலாந்துக்கும் ஐர்லாந்துக்கு மிடையே உண்டாகாத காரணம் யாது? ராஜரீக உரிமைகளில் ஸமத்வம் இல்லாமையே காரணம். வேறென்ன?

நமது தேசத்தில் இந்த ஹிந்து மஹமதிய விரோதம் ஒரு சங்கடமான அம்சம். முழு உண்மையி லிருந்தும் விலகுதல் பாவம். பல முன்னை இடத்தில் கண்டனை யுண்டு. மதக் கொள்கை தவிர ஒரு ஆத்ம விளக்காக இருப்பதை விட்டு புராணங்களையும் புறக்கிரியைகளையும் ப்ரதான மாகக் காட்டு மிடத்தே மதபேதங்களைக் காட்டிலும் அந்த பெரிய கலஹமாய் பய மாகிறது. மதக்கொள்கைக் காகச் சிந்தப் பட்ட ரத்தத்தால் ஐரோப்பிய சரித்திரம் செவ்விய கறைப்பட்டிருக்கிறது. "அஹிம்ஸா: பரமோ தர்ம:" என்பது உங்கள் கொள்கையாயின், அது அஸாத்யமான தாகிலும் சிறிது சிறிது அதை நோக்கிச் செல்ல முயலக் கூடாதா? மதக் கொள்கை யென்ற பெயர் வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் ஒரு வித மிருகத்தைக் கொல்லவும் பிறர் தங்கள் மதக் கொள்கை பற்றி மற்றொரு மிருகத்தைக் கொல்லவும், அது காரணமாக மீண்டும் மதக் கொள்கை என்று நீங்கள் அந்த மனிதரைக் கொல்லத் தலைப் படுதல் கொடுமை யன்றோ? நமது மதம் எப்போதும் சடங்கு மய மாகவே இருந்து விடாதென்று நம்புகிறோம். ஹிந்துவும் மகமதியரும் ஒரே ராஜரீக ஆதர்ச முடையவர்க ளாய், நமது ராஜரீக வாழ்க்கை உண்மை பெறு மாயின் வெளி வேற்றுமைகளைத் துச்ச மாகக் கருதக் கூடிய மன ஒற்றுமை வந்து விடு மென்றும் நம்புகிறோம். நமது சொந்த துக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பற்றின கதை அம் மட்டில் இருக்க, இதில் மூன்றாவது கக்ஷியாருக்கு என்ன வேலை?

சில தினங்களுக்கு முன்பு ரயில் வண்டியில் நாமும் ஒரு ஆங்கிலேயனும் சந்தித்தோம். ஸ்வராஜ்யத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பேச்சுமாறில் ஒரு ஹிந்துஸ்தானி ஜமீந்தாரரை நோக்கி ஓர் ஆங்கிலேய தவகர்த்தன் உங்கள் குடித்தனக் காரரை அடக்கியாள உங்களால் முடியவில்லையே

உங்களுக்கு ஸ்வராஜ்யம் தருமா'? என்று கேட்டதாக அந்த ஆங்கிலப் பிரயாணி என்னிடம் சொன்னான். இங்ஙனம் அந்த ஆங்கிலேயன் சொல்லிய கதையில் ஷை தளகர்த்தருக்கு ஜமீந்தார் என்ன மறு மொழி யுரைத்தா னென்பதைத் தெரிவிக்க வில்லை. அனேக மாக ஜமீந்தார் தாழ்ந்த ஸலாம் போட்டு ;—"துரையே, நாங்கள் தகுதி யற்றோர். இந்தக் குடியானவரிட மிருந்து என்னைக் காப் பாற்றினால் போதும். எங்களுக்கு ஸ்வராஜ்யம் அவசியமில்லை" என்றுஞ் சொல்லுவான் போலும். ஸ்வராஜ்யம் கனவுலகத்தி லிருக்கிறது. எதிரே தளகர்த்தன் நிற்கிறான். குடியானவர் பின்னே பெருங் கலகம் பண்ணுகிறார்கள். அந்த ஜமீந்தார் வே றென்ன சொல்வான்? நான் என்னுடன் ரயில் வண்டியில் யாத்திரை புரிந்த ஆங்கிலேயருக் குரைத்த மறு மொழி யாதெனில் :—" முன்பு எங்களவர் ஸ்வராஜ்யம் நடத்தியபோது இந்த மாதிரி ஹிந்து மஹமதியச் சண்டைகள் நடந்த தில்லை. மேலும், பேஷாரில் தள கர்த்த னிடம் படை யிருந்தது. அதை யழை ஜமீன்தார் மிகவும் ஆவலுடன் நோக்கி யிருப்பான். ஒருவன் கையிலே படைக ளிருக்க மற் றொருவன் சண்டை யிடுதல் எப்படி இயலும்? முன்பு சுதேசியக் குழப்பத்தின் நாட்களில் ஜாமல்பூர் முதலிய தூர ஸ்தலங்களில் மாத்திரமே யன்றி கல்கத்தாவின் நடு மத்தியில் பெரிய பஜாரில் மஹமதியர் ஹிந்துக்களை ஹிம்ஸிக்க ஸர்க்கார் இடம் கொடுத்தது. இது ஆளப் படுவோருக்கு மாத்திரமே யன்றி ஆள்வோருக்கும் ஒரு வசை. இந்த மாதிரி மைஸூர் ராஜ்யத்திலேனும், ஹைதராபாத் ராஜ்யத்திலேனும் நடந்திருந்தால் ஷை தளகர்த்தருக்கு மறு மொழி யுரைத்தல் அதிக சிரம மாகலாம்." என்றேன்.

நமது குறை அதுவே. நமக்கு அதிகாரப் பொறுப்பில்லை. நம்மை வெளியின்று காக்கும் கடமையை நம்மை ஆள்வோர் மேற் கொண்டனர். அதனால் நாம் நமக்குள்ளே உதவி யற்றவர்களாய் மேன்மேலும் கெடுகிறோம். அதனால் அதிகாரிகள் நம்மிடம் அதிக இகழ்ச்சி காட்டும்போது நாம் எதிர்த்து மறுமொழி சொல்லத் துணிவில்லையாயினும் மனதுக்குள்ளே வைகிறோம். நம் மிடம் அதிகாரம் இருந்தால், அதை காப்பது ஹிந்துவுக்கும் மஹமதியருக்கும் ஒருங்கே கடமையாம். கலகம் நேரிடாமல் இரு திறத்தாரும் ஜாக்ரதை யாக இருப்பார்கள். இங்ஙனம் இந்தியாவில் ப்ரிட்டிஷ் ராஜ்யம் சிறிது காலத்துக்கு மாத்திரமே யன்றி என்றும் ஸ்திர மாகும்.

ஆனால் ஒரு வேளை சரித்திரத்தின் அடுத்த பக்கத்தை நாம் திருப்பும் போது, ப்ரிடிஷ் ஜாதி யானது தனது 'நல்

லாசாட்சி' யின் பின்னப்பட்ட முறைகளுக்கிடையே, நம்மை பலமிழந்தவராய், தற் சார்பு தெரியாதவராய், தற்காப்புக்குத் தகுதியற்றவராய், உண்மையான தன் வலிமையறியாதவர்களாய், நமது நாட்டுக் கோடானு கோடி ஜனங்களை உயிருடன் அடக்காமல் தலை யெடுத்திருக்கும் இதர ஆசியா தேசத்துக் கிடையே விட்டு விட்டால் இந்த நிராதர வான ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் தமக்கு முடி வின்றி நேரும் துன்பங்களுக்கு யாரை நோவர்? அல்லது, எப் போதும் மாறுகிற பூலோக சரித்திரத்தில், இந்தியாவின் ப்ரிடிஷ் ராஜ்ய சரித்திரம் மாத்திரம் எக் காலத்திலும் மாறாம லிருக்குமென்று வைத்துக் கொண்ட போதிலும் நாம் என்றும் பிரிந்தவராய், தேச உழைப்பில் பொதுக் கட்டில்லாதவர்களாய், சாசுவதச் சிறுமையில் பிணிப் புண்ட மனத்தினராய், அதிகார மின்றி, குறுகி, நமது வருங்காலத்தைச் சூழ அன்னியரின் இச்சை யென்ற பெருஞ் சுவர்வளர்ந்து நிற்க விதியா?

நாம் ஒரே ஆட்சியின் கீழிருக்கிறோம். ஒரே பொதுப் பிணிப்பில்லை. எனவே நம தொற்றுமை புறத் தோற்றம். நம்மை அது சேர்க்க வில்லை. ஒரு வரிசையாக நிறுத்தி வைத்தது. யாங்கேனும் லேசாக அடி விழுந்தால் ஒருவர் மேலே ஒருவர் முட்டுகிறோம். அந்த ஐக்யம் உயிர் உடையதன்று. விரித்துக் கொண்டு ஒரே பாதையில் நடக்கும் மனிதரின் ஒற்றுமை போன்ற ஒற்றுமை. ஒரே தரையின் மீது தூங்குவோர் மாதிரி ஒற்றுமை. இந்த ஒற்றுமையில் கர்வப் பட இடமில்லை. மகிழ்ச்சி கொள்ளவும் இட மில்லை. ஒன்று கூடி ஸ்தோத்ரப் பாட்டுக்கள் பாடவும், ஒன்று கூடித் தலை குனியவும் இடங் கொடுக்கும். நம்மைத் தூக்கி விடாது.

பழைய காலத்தில் 'ஜாதிக் கட்டினால் நாம் ஸ்வ ஜனங்களுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமைகளில் தவறாம லிருந்தோம். அது குறுகிய களம். நாம் பிறந்த கிராமமே ஸ்வ தேச மென்று நினைத்துக்கொண் டிருந்தோம். இருந்தாலும், அதன் வரம்புகளுக் குள், செல்வர் தமது செல்வப் பொறுப்பையும், புலவர் தமது புலமைக் கடமையையும் உணர்ந் திருந்தனர். ஒருவன் எவ்விதமான அதிகாரம் கொண் டிருந்தாலும், அவனைச் சூழ்கின்றோர் அதனை மாற்றுதல் இயலும். முயற்சியும் பொறுப்பு முள்ள அவ்வித வாழ்க்கையில் மனிதர் மகிழ்ச்சி யுறவும், பெருமை கொள்ளவும் இடமிருந்தது.

ஆனால் நம் பொறுப்புக்கள் ஜாதிக் கட்டி லிருந்து விலகி விட்டன. இப்போது நமக்கு நியாயம் செலுத்துவதும் ஸர்க்கார், காப்பாற்றுவதும் ஸர்க்கார், வைத்தியம் செய்வதும் ஸர்க்கார், தண்டிப்பதும் ஸர்க்கார்; எது ஹிந்து தர்மத்துக் கடுத்தது, எது அடுக்காதது என்பதை ஹை ஸர்க்கார் தான் நிர்மாணம் பண்ணுகிறது; நமக்கு லாகிரி வஸ்துக்கள் தயார்செய்து கொடுக்கும் பொருட்டாகச் சாராயம் வடிக்குங் கடமையும் அதுவே செய்கிறது. கிராமத்தான் ஒருவனைப் புலி தின்று விட்டால், மாஜிஸ்த்ரேட்டுக்கும், அவருடைய ஸ்நேஹிதர் களுக்கும் வேட்டைக்குப் போக ஸௌகர்யம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. நமது ஜாதிக் கட்டின் விதிகள் நம்மால் பொறுக்க முடியாத படி பாரமாய் விட்டன என்பது மெய்யே. பிராமணன் தக்ஷிணை வாங்கிக் கொள்ளுகிறான்; படிப்புக் கற்றுக் கொடுப்பதை விட்டு விட்டான்; ஜமீந்தார் குடித்தனக் காரரைக் கசக்கிப் பிழிகிறான்; ப்ரத்யுபகாரம் கிடையாது. மேற் குலத்தார் பொது ஜனங்களின் மதிப்பை வேண்டுகின்றனர்; அதற்குக் கைம்மாருகக் காப் பில்லை. நமது சடங்குகள் வீண் செலவு மிகுந்தும் ஸ்நேஹ வழி குறைந்தும் வேஷ மாத்ர மாயின. இடையே ஜாதி முட்டுதல் பல. குருக்களின் கொள்ளை தீவிரம். ஜாதிப்பசுவுக்கு நாம் தீவனம் போடுகிறோம். அது நமக்குப் பால் கொடுப்பதை நிறுத்தி முட்டுவதை நிறுத்த வில்லை.

நம்மவர் முன்பு நாடு நடத்திய திறமையைக் காட்டிலும் வெளியார் நடத்தும் நாடு செவ்விது அன்று என்பது விசாரணை யன்று. மனிதர்கள் மரங் கல் லாக இருந்தால் அடக்கி வைப்பதே சிறந்த தொழில். ஆனால் மனிதர் ஜீவ ஜந்துக்கள். உயிரும், விருத்தியும், முன் னேற்றமும் நாடுவோர். தேசக் காரியங்களி னின்று பிரித்து நம் மவரை மனமேங்க விடுதல் குரூரம்; தந்திரத்துக்கு விரோதம்.

நாம் அதிகாரம் கேட்பது தற்புகழ்ச்சிக் கன்று. பிறரைத் துன்புறுத்த அன்று. பிறர் செல்வத்தைப் பறிக்க அன்று. பெருந் தொகை யான ஜனங்களைக் கொல்லப் பெருமடங்கான சக்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டு மென்ற நோக்கத் தாலன்று. "ஸமாதான ஹிந்து" என்று பிறர் நம்மைக் குறிக்கும் வளனச் சொல்லை நாம் மகுடமாக தரிப்போம். நாம் ஆத்ம சாஸ்த்ர வாதிக ளாக இருப்பது பற்றிப் பிறர் நம்மை நகைப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்வோம். ஸ்வ தேசத்துக்கு ஸேவை பண்ண வலிமை வேண்டுகிறோம். தேசப் பொறுப்புக் களை வஹிக்கும் இயற்கை யுரிமை யில்லாமையால், மூழுப்

பயன் கொடாத இச்சையின் துன்பங்கள் நம் நெஞ்சைத் தின்னுகின்றன.

இதனாலேதான் நம் இளைஞர் சமீப காலமாக 'ஜன சேவை'யைக் கைக் கொண்டிருப்பது காண்கிறோம். உயிரற்றவைமா கான மெய்ம அறிவுக்குள் மனிதன் எக்காலத்திலும் திருப்தியுடன் அடைபட்டிருக்கமாட்டான். அபிவிருத்திக்குப் பாடுபடுதல் அவனுடைய அத்யந்த அவசியம். தான் துன்பப் பட்டும் ஒரு கொள்கையைத் தாங்கி நிறுத்துதல் அதன் அடையாளம். எல்லாப் பெரிய தேசத்தாரின் சரித்திரத்திலும் இந்தப் போராட்டத்தின் எதிர்க்க முடியாத நதி நுரை வீசி, உறுமி, ஜயாஜயங்களாகிய மேடு பள்ளங்களினூடே தடைகளையெல்லாம் உடைத்துக் கொண்டு போகிறது. நம்மைப் போல் ராஜீயப் பக்கவாத நோயுடையவர்களின் கண்ணிலும் சரித்திரத்தின் மறைந்தான இந்திர ஜாலம் படாதவாறு தடுத்தல் ஸாத்ய மில்லை. பெரியோர் வாக்கியங்களால் ஐக்க மெய்ப்பித்த சரித்திரத்தின் பாடங்களை நன்கு கற்றவனும் உயிரின் வேகம் நிரம்பி யிருக்குமோரிளைஞன், பிறர் கட்டாயத்தால் வேலையற் றிருப்பதைக் காட்டிலும் சாதல் நன்றெனக் கருதுவான். 'பங்கோபாத்' வைக்கப்பட்ட ஸசீந்த்ர நாத தாஸ குப்தன் தற் கொலை செய்து கொள்ளு முன் எழுதிய மன முருகும் படியான கடிதத்தினால் இது தெளிவாகிறது.

ஆனால் வெள்ளத்திலும் பஞ்சத்திலும் ஜனங்களுக் குதவி செய்ய இடமிருப்பது கொண்டே மனுஷ்ய ஸ்வரூபத் தின் காரணமான இச்சைகளும் திருப்தி யடைந்து விடமாட்டா. நாடோறும் மனித வாழ்க்கையில் சேரும் எல்லாவிதத் தொழில்களும் செய்ய இடங் கொடுத்தால் தான் திருப்தி பெறும். இல்லா விட்டால் அந்த இச்சைகள் நெஞ்சுக் குள்ளேயே அழுகி விஷ முடையன வாய் தேசத்தைத் துயர்ப் படுத்தும் ரகஸ்ய பத்தங்க ளாகின்றன. ஆகலால், ஆதர்சத்தை அநுபவ மாக்க விரும்புவோரின் மீதே ஸர்க்காரின் ஸம்சயம் மிகத் தீவிர மாகச் செல்லுகிறது. தன்னலமே வேண்டுவோர், தருமங் கருதாதார், சோம்பேறிகள், உதாஸீனக் காரர், இவர்களுக்குத் தான் இப்போது நடைபெறும் ரகஸ்யப் போலீஸ் தர்பாரில் பயம் குறைவு. இவர்களை பிறருக் குழைக்கப் போனால் அதற்கு முகாந்தரம் காட்டுதல் மிகவும் சிரம மாய் விடுகிறது. அதிகாரிகள் பெரிய தோரணை யுடன் :—" நீங்களேன் பெரிய காரியங்களில் தலையிடுகிறீர்கள்? தின்னவும், குடிக்கவும், கூலி வேலை செய்து

கூலிக்குத் தக்கபடி சௌக்ய மாகக் குடியிருக்கவும் இடம் கொடுத் திருக்கிற போது அதிகாரி திருப்தி யடையாமல் ஆகாச கோட்டைக் கேன் புறப் படுகிறீர்கள்?" என்று நம்மை நோக்கிக் கேட்கையில் நாம் என்ன உத்தரம் கூறுவோம்? ஆனால், அவர்கள் என்ன சொல்லப் போகிறார், விசாரணை யில்லாமல் மனிதரை "பந்தோபஸ்த்" பண்ணும் இருட்டுக் குகைத் தந்திரத்தில் ஒளியில்லை; நீதியில்லை; சத்திய மில்லை; அதிலிருந்து தப்ப வழியு மில்லை. அதனை கவர்ன்மெண்டார் அனுஷ்டிப்பது நியாய மில்லை. தேசத்தில் மிகச் சிறந்த யத்தனத்தை யெல்லாம் இப் படி விசாரணை யில்லாமல் மண்ணுக் குள்ளே புதைத்தல் எளிதாம். அவற்றினின் றெழக் கூடிய பிசாசுகளைத் தாங்கப் பண்ணுதல் கஷ்டம். உள்ளே பசியை தண்டனையாலே மாற்ற முயலுதல் மதி யுடைமை யன்று.

இந்த குகைத் தந்திரம் இன்று மும்முர மாக அனுஷ்டிக் கப் பட்டு வருகையிலே, இங்கிலாந்தி லிருந்து செய்தி வரு வதைப் பார்த்தால் ஸ்வராஜ்யம் கொடுக்க மசோதா செய்ய யோசித் திருப்ப தாகத் தெரிகிறது. தொல்லைப் பேயைத் தொலைக்கக் கொடுமை வழி நேர்வழி யன்று. ஜனங்களை கலவு செய்ய வேண்டு மென்பதையும் அதிகாரிகள் காணத் தொடங்கி விட்டார்க ளென்று நம்புகிறேன். "நான் இதில் பிறந்த காரணத்தால் மாத்திரமே யன்றி, எனது யத் தனங்களும், ஜயங்களும், இதற்கே ஸமர்ப்பணம் செய்யத் தகுந்தன. ஆதலாலும் இது என் தேசம்." என்று ஜனங்களில் ஒவ் வொருவனும் தெரிந்து கொள்ளும் படி அதிகாரிகள் உதவி புரிந்தால் மாத்திரமே ப்ரிடிஷ் ஸாம்ராஜ்யம் இந்தியா வில் நிலை பெறும். இந்தனை பெரிய தேசத்து ஜனங்களை பல ஹீன ராகவும், சக்தி ஹீன ராகவும், ராஜ்ய விஷயத்தில் சிரத்தா ஹீன ராகவும் வைத் திருந்தால், ஆபத்துக் காலத்தில் இவர்களால் உதவி பெற இட மில்லாது போய்விடும். அவர் களுடைய ஜடத் தன்மை யின் பாரம் பொறுக்க முடியாத தாய் விடும். மேலும், மிகவும் பல ஹீன மாக இருப்போரையும் நமக் கெப் போதும் எதிர்ஸ்தானத்தில் வைப்பது தோணி யடி யில் சிறு தொளை போலாம். காற்று சரி யாக இருக்கும் வரை ஜலத்தை இறைத் திறைத்து விட்டுத் தோணியைச் செலுத்தலாம். ஆனால் புயற் காற்றில் எல்லாரும் தண்டை யும் சுக்கானையும் பாயையும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில் சிறிய தொளை பெருங் கேடாம். அப் போது கோபங் கொண்டு மேற்படி தொளையைப் போலீஸ் சட்டத் தடி—அல்

லது சட்ட மில்லாத் தடி—கொண்டு புடைப்பதில் லாப மில்லை. சிறு செலவுக்கு பயந்து சரி யான காலத்தில் இந்த ஓட்டையை அடைக்கா திருந்தால் பின்பு பெரிய செலவு நேரும். இதை ப்ரிடிஷ் தந்திரிகள் அறிந்திருப்ப தாகவே தோன்றுகிறது. அதனால் தான் ஸ்வராஜ்யத்தைப் பற்றின வார்த்தை புறப் பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் மனித இயல்பின் தாழ்ந்த பகுதிக்குக் கண்ணில்லை. அது நிகழ் காலத்தை மாத்திரமே கவனிக்கும், வருங் காலத்தைக் கவனியாது. உண்மையையும், தர்மத்தையும் பற்றி வார்த்தை சொல்லுதல் ஆண்மை யற்ற சித்த பலக் குறைவு என்று கருதும். இது ப்ரிடிஷ் ராஜ்யத்துக்குப் பகை. உயர்ந்த ஆசைகளால் தாக்கிய இறகுகளை யுடையவ ளாய் பாரத தேவி இப் பகையைப் புறக்கணிக்கிறாள். இங்குள்ள ஆங்கிலோ-இந்தியன் ஸர்க்கார் உத்யோகஸ்த னாயினும், வர்த்தக னாயினும் தன் லாபத்தையும் அதிகாரத்தையும் விரும்பு வோ னாதலால், அவனுக்கு இவ்விடத்து நிலைமை கண் தெரிய வில்லை. மிகவும் நெருக்கத்திலே கண் மங்கல் ஏற்படும். அவனுடைய குறுகிய பார்வையில் அவ னதிகாரமே பெரிதாகவும், இங்குள்ள முப்பது கோடி மனிதரும் இவர்களுடைய சுக துக்கங்களும் துச்ச மாகவும் தோன்றுகிறது. இதனால் இந்தியாவின் ஆண்மையை உறுதி செய்யத் தகுந்த சீர் திருத்தம் இங்கிலாந்து நமக்குக் கொடுத்தாலும், அது இங்கு வருமுன் வெட்டுண்டு துண்டு துண்டாய் ரத்த மில்லாமல் வருமோ? அல்லது வரும் வழியிலே செத்துப் போமோ? இந்தியாவின் விதி யாகிய பாலை வனப் பாதையிலே சிதறுண்டு கிடக்கும் பயனற்ற நல்லெண்ணங்களின் எலும்புகளுடனே இதன் எலும்புகளும் சேருமோ? என்று கருதி அஞ்சுகிறேன்.

நம்மைத் தடுக்கப் படை தரித்த ஆங்கிலோ-இந்தியன் அதிகார வெறி யுடையவன். அதிகார மாமூல் என்ற பல கட்டுக்களாலே இந்தியாவின் உயிர்த் திண்டுதலி னின்று பிரிக்தவன். அவனுக்கு இந்தியா ஒரு கச்சேரி; ஒரு கடை. இங்கிலாந்தில் நமது விதிக்குத் தலைவராகிய ஆங்கிலேயருக்கு இவன் ரத்த பந்து. அவன் கை அவர்களுடைய கையுடன் கோக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவ னிதழ்கள் அவர்களுடைய செவிப் புறத்தே இருக்கின்றன. அவர்களுடைய மந்திர ஸபைகளில் அவனுக்கு ஸ்தான முண்டு. ராஜ்ய சங்கத்தின் பின்னே அந்தரங்க அறைக்குள் அவன் போக அனுமதியுண்டு. இவன் அடிக்கடி இங்கிலாந்துக்குப் போய், அந்த

தேசத்தின் எல்லைகளையும் மன இயல்பையும் மாற்றுகிறன். அவன் தனது நரைத்த மயிரையும், அநுபவ வேட்டியையும் காட்டித் தானே ஸாம்ராஜ்யத்தை இவ்வளவு உச்ச ஸ்தானத் துக்குக் கொண்டு வந்தவனாகக் கூறித் தன் இஷ்டப்படி எல் லோரும் நடக்கவேண்டு மென்கிறன். இந்தக் கோபுரம் போன்ற கலிக்குப் பின்னே நமது சொற்களையும், ஆவல்களை யும், நமது வாழ்க்கையும் யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்? இந்த முப்பது கோடி ஜனங்களும் மனிதரென்ற விஷயத்தை அதி காரிகளாகிய கோட்டைச் சுவரையும் மீறிப் பார்க்கத் தக்க அந்தக் காட்சிக் கூர்மை நாம் எந்த ஆங்கிலேய னிடத்தி லும் எங்ஙனம் எதிர் பார்க்கலாம்?

தூரத்திலே இங்கிலாந்தி லுள்ள ஆங்கிலேயன், ஐரோப் பின் விடுதலைக் காற்றில் தன் நலக் குருட்டுத் தனத்தின் மோகங்களில்லாமல், இந்தியாவை விசாலக்காட்சியுடன் காணு கிறன். அப்படி சுத்தமான மேற்காற்றின் தூரப் பார்வை கனவொத்த காட்சி தருவதென்றும், புழுதி படிந்த தரை யோரப் பார்வையே சரி யென்றும் அவனை ஆங்கிலோ இந்தி யன் எச்சரிக்கை செய்கிறன். தூரத்து ஆங்கிலேயன் இந் தியா விஷயங்களில் சிரத்தை யெடுப்பது மானங்கெட்ட அதி கப்ரஸங்கித்தன மென்று ஆங்கிலோ-இந்தியன் நினைக்கிறன். நம்மை ஆள்வது நாம் கேள்விப்பட்ட மகத்தான இங்கிலீஷ் ஜாதி யன்று; நாம் ஒரு உத்யோகஸ்தக் கூட்டத்திற்குக் குடிகள் என்பதை நாமனைவர் அறிந்திருக்கவேண்டும். அந்தக் கூட்டம் ஸர்க்கார் கச்சேரி என்ற திராவகத்தில் ஊறப் போ ட்டு வைத்தமையால் நைந்துபோன இயல்புடையது. மனதி லும், ஹ்ருதயத்திலும், உயிரிலும் உண்மையான மனிதத் தன்மையுடைய மனிதர் நம்மை ஆளவில்லை. ஒரு விசேஷ நோக்கத்தின் பொருட்டுக் கத்தரித்து முத்திரை போட்டு வைக்கப்பட்ட மனிதர் ஆளுகிறார்கள்.

புகைப்படம் பிடிக்கும் காமிரா ஒரு கருவி. அது தெளி வாகப் பார்க்கும். ஆனால் முழுதையும் பார்க்காது. நேராக முன்னே இருப்பதை மாத்திரந்தான் பார்க்கும். எனவே அது குருட்டுத்தனமாகப் பார்க்கிறதென்று கூறலாம். ஜீவக் கண்ணோ எனில் யாதேனு மொரு குறித்த நோக்கத் துக்கு முழுதும் பயன் படா விடினும், பொதுப் படையாக மனுஷ்யரின் பரஸ்பர விவகாரங்களுக் குசிதமானது. எனவே நமக்குக் கடவுள் காமிராக் கண்ணாடி கொடுக்காமல் கண் கொடுத்தாரே என்று நாம் நன்றி செலுத்தக் கட வோம். இந்தியா கவர்ன்மெண்ட் விஷயத்தில் அவர் நமக்

என்ன வஸ்துவைக் கொடுத்து விட்டா ரென்பதைப் பார்ப்போம்.

பெரிய இங்கிலீஷ்காரன் நமது விதி வசத்தால் கடலுக் கப்பாலே இருக்கிறான். இங்கு வரு முங்கிலீஷ ரவனை 'ராஜ்ய தந்திரம்' என்று கத்திரியால் கத்திரித்து விடுகிறார்கள். தாமும் வளர்ந்து பிறரும் வளரச் செய்யக்கூடிய அம்சத்தைத் துண்டித்து அவனுடைய ஆண்மையில் முக்காற் பங்கைக் கொய்து விடுகிறார்கள். இந்தச் சிதைவுண்ட மனிதர் நமது விலே யிருந்த காமிராக்கள் நேரே பார்க்க வில்லை யென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு ப்ரமிக்கிறார்கள். கற்பனா சக்தியையும் இவர்கள் தமது நாட்டில் வைத்து விட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் ஏழைத் தொழிற் சாத்திரங்களில் உள்ள ஏழைகள் ஏன் திருப்தி யில்லாமல் ஓடிப் போக முயற்சி பண்ணுகிறார்கள்? அந்தத் தொழிற் சாத்திரம் வீட்டோடும் சேரவில்லை. வீடில்லாத நிறைவு மில்லை. அது நிழலை அளந்து கொடுக்கிறது. நிழல் முக்ய மான வஸ்துவே. எனினும், மனுஷ்யர் மனுஷ்ய ராகையால், வீடு கேட்கிறார்கள். அதாவது பூர்ணவசிய மான வஸ்துக்கள் மாத்திரமே யன்றி அநவசிய மான வஸ்துக்களும் சில அவர்களுக்கு அவசியம். அவை கிடையா விட்டால் தப்பி போக வழி தேடுகிறார்கள். அந்த தொழிற் சாத்திரத்து 'தர்ம கர்த்தா' வுக்குக் கோபம் வருகிறது. அவன் முழு திருஷ்டி யுடைய முழு மனுஷ்ய னல்லன். ஏழைகளின் நன்றி கெட்ட தனத்தைச் சொல்லி வியக்கிறான். ஜீவனை சலிப்பிக்கும் வரம் பில்லாத ஆசையை விற்று தன் சாத்திரத் தொழிலில் கிடைக்கும் ஸமாதானத்தை இந்த ஏழைகள் கொள்ள விரும்பா திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சர்யப் படுகிறான். அவர்களுடைய துக்கத்தை தண்டனையால் அடக்க முயலுகிறான்.

பெரிய ஆங்கிலேயனுக்கும் இந்தியாவுக்கும் நேர் ஸம்பந்தமில்லை. இரண்டுக்கு மிடையே சின்ன ஆங்கிலேயன் இடை நிலை யாக நிற்கிறான். எனவே, பெரிய ஆங்கிலேயன், நமக்கு சரித்ரத்திலும் இலக்கியத்திலும் தான் காணப் படுகிறான். அவனுக்கு இந்தியா நீலப் புஸ்தகங்களிலும் கச்சேரிகளிலும் உளது. அதாவது அவனுக்கு இந்தியா ஒரு கணக்கு ஜாப்தா. அதில் இறக்குமதிகள் ஏற்றுமதிகள், வரவு செலவு, ஜனன மரணத் தொகை; ஸமாதானத்தை பாதுகாக்கும் போலீஸ் காரரின் தொகை; கலகக் குற்ற முடைய வர்களைத் தண்டிக்கச் சிறைச்சாலைகளின் தொகை; ரயில்

பாதை நீளம், பள்ளிக் கூடங்களின் உபாயம்—இவற்றின் கணக்குக் காணப்படும்.

நம்மவருக்கு நம்புதல் கஷ்டமாகத் தோன்றினும், யதார்த்தமாகவே பூமியில் ஒரு ப்ரதேசத்தில் மறைந்தான ப்ரிடிஷ் ஜாதி என்று நியாயப் பெயர் பூண்ட ஜாதி யொன்று வாஸம் செய்கிற தென்பதை அறியும்படி எனது தேசத்தாரை வேண்டுகிறேன். பலஹீனர் பலவான்களைப் பற்றி அநியாயம் பேசுதல் அதிகபலஹீனத்துக்குச் சடையாளம். நாம் அவ்வித பலஹீனத்தை விலக்குதல் நமக் கொரு கீர்த்தியாம். இந்தப் பெரிய ஆங்கிலேயர் எல்லா விதங்களிலும் உண்மையான மனிதர் என்று நான் ஸத்யமாகச் சொல்லுகிறேன். மற்றப் பெரிய ஜாதியாருக்கு மஹிமை தந்த குணப் பெருமையே இந்தப் பெரிய ஆங்கிலேயருக்கும் மஹிமை தருவது. கேவலம் வாள் வலியாலும், அல்லது பணப்பைகளைக் குவித்ததினாலும் இந்த நிலைமைக்கு வந்து விட்டார்களென்று நாம் கோபத்திலே சொல்லுதல் சரியில்லை. சண்டை. அல்லது பணம் சேர்க்கும் தொழிலில் மாத்திரமே வலிமையிருந்தது கொண்டு மஹிமை பெற்ற ஜாதியார் உலகில் இல்லை. தர்ம மஹிமையாலே தான் ஜாதி மஹிமை உண்டாகிறது. வேறு விதத்தில் உண்டாகுமென்ற வார்த்தையை மேலே ருஜுக் கேட்காமல் திரஸ்காரம் புரிந்து விடலாம். இந்தப் பெரிய ஆங்கிலேயர் நியாயம், உண்மை, விடுதலை என்ற ஆதர்சங்களை யதார்த்தமாக நம்புகிறார்கள். அவர்களுடைய இலக்கியத்திலும் இதிஹாஸத்திலும் அவை பல வகைகளில் காட்டப்படுகின்றன. இப்போது நடக்கும் போரில் இந்த ஆதர்சங்களே அவர்களுக்கு பலம் தருகின்றன.

இந்தப் பெரிய ஆங்கிலேயர் ஸ்தம்பித்து நிற்கவில்லை. முன்னேறுகிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கைகள் தமது சரித்திரத்தின் மூலமாக மாறியும் விசால மெய்தியும் வருகின்றன. அவர்கள் ராஜ்யத்தையும் வ்யாபாரத்தையும் மாத்திரம் கவனிக்கவில்லை. அவர்களுடைய ஜாதிய ஜீவன் இலக்கியம், சாஸ்த்ரம், கலை, ஊர்க்குடித்தனம், மதம் இவை முழு வெள்ளமாகப் பாய்ந்து செல்லுகிறது. அவர்கள் படைப்புவல்லார். ஐரோப்பிய மஹா யாகத்தில் புரோஹிதர். யுத்தத்தின் பாடங்களை அவர்கள் புறக்கணிக்கவில்லை. தமது சித்தத்தை ஆத்மபலியென்ற ஒளியினால் தழுவி அவ்வொளியால் மனுஷ்ய சரித்ரத்தைப் புது மாதிரி வாசிக்கப் பழகுகிறார்கள். மனுஷ்ய ஜாதியை அவமானப் படுத்தி அதற்கெதிரே பொய்த் தேசாபிமான கர்வத்தை ஓயாமல் நிறுத்து

வகையால் போராடித்து வருமென்பதை அவர்கள் கண்டறிந்தனர். தமது தேசத்துக் கடவுளை ஸகல தேசங்களுக்கும் கடவுள். அவனுக்கு மனைவியாகக்களை பலி யிட்டால் கோபமுன்போது, மெய்ம்மைக பக்தி பூர்வமாகவோ, தம்மை யழியாமலோ காத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இன்றுமியார் விடியும் விரிது காலத்துக்குள்ளே தெரிந்து கொள்வர். யா தெனில் காற்று மிகவும் மெலிவாக இருந்து மிடமே குளுமளிக்கு ஆரம்பம். உலகத்து ஜனங்களிலே மிகவும் பல ஜீனப் பட்டோர் கண்டனரோ, அந்த நான் பல தேசத்தார் சண்டை போய் இறையும். சொல்லையின் அசையினுல் அவ்விடத்தே நான் மனிதனுடைய பெருமை வெளிப்படும். மனிதன் அங்கு மேன் மேலும் சக்தி பெறுவாய், அஜாக்ரதையால் ஆண்மையை காறவிட்டு விடுவான். அந்த சாத்தான் ஒ ராவணம் போட்டுக் கொண்டு கடவுளை நோக்கி சக்திபற்றவ னென்று சொல்லி இகழக் குனிவு பெறுவான்! ஆனுல் அந்தப் பெரிய இங்கிலிஷ்காரன் மனதிலே கோபுரம் கட்ட முடியா தென்பதையும் மற்றவர்களுடையபலக் குறையின் மீது தனது பலத்தை நிறுத்த முடியா தென்பதை அறிவான்.

பெரிய இங்கிலிஷ்காரன் முன்னே அசைய மாட்டான். அவன் பல நூற்றாண்டுக ளாக இந் நாட்டுடன் கட்டுண்டு இருஅழகக் கடவ தென்று நிச்சயித்தவன். அவன் வாழ்க்கையிலே ஒரு முகம் கச்சேரி முத்திரை போட்டது. மற்றொரு முகம் ஒன்ப முத்திரை. முதல் முகம் இந்தியாவை எட்ட நிறுத்துகிற — அதிகாரக் கோலோ அல்லது வியாபாரக் கோலோ கொண்டு மற்றொரு முகம் சந்திரனுடைய முதுகு போலே, நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாது. அப்படி யிருந்தும் அவன் உத்யோக வருஷங்களை எண்ணிக் காட்டித் தனக்கு அபாயம் தீர மென்று சொல்லுகிறான். ப்ரிடிஷ் இந்தியசரித்திரத்தின் ஆரம்பத்தில் அவன் கொஞ்சம் உபகாரமான தொழில் செய்தான். பிறகு சும்மா பார்த்துக்கொண்டு ராஜ்பக்தியும் வியாபாரத்திலும் நன்கு ஸ்திரப்பட்ட மேன்மையின் சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு வருகிறான். மாமூலாக்ய செக்கை சுற்றி சுற்றி அதிலே மறந்தான ஒளக்க பாண்டித்ய மடைந்து விட்டான். தன் கச்சேரி வேலையை சாமர்த்திய மாகச் செய்வதே உலகத்தில் பெரிய செய்தி யென்று நினைத்துக் கொள்ளுகிறான். எப்போதும் தன்னிலும் பலக் குறைவான ஜாதியுடன் பழகுவதால் தானே கீழ்காலத்துக்கு நாதனென்றும் வருங்காலத்துக்கு பிரமதேவனென்றும் நினைத்துக்கொள்ளுகிறான். இப்போது தான் இங்கே யிருப்பதாகச் சொல்வது மாத்திரமே யன்றி

எப்போதும் இங்கே இருக்கப் போவதாகவும் சொல்லுகிறான்.

பெரிய இங்கிலீஷ்காரனுடைய தயாள குணத்தை நம்பி நமது தேசத்தார் இந்தச் சின்ன இங்கிலீஷ்காரனுடைய பலத்தை சட்டை பண்ணாமல் இவனை எதிர்த்துப் பேசத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். கடவுள் கொடுக்கும் வரத்துக்குள்ள கிரயத்தைக் காட்டிலும் நாம் பூசாரிக்குக் கொடுக்கும் பரிதானத்தின் கிரயம் சில சமயங்களில் அதிகப் படலா மென்பதையும் மறக்கலாகாது. இந்தப் பூசாரியின் பலத்திற்கும் குணத்துக்கும் ஸமீபத்தில் வெளிப்பட்ட சில திருஷ்டாந்தங்களை ஆராய்ச்சி செய்வோம். ஆனி பெஸான்ட் மேலே குற்ற மிருந்த தாகவே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் பெரிய இங்கிலீஷ்காரன் அவளை மன்னித்துவிட்டான். இதைக் கண்டு சின்ன இங்கிலீஷ்காரன் சில பூகம்பங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். அவை போய்ப் பார்லிமென்ட் சபைகளை அசைத்தன. க்ஷமை என்ற குற்றத்தைச் சின்ன இங்கிலீஷ்காரன் க்ஷமிக்கமாட்டான். சரியற்ற தண்டனைகளுக்கு முகாந்தரம் கேட்க வேண்டுமானால் மறந்துபோவான். தண்டனை ஏற்பட்டால் அதில் ஒட்டுவதற்கு அங்கே ஒரு குற்றம் இருக்கவேண்டும் என்கிறான். இதை ஒப்புக்கொள்ளா விட்டால் அமிதவாதி என்று சொல்லுகிறான். வைஸ்ராய் சட்ட சபையில் பஞ்சாப் உதவி கவர்னர் ஹிந்து தேசத்து ஜனங்களைத் தாறுமாறாக நிந்தனை செய்தபோது, வைஸ்ராய் உதவி கவர்னரை லேசாக மட்டந் தட்டி விட்டார். சின்ன இங்கிலீஷ்காரனுக்கு அப்போதுண்டான ஜ்வரம் இன்னும் தீர வில்லை. மிஸ்டர் மான்டேகு தமது உத்யோகத்தை வகிக்குமுன்னே இந்தியாவின் அதிகாரி வர்க்கத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் வெளிப்படையான வார்த்தை சொன்னதாகப் பெரிய தூஷணை யாகிய புயற்காற் றெழுந்து மிஸ்டர் மான்டேகுவின் அதிகாரம், செய்கை, சுவாதீனம் என்னும் ஸ்தூபிகளை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. லார்ட் ரிப்பன் காலத்திலும், லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் காலத்திலும் இந்தச் சின்ன இங்கிலீஷ்காரனுடைய பலத்தை நாம் பார்த்திருப்பது மாத்திரமேயல்லாமல், நெடுநாளைக்கு முன்பு லார்ட் கானிங், லார்ட் பென்டிங்க் காலங்களிலே கூடப் பார்த்திருக்கிறோம்.

இது கொண்டே நான் அடிக்கடி என் தேசத்தாரை எச்சரிக்கிறேன்.

“இவ்வளவு துணிவு எங்ஙனம் பெற்றீர்? உங்கள் பலத்தாலா? அன்று. உங்களுக்கு பலமில்லை. உங்கள் வாக்கி

ளவா? அல்ல. அது நீங்கள் நினைக்கிற அளவு பெரிய ஒளி யல்ல. உங்களுக்குப் பக்கபலமுண்டா? கிடையாது. உங்கள் கதி தர்மமா? ஆம். அதை நம்புங்கள். வேண்டுமென்று நாம் துன்பப்படுவதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. கற்பனையின் முடிவில் வைப்ப, தர்மங்களுக்கு ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்து கொள்ளும் மகிமை உங்களுக்குக் கிடைக்கும். கடைசியாக உங்களுக் கேற்றதாம் ராஜ்யவரம் கிடைத்தால் அது உங்கள் அந்தக்கரணத்திலிருந்து கிடைக்கும். உங்களுக்குள்ளே யிருக்கும் ஈசனிடமிருந்து கிடைக்கும். ஏற்கனவே இந்தியாவுக்கு ஏதோ சீர் திருத்தம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற வார்த்தையில் இந்திய கவர்ன்மெண்டாரும் உடன்பட்டிருப்பதாக வெளிக்காட்டி, ஆங்கிலோ இந்தியன் கோபச் சிரிப்புடன்:—ஹோ ஹோ, இந்த கவர்ன்மெண்ட் ஏன் இப்படி மயங்குகிறது? இடி யிலாத மழை பெய்யும் தொழிலில் இறங்கத் தக்கதாக என்ன பெரிய விபத்து நேரிட்டது?” என்று விசாரணை செய்கிறான். எனினும், வெறும் பள்ளிப் பிள்ளைகளைச் சட்டவிரோத மாகிய இருட்டுக் குகைகளில் அடைத்துவைப்பது தருமமோ என்று கேட்டால் இதே ஆங்கிலோ இந்தியன் “நாங்க ளென்ன செய்வோம்? இவ்விடத்து விவகாரங்களின் நிலைமை பயங்கரமாக இருக்கிறது. பிரிட்டிஷ் நீதி இங்கே தோல்வி யொப்புக் கொள்கிறது; நாங்கள் தர்க்காரிய உபாயங்களை அனுசரிக்கல் அவசிய மாகிறது” என்று கத்துகிறான். ஆகவே தான் அடிக்கும் போது நாட்டில் பயத்துக்கு ஹேது உண்டென்று ஒப்புக்கொள்வோன் அந்த அடியினால் விழுந்த காயத்தை நீக்க மருந்துத் தைலம் போட வேண்டு மென்றால் காசு செலவாகு மென்பதை உத்தேசித்து, பயத்துக்கு நாட்டில் ஹேது வில்லாமல் இருக்கையில் வீணாக ஏன் சீர்திருத்தம் கொடுக்க வேண்டு மென்று கேட்கிறான். அடிக்கிற தொழில் மருந்து போடுகிற தொழிலைக் காட்டிலும் அதிகச் செலவிலே கொண்டு வந்து விடு மென்று நான் சொல்லுகிறேன். உன் பலத்தை உறுதியாக நம்பி நீ ஹிந்து தேசத்தாரின் சரித்திரம் முன்னேற வில்லையென்றும் சுழித்துச் சுழித்துக் கீழே போகிற தென்றும் நினைக்கிறாய். ஒரு நாள் நீ கச்சேரியை விட்டு வெளியே வருகையிலே நீ போட்ட கோட்டை அது கடந்து பாய்வது கண்டு “அதைக் கட்டு, தடு, அணைபோடு” என்று கத்துகிறாய். அப்போது அந்த ஓடை மண்ணுக்குள்ளே ஒளிந்து கொள்ளுகிறது. அதன் மறைவான ஓட்டத்தைத் தடுக்க வேண்டு மென்று நீ செய்கிற வெறி கொண்ட யத்தனங்களிலே எங்கள் தாய்ப் பூமியின் மார்பு முழுதும் கிழி படுகின்றது.

ஸமீப காலத்தில் காசியில் சின்ன இங்கிலீஷ்காரனுடைய துராஷைகளைப் பேச நேர்ந்தது. நூற்றுக் கணக்கான இளைஞரை விசாரணையில்லாமல் சிறைப்படுத்தும் கொடுமையைக் குறித்துச் சில தினங்களின் முன்னே ஒரு சிறு கடிதம் எழுதினேன். உடனே நான் பொய்கள் பரப்புவனாகச் சொல்லி ஆங்கிலோ இந்தியப் பத்திரிகைகள் எனக்கு அமித வாதி என்ற பட்டம் சூட்டின. அந்தப் பத்திராதிபர்கள் கேவலம் சாமான்ய உடை தரித்த கவர்ன்மென்ட் உத்யோகஸ்தரே யாதலால், அவர்கள் சூட்டும் அடைமொழிகளை க்ஷமிக்கிறேன். எனது கவிதையில் பொருளில்லையென்றும் என் வசனத்தில் ஸாரமில்லையென்றும் கருதுகிற என் ஸ்வதேசத்தார் கூட எனது லிகிதங்களைப் படித்திருப்பின், முன்பு ஸ்வதேசியக் கலகத்தின் கால முதலாக இன்று வரை நான் அமித வாதத்தைக் கண்டிக்கிறேன் என்பதை அறிவார்கள். நான் எப்போதும் இந்த ஒரு வார்த்தை இடைவிடாமல் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறேன். யாதெனில்: பாவம் பண்ணின கூலி கடைசி வரை நற்பலன் தராது. பாவக் கடன் நாளாக நாளாக அதிகச் சுமையாய் விடும். தவிரவும், எழுத்துமை கொட்டி வைவோர் இந்திய ராஷினும் ஆங்கிலேய ராஷினும் அவர்களுக்கு நான் பயப்படுகிற வழக்கம் கிடையாது. யோக்யதையுமின்றிச் சட்டத்துக்கும் விரோதமாய் பகிரங்கமில்லாமல் ஒரு காரியத்தை சீக்கிரத்திலே சாதனை செய்து விட வேண்டுமென்று ரஹஸ்யக் கோணல் வழிகளிலே நேர் வழியை விட்டுப் புகுதலாகிய அமிதவாதத்தை நான் எப்போதுமே கண்டனம் புரிவேன். இதை நான் முழு நம்பிக்கையுடன் மாறாமல் சொல்லி வருகிறபடியால், அதற்கு ஸமானமான உறுதியுடன் கவர்ன்மென்டார் இந்த அமித வாதக் கொள்கையை ஒரு ராஜ்ய தந்திரமாக அநுஸரித்தலும் பெரிய குற்றமென்பதை உரைக்கிறேன். ஒரு நோக்கத்தை அடைவதற்கு சட்ட ரஸ்தா குறுக்கு வழியில்லாமல் சுற்று வழியாகப் புலப்படலாம். ஆனால் பெல்ஜியம் தேசத்தின் ஸ்வதந்த்ரங்களின் மேல் இரும்புச் செருப்பு மாட்டி நடப்பது போலே நேர் வழியைக் குறுக்கும் அமித வாதம் எப்போதும் கன்ய மன்று.

புராதன சரித்திரத்தில் குறுக்கு வழி ஸாம்ராஜ்ய அநுஷ்டானத்திலிருந்தது. வியவகாரங்களைச் சுருக்க வேண்டுமானால்:—"இன்னானுடைய தலையைக் கொண்டு வா" என்று சொல்லி விடுவார்கள். ஆனால் கிரமமான முடிச்சை அறுப்பதைக் காட்டிலும் அவிழ்ப்பது நல்லதென்

ளம் அனுபவத்தில் நஷ்டங்க ளுண்டாகு மென்றும் நான் கண்டு பிடித் திருப்பதாக ஐரோப்பா தற்புகழ்ச்சி பேசிக் கொள்ளு கிறது. தொல்லையும் கலகமு மாக இருக்கும் காலங்களிலும் நாகரிகமானது தொடுக்க வேண்டிய கடமைகள் உள. அவற் றைப் புறக் கணிக்கக் கூடாது. எல்லாவித மான தண்டனை யிலும் மிருகத்தனம் இருக்கத் தான் செய்கிறது. அதை நாகரிக ஜனக் கூட்டத்தில் கையாளு முன்னே, சட்டம் என்ற எல்லையால் வடி கட்டி எல்லாவித மான கோபம், பகைமை, பாரபக்ஷம், இல்லாத படி செய்தல் மரபு. இல்லாவிட்டால் நியாயாதிபதியின் கோரலுக்கும் பிறருடன் நடிக்கும் சரி யான படி வேற்றுமை தெரியாமல் போய்விடும். இந்தக் காலம் பிரமாத மான கால மென்பதை நான் அங்கிகரிக்கிறேன். தேசம் அபிவிருத்தி யாவதில் ஏற்படும் தடைகளை நீக்க நமது வாலி பரில் சிலர் அனுஷ்டிக்கும் முறைமை நமக்கு வெட்கந் தரு கிறது. மேற்குத் திசையா ரிட மிருந்தே உபாயத்தையும் சௌகர்யத்தையும் பிரிக்கும் வழி நாம் கற்றுக் கொண்டோம். ஆதலால் மேற்படி காரியத்தில் அதிக வெட்கப் படுகிறோம். ராஜ்ய தந்திரத்தின் பகிரங்கப் பொய்களும், ரஹஸ்யப் பொய் களும், பகிரங்க கொள்ளைகளும், ரஹஸ்யக் கொள்ளைகளும் பொன்னில் மாற்றுக் கலப்பது போலே பொன்னுக்கு பல மென்று மேற்குத் திசையார் கருதுகின்றனர். ஆதலால் தேச பக்தியின் ஸ்வார்த்தம் ஒரு வழி காட்டும்போது, தர்மம் வந்து அதைத் தடுத்துத் தொந்தரவு செய்ய இடங்கொடுத்தல் மட மை யென்றும் பல ஹீனத்துக்கு அடையாள மென்றும் நமக் குக் கற்றுக் கொடுத்தனர். மேலும் உபாயத்தை சௌகர் யத்தால் பெருத்த பண்ணிக் கொள்ள வேண்டு மென்றும் நாக ரிகத்தை அநாகரிகத்தால் கொஞ்சம் கெட்டியாக்கிக் கொள்ள வேண்டு மென்றும் நமக்கு நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. இத னால் நாம் 'அதர்மத்தை ஸஹிப்பது வழக்கமாய் விட்டது மாத்திரமே யன்றி நம்மை யாள்வோரின் அனுசித அம்சங் களைக் கண்டு வணங்கும் படியாகவும் நேர்ந்துவிட்டது. நமது சாத்திரிகளுடைய படிக்கு மேற்படியிலே நின்று :— “அதர்மத்தால் மனிதன் ஏறுகின்றான்; அதனால் நலத் தைக் காண்கிறான்; அதனால் எதிரிகளை அழிக்கிறான்; அதனால் பின்பு தானே வேருடன் கெடுகிறான்.” என்று முழங்கும் தைரியத்தை இழந்து விட்டோம்.

மேற்குத் திசையின் உபதேசங்களுக்கு முன்னே நம் முடைய ஆசாரங்கள் இத்தனை படி பூர்ண மாகத் தோல்வி யடைந்துக் கொண்டது தவ றென்று நான் சொல்லுகி

றேன். தேச பக்தியாகிய விளக்கு நம் முன் எரியத் தொடங்கிய காலத்தில் நம் முன்னே இருக்கும் அதிக உத்தம அம்சங்கள் ஜோதி பெற்றுத் திகழும் என்று உயர்ந்த ஆசைகள் கொண்டிருந்தோம். பல நூற்றாண்டுக ளாக நம் மிடையே சேர்ந்த பிழைக் கூட்டம் இருள் மூலையை விட் டோடிப் போமென்றும், நமது பிராணையின் கற்றுநரையில் ஆசையூற்றுத் தோன்று மென்றும், நம் எதிர் காலத்தின் பிராணை வெளியில் நம் லக்ஷ்ய விழிப்புக்களால் ஒரு பாதை புலப் படு மென்றும், நம் முடைய ஆண்மையை நசுக்கிப் பழிக் கிட மாக்கிய குரூர மான ஜாதி யாசாரங்களி னின்றும் பரஸ்பர அன்பினால் விடு பட்டு முடி தூக்கித் தோள் கோர்த்து நிற்போ மென்றும் எதிர்பார்த்தோம்.

ஆனால் விதி நம்மைப் பரிஹாஸம் செய்கிறது. தேச பக்தி விளக்குக் கொளுந் தண்டது. ஆனால் அதில் களவும், கொள்ளையும், ஹிம்ஸையக் கொலையு மாகிய இது வென்ன காட்சி! நாம் புகழ்ந்து பாடின தெய்வம் வந்து முன்னே நின்றால் அதற்குப் பாவத்தை நைவேத்யம் பண்ண லாமோ? ஆரம்பத்தில் ராஜ்யப் பிச்சைக் கேட்பதே ஸர்வ க்ஷேமத்துக்கும் ஆதார மென்று நம்பி நம்மை விண்ணப்பம் எழுதும் தொழிலில் ஸமர்த்தர்களா கச் செய்து கொள்வோ மென்று நினைக்கும் படி தூண்டிய சக்தி ஹீனமும், சோம்பலும், நம்பிக்கைக் குறை யுமே இப்போது கிருத யுகத்தை விரைவு படுத்த நாடி ராஜ்யக் குற்றம் செய்யும் படி தூண்டுகின்றன அன்றோ? கொள்ளையும் வீரமும் சந்திக்க மாட்டா. ஐரோப்பாவில் அப்படிப் பட்ட சந்திகள் இருப்பதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் தெய்வத்தின் சோதனையில் அந்த ரஸ்தா சரி யான தென்று இன்னும் அங்கீகாரம் செய்யப் படவில்லை. உடனே கிடைக்கும் லாபமே ஸகல தர்மங்களிலும் பெரி தென்று பூமி முழுதும் உரைத்தாலும் இந்தியா அக் கொள்கையில் சேரா திருக்க வேண்டு மென்று தெய்வத்தை வேண்டுகிறோம். அஃதில் லாமல் நாம் ராஜ்ய விடுதலை பெறக் கூடு மாயின் நன்று. இல்லாவிடில் ராஜரீக அஸத்யங்களால் பெரிய விடுதலையின் வழியை அசைக்காம லாவது சும்மா இருப்போம்.

ஆனால் ஒரு ஸங்கதி நாம் மறக்கக் கூடாது. நமது தேச பக்தியின் உதய ஒளியில் கொள்ளையும் கொலையும் கண்டோம். வீரரையும் கண்டோம். ஆத்ம பரித்யாகத்தின் தேவ சக்தி இன்று நம் இளைஞரிடத்தே சுடர் விட் டெரிவது போல் என்றும் எரியக் கண்ட தில்லை. ஆச்சர்ய மான பக்தி யுடனே உலக சுகத்தை யெல்லாம் உதறி யெறிந்து விட்டு ஸ்வதேசத்

தொண்டு புரிய ஓடி வருகிறார்கள். அந்தத் தொண்டினால் அவர்களுக்குப் பண லாபம் கிடையாது; ஸர்க்கார் தயவு கிடையாது; சில சமயம் பந்து மித்திரருடைய விரோதம் உண்டாகிறது. இந்தக் குறுகிய கஷ்டமான பாதையிலே பெருவள யாத்திரிகர் முறை யின்றிச் செல்வதையும், வானத்தி லிருந்து தேச பக்திக்கு வா என்று சத்தம் கேட்டவுடனே இவர்கள் தாமதமின்றி சரியென்று வருவதையும் கண்டு என் உள்ளம் பூரிக்கிறது. தேசத்துக்கும் மனுஷ்ய ஜாதிக்கும் தொண்டு புரியப் பல துறைகள் விரிந்து கிடக்கும் மற்ற அதிர்ஷ்டமுள்ள தேசங்களில் இந்த மாதிரி அலெளகிகமான, கற்பனா சக்தியுடைய, மனவுறுதி கொண்ட, தன்னல மறியாத பிள்ளைகள் தேசத்துக்குப் பெருஞ் செல்வமென்று கருதப் படுகிறார்கள். பந்தோபஸ்த் வைக்கப் பட்ட சசீந்திர னுடைய கடைசிக் கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்தால் அவன் தன்னை தண்டனை புரிந்த ஆங்கிலேயரின் தேச மாகிய இங்கிலாந்தில் பிறந்திருந்தால் அற்புதமான வாழ்க்கை வாழ்ந்து அதனிலும் அற்புத மாக மடிந்திருப்பா னென்பது விளங்கும்.

விஸ்தாரமான ஒரு தேசத்தி லுள்ள இளைஞரின் ஆண்மையை முழுதுமே நசுக்கி, அந்த தேசத்தை தான் கொள்ளையிடும் பக்கவாத நோய் கண்டது போலே செய்துவிடும் திறமை பண்டைக் காலத்திலும் இக்காலத்திலும் அரசருக்கும் அவர்களுடைய சேவகருக்கும் உண்டு. அது மிகவும் சுலபம். ஆனால் அது நாகரிகமில்லை; எனக்குத் தெரிந்தவரை ஆங்கிலேயர்க் குரிய தன்று. குற்ற மறியாத மஹான்களை ஆயுள் முழுமைக்கும் காலை ஒடித்துப் போடுவதும்; ஒரு பெரிய பக்தியின் க்ஷணிகத் தவறுதலால் விழினும் கொஞ்சம் கை கொடுத் தூக்கினால் மறுபடி எழுந்து நேர் வழிக்கு வரக் கூடியவர்களை ஜன்ம முழுதுக்கும் பயன் படாத படி செய்வதும், மனித உயிரைக் குரூரமாக அழித்தலாகு மன்றோ? இப்படிப் பட்ட இளைஞரையும் பிள்ளைகளையும் ரஹஸ்யப் போலீஸாரின் தயவின் கீழே விட்டு வைக்கும் ராஜ்ய தந்திரத்தின் புத்தி இருந்த படி என்னே! இது மென்மையான தளிர் முளைகளின் மீது இரவு மேய்ச்சலில் எருமைக் கூட்டத்தை மேய்ப்ப தற்கு ஸமானம்; வயலின் உடையான் மார்பைப் புடைத்துக் கொள்ளுகிறான்; எருமை களை ஓட்டுவோன் கொஞ்சக் கூடக் களை மிச்ச மிராதென்று சொல்லி மகிழ்ச்சி யடைகிறான்.

இந்த விபத்தை இன்னும் அதிக பயங்கரம் செய்திடா தெனிலோ, போலீஸ் கடிபட்ட செடி அப்புறம் நேரே வள

ராது. அதில் பூவும் கனியும் தோன்றாது. போலீஸ் ஸ்பர்சத்திலே விஷம் இருக்கிறது. எனக்கொரு பையனைத் தெரியும். அவன் புத்தி மிகவும் கூர்மை யானது; படிப்பில் மிகுந்த அக்கறை யுள்ளவன். அவனுடைய குணமோ மிகவும் பெருந் தன்மை யானது. அவனைப் போலீஸார் தொந்தரவு பண்ணிப் பின் விட்டார்கள். இப்போது அவன் தன் இளமையின் வளர்ந்த காலத்திலே பெர்ஹாம்பூரில் ஒரு வைத்திய வைத்திய சாலையில் இருக்கிறான். அவனால் ப்ரிடிஷ் கவர்ன்மென்டாருக்கு எவ்வித மான தீங்கும் நேரிட்டிரா தென்றும், நமது தேசத்துக்கு எவ்வளவோ நன்மை விளைந்திருக்கு மென்றும் நான் சத்யம் பண்ணுவேன்.

சிறிது காலத்துக்கு முன்பு என் "சாந்தி நிகேதனம்" என்ற பாடசாலையில் படிக்கும் பிள்ளைகள் பரீக்ஷைக்காக வீர பூமி என்ற ஊரி லுள்ள ஜில்லாப் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போனார்கள். அப்போது போலீஸார் வந்து அவர்களுடைய பெயர்களைப் பதிந்து கொண்டனர். அந்த இளைஞரின் மனம் சோர் வடைந்து போக அவ்வளவு செய்தால் போதாதா? போலீஸ் ரஹஸ்யப் பதிவுகளில் என்ன எழுதி வைத்தார்களோ எவன் கண்டான்? அவர்களுடைய திருட்டுவழிகளின் நோக்கத்தை யாரால் கண்டு பிடிக்க முடியும்? பாம்பு கடித்த பழத்தை யார் தின்பார்கள்? அதுபோல போலீஸ் ஸம்சயமாகிய களங்கத்துக்குட்பட்ட மனிதனுடன் எவனும் பழக விரும்புவ தில்லை. விவாகமாகாத பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு அவளை எப்படியேனும் கழித்து விட வேண்டு மென்ற நோக்கத்துடன், குரூபியாக இருந்தாலும், பாதக னானாலும், கிழவனானாலும், நோயாளியானாலும், எதையும் கவனியாமல் பெண்ணை யாரேனும் ஒருவனுக்குத் தள்ளி விட ஆபத்த மாக இருக்கும்—பிராசைக் கோர் இலக்கிய மாகிய—வங்காளித் தந்தை கூட அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க உத்தேசிக்க மாட்டான். ஒரு காலத்தில் போலீஸ் ஸந்தேகத்துக்குட்பட்டவன் வியாபாரம் செய்யப்போனால் அது தோற்றுப் போகிறது. அவன் நம் மிடத்தில் வந்து பிச்சை கேட்கும் போது நமக் கிரக்கம் உண்டாகிறது. அவனிட முள்ள பயத்தை மாற்ற முடிய வில்லை. அவன் எதேனும் நல்ல காரியத்திலே சேர்ந்தால், அந்தக் காரியம் அபஜயம்.

இந்தப் பயங்கர இலாகாவின் அதிகாரிகள் கேவலம் சதையும் ரத்தமு முடைய மனிதர். கோப தாபாதிகளையும் அவாவையும் வென்ற முனிவ ரல்லர். நாம் மன அதிர்ச்சியிலும் பயத்திலும் பேயை உண்மை யென்று நினைப்பதுபோலே

அவர்களும் நினைக்கிறார்கள். எல்லாரையும் ஸம்சயிப்பதே அவர்களுடைய தொழி லாகையால், அவ நம்பிக்கை அவர்களுடைய குணத்தில் ஊறிப்போய் விடுகின்றது. சொற்ப ஸந்தேஹத்தைக் வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்தல் அவர்களுக்கு இன்ப மான வழியாகிறது. மேலே இருந்து அவர்களைத் தட்டி விடுவா ரில்லை. அக்கம்பக்கத்தார் பதறி வாய் போரா திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னே நிற்கும் சின்ன இங்கிலீஷ்காரன் கவனியாமல் இருக்கிறான்; அல்லது அவர்களைத் தூண்டி விடுகிறான். இயற்கை யன் பில்லாமையுடன், கோபமும் பயமும் வந்து சேர, வரம் பற்ற அதிகாரமும் அதில் கூட, இவற்றுடன் ரஹஸ்ய வழிகளையும், மூச்சைப் பிடிக்கும் சட்டங்களையும் கலந்தால் அந்த இடத்தில் சரியான நியாயமும் தர்மமும் கிடைக்குமென்று அந்தச் சின்ன இங்கிலீஷ்காரன் தான் எப்படி நம்ப முடியும்? அவன் அங்ஙனம் நம்பவில்லை யென்பது எனக்கு நிச்சயம். கலகத்தை அடக்க இது சுலபமான வழி யென்று நம்பியே இதுவெல்லாம் செய்கிறான். ஜெர்மனியிலும் இங்ஙனமே சின்ன ஜெர்மன் பெரிய ஜெர்மனைக் கீழே தள்ளி மேலே நிற்கிறனாகையால் உடன்படிக்கைகளைத் திரஸ்காரம் பண்ணுதலே யுத்தம் ஜயிக்க சுலபமான வழி யென்று கணிக்கலானார்கள். "தலையைக் கொண்டுவா" என்று சொல்லும் ராஜ்ய தந்திரம் சிறிது காலம் உதவும். எக்காலத்துக்கும் உதவாது. எக்காலத்துக்கும் உபயோகப்படக்கூடிய உபாயம் யாதெனில் பெரிய இங்கிலீஷ்காரரால் அடிக்கடி போராடிக் காக்கப்படும் உபாயம். அந்த உபாயத்துக்கு மாறான எதிர்த் தந்திரத்தை இன்று ஜெர்மனியார் கையாளுவதில் மிகவும் வெறுப் பெய்தின படியாலே தான் அனேக யௌவனமுள்ள பெரிய இங்கிலீஷ்காரர் யுத்த களத்தில் ஆயிரக் கணக்காக உயிர்ப் பலி கொடுக்க விரைந்து செல்லுகின்றனர்.

எனது சாந்தி நிகேதனப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் மனுஷ்ய ஜாதியின் சரித்திரத்தை விசால மாகவும், ஜாதி விரோத மில்லாமலும் பொதுப் படை யாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டு மென்றே நான் மிகவும் ஊக்கத்துடன் பாடு பட்டு வருகிறேன். இந்த நோக்கத்தை மனதில் கொண்டு, யோக்யரான ஆங்கிலேயர் இந்தக் காரியத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்ய முற் பட்ட போது, நான் அவர்களை யோசனை யில்லாமல் ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் அந்தப் பாடசாலை நடத்தும் எங்கள் நிலைமை ஸமூஹத்துக்கு மாறு பட்டு நிற்கிறது. எங்கள் தற்கால நம்பிக்கையும் எதிர்கால நம்பிக்கைகளும்

மிகவும் குறுகி நிற்கின்றன. எங்களுக்குத் தகுந்த தான்ரிகமும், ஸௌகர்யமும் இல்லாத படியால், எங்களுக் குள்ளே உறங்கும் சக்திகளை வேறே எழுப்பி விட வழியில்லை. எங்களுடைய தொழிற் களம் வரம்பு பட்டது. எல்லா அதிகாரமும் கவுரவமும் நாட்டிலே கொண்டு நிற்கும் அதிகாரிகள் அதில் அன்பில்லாதவராக இருக்கிறார்கள். ஆதலால் எங்கள் தொழிற் பயன்கள் குறுகி உலகத்துச் சந்தைகளில் அதிக விலை மதிப்பில்லாது போகின்றன. எங்களை அதிகப் பள்ளத்தில் அழுத்த மறுபடி அதனையே ஒரு காரணமாகவும் கொண்டு வருகிறார்கள். இதனால் எங்களுடைய ஜீவன் சோர்ந்து போகிறது. எனவே பெரியோரால் புகழப்படுவதாகிய பெரிய விடுதலை—அதாவது, மனிதன் தனது இழி குணங்களினின்றும் விடு படுதல்—இந் நாட்டில் யாராலும் மதிக்கப் படவில்லை. இருந்தாலும் சாந்தி நிகேதனப் பள்ளிக்கூடத்தில் நாங்கள் படும் பாடெல்லாம் முழுதும் வீணாக வில்லை யென உறுதி கூறுகின்றேன். ஏனென்றால், நமது வழியிலுள்ள தடைகள் எத்தனை பெரியன ஆயினும், நமது நாட்டாரின் கண் முன்னே பரம லக்ஷ்யத்தைக் காட்டினும், அதை அவர்கள் முழுதும் புறக்கணிக்க மனங் கொள்ளார். நமது பாடசாலைப் பிள்ளைகளில் மிகவும் புதியவர் கூட அக்ரமம் செய்யார். இந்த அம்சமொன்று நமது குணத்தில் இருப்பதைப் பஞ்சாப் லெப்டினன்ட் கவர்னரும் நாமும் ஒருங்கே அங்கீகாரம் செய்து கொள்ளுகிறோம்.

ஆனால் சில ஸமயங்களில் மிகவும் பயங்கரமான சிரமம் உண்டாகிறது. வங்காளிப் பிள்ளைகளில் மஹா ஸாது வான பிள்ளைகள் கூட உயர்ந்த போதனைகளை எதிர்த்து நடக்கும்படியாகச் செய்திகள் தோன்றுகின்றன. ஒரு பக்கத்தில் கீழ்மைக் குணம் ஏற்பட்டால் அது எதிர்ப் புறத்திலும் கீழ்மைக் குணத்தைத் தூண்டு மன்றோ? எங்கள் சாந்தி நிகேதனப் பள்ளிக் கூடத்தில் இரண்டு சிறுவருண்டு. அவர்களுடைய தாய்தந்தையர் கொஞ்சம் பணக்காரர். சம்பளம் சரியாக செலுத்திக் கொண்டு வந்தனர். சிறிது காலத்துக்கு முன்பு ஒரேயடியாக அந்தக் குடும்பத்தில் மூன்று பேரைப் பிடித்துப் போலீஸார் பந்தோபஸ்த் பண்ணி விட்டார்கள். பிள்ளைகளுக்கு மேலே வாசிப்புச் செலவுக்குப் பண மில்லை. பள்ளிக் கூட நிதியி லிருந்து பணம் கொடுத்து அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறோம். அச் சிறுவர் தம் நிலையின் இகழ்ச்சியை உணர்கின்றனர். வீட்டா ருடைய கஷ்டங்களை நினைத்தும் வருந்துகிறார்கள். தந்தைக்கு பந்தோபஸ்தி லிருக்கும் போதே

முறைக் காய்ச்சல் வந்து விட்டது. அவரை சற்றே ஸௌக்யமான இடத்தில் அடைத்து வைக்கும் படி நாம் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தும் பயனில்லை. இவை யெல்லாம் கூடி அந்தக் கிழவனாரின் மனதைத் தொல்லைப் படுத்துகின்றன. இதைப் பற்றி அவர்கள் வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்வது கிடையாது. நாங்கள் அவர்களிடம் இந்த விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசுவதில்லை. எனினும் அவர்கள் முன்னேய நியாயம், நீதி, ஸர்வ ஜன அன்பு, முதலிய விஷயங்களைப் பேசும் போது ஏதோ ஒன்று தொண்டைக்குள்ளே வந்து அடைக்கிறது. இந்த வேதாந்தப் பாட்டுகளைப் புறக் கணிப்போர் ராஜ்ய பஞ்சாப் உதவி கவர்னர் போன்றவர்களின் முகங்கள் என் விழிக் கெதிரே வந்து கேலிக் கோலம் பூண்டு நிற்கின்றன. இன்று நாம் இந்தப் போராட்டத்தில் இரு நிறத்தாரின் கீழ்க் குலங்களின் தீப் பொறிகள் பறக்கின்றன. வங்காள முழுதும் கஷ்டத்தை உள்ளே அமுக்குகிறார்கள். உள்ளே போய் ஒழுக்கத்தை மாற்றும் சாதனப் பொருளாக அது பரிணமிக்கிறது. முழு முழுக்குடும்பங்களின் ஒருங்கமயத்தில் உத்யோகமாகிய மேக மண்டலத்திலிருந்து பொழியும் வெடிகுண்டுகள் குழந்தைகளையும், ஸ்திரீகளையும் அழிக்கின்றன. அடடா! இந்த யுத்தத்தில் குழந்தைகளையும் பெண்களையுமாவது போர் செய்யத் தகாதோர் என்று கருதி அதிகாரிகள் சும்மா விடலாகாதா?

இந்த விஷமமான ஸங்கடத்துக்கு மூலம் யாதென்று கேட்பீராகில் உடனே சொல்லுகிறேன்: ஸ்வராஜ்யம் நமக்கில்லாமையே மூலம். அவ்வளவு தூரம் நாம் ஆங்கிலேயருக்கு அன்னியர். ஒரு ஆங்கிலேய வித்வான் தனது யாத்திரைகளைப் பற்றி எழுதுகையிலே இந்திய தேசத்தாரைக் காட்டிலும் சீன ஜப்பானியர் கூட ஆங்கிலேயருக்குச் சற்றே ஸமீபம் போல் தோன்றுவதாகச் சொல்லுகிறான். நமது வேதாந்தம் நடுவே நிற்கிறதாம்! அந்த வியாதி தனக்கு வரவே வாராதென்று ப்ரிடிஷ் காரன் சொல்லுகிறான். மனுஷ்யனுக்கு மனுஷ்யன் இதைக் காட்டிலும் அதிக வேற்றுமை கொள்ளுதல் அரிதன்றோ? மேலும், அவர்களுக்கு நம்முடைய பாஷை தெரியாது. அவர்கள் நம்முடன் ஸாதாரண காலங்களில் பழகுவதும் கிடையாது. இரு நிறத்தாருக்கும் நடுவே இத்தனை பெரிய தூரம் இருக்கையிலே, அதனைக் கடக்கும் புத்தியோ மிகவும் சொற்பம். ஆதலால் ஜாக்ரதையும் ஒழுங்குமே ஏகசக்தியாக இடம்பெறுகின்றன. கவுரவமற்றத் தொழில் செய்வதனால் விரைவிலே பதவி உயரலாமே

ன்று நினைக்கிற ஸ்வகார்ய துரந்தரான கபடிகளாலே பரப்பப்படும் விஷம் ஆட்சி முழுமையையும் புகுந்து கெடுக்கிறது. பிறர் துயரைக் காட்டிலும் தன்மதிப்பே மேலென்றும், தங்கள் நலத்திலும் தேச நலம் உயர்வென்று கருதுவோர் ஸர்க்கார் சம்பந்தங்களி லின்றும், போலீஸ் இடம் கொடுக்குமளவு, இயன்றவரை, எட்டி நடக்கிறார்கள்.

போலீஸ் சேர்க்கையினாலே களங்க முற்ற தாய்க் கால் விரல் மீது நின்றும், நிழல்களை ஐயத்துடன் நோக்கியும், மறைவில் பதுங்கியும் நடத்தல் ஸம்பிரதாய மான வட்டத்தில் பழகும் அதிகாரியின் வழக்கமான சந்தேகம் கடைசியில் கொடுஞ் செய்கையாகப் பரிணமிக்காத வண்ணம் தடுக்கத் திருந்த கருவி எதனையும் காணோம்.

அவனுக்கு நாம் கேவலம் "ஆளப்படுவோர்"! எனவே நமது வீடுகளில் தாய் அழ ஸஹோதரன் நடுங்க, மனைவி தற்கொலைசெய்துகொள்ள, குழந்தைகளுக்குப்போஷணையும் கல்வியும் இல்லாமல் போக, நாம் பல வருஷங்கள் தேசாபிமானத்துடன் பாடுபட்டு வளர்த்த முயற்சிகள் ரஹஸ்யப் போலீஸாரின் செய்கையால் புழுதியாக நொறுங்கிப்போக— இங்ஙனம் நாம் கஷ்டப்படுவதனால் அந்த அதிகாரிக்கு போஜனத்தில் ருசி குறைபவுமில்லை; அவன் தூக்கத்துக்கும் ஹானி கிடையாது. சீட்டாட்டத்தில் அவனுக்குள்ள ஆவல் மாறுபடவுமில்லை. நான் இதைக் கோபத்துடன் சொல்லவில்லை. இப்போதுள்ள நிலைமைகளை உத்தேசிக்க இதுவெல்லாம் ஸஹஜந்தான். அதிகாரி வர்க்கம் மெய்யான உலகத்துடன் விவகாரங்கள் நடத்துவது வழக்கமில்லை. தன் கற்பனை விதிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கற்பனை யுலகத்துடனே தான் விஹரிக்கிறார்கள். விடுதலையுள்ள தேசங்களில் அதிகாரிக் கூட்டம் இடமுழுமையையும் கவரும்படி விடுவதில்லை. இடையிடையே துவாரங்கள் உள. அவற்றின் வழியே ஜனங்கள் அபிவிருத்தி பெற முடியும். சார்பு நாட்டில் அப்படிப்பட்ட துவாரங்கள் இல்லாதபடி அக்கூட்டத்தார் செய்து விடுகிறார்கள்.

நாம் வெளி வானத்தில் இடம் பெற நாடி முயற்சி செய்தால், ஒதி வர்க்கத்தின் கிளைகளில் சூறாவளி யடித்தது போல இலைகளின் நுனி வரை சலசலப் புண்டாகிறது. அதனால் நமக்கும் அசாந்தி யுண்டாய் ஒதி கிளைகளின் புடைப்பில் உடைந்து போவதைக் காட்டிலும் காற்றடிக்கும் வழியைத் தேடாதிருத்தலே நல்லதென்று கருதுகிறோம். எனினும், இங்கே நான் முதல் வார்த்தையும் கடைசி வார்த்தையும் ஆகிய முக்கியமான விஷயத்தைச்சொல்லிவிடுகிறேன். இயற்கை யற்றதைத்

துப்பாக்கி முனையிலே அமைதியில் இருத்தி வைக்கும்படி அந்தனை பலமுடைய ஜாதி உலகத்தில் எதுவுமில்லை. கனம் அதிகப்படுகிறது. குறைகள் கூறுகின்றன. தாக்கி இறுக்கப்பட்ட அஸம்பாவிதங்களை யெல்லாம் பெரிய பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தி தரைக்குக் கொண்டு வருகிறது. அரசாட்சியின் இயல்பு யாதாயினும் ஆளப்படும் ஜனங்களுக்கு அது உத்தரவாதியாக இருக்கவேண்டும். அப்போது அவர்கள் அதைத் தமதாகக் கருதி உண்மை செலுத்துவார்கள். தமக்கு சம்பந்தமில்லாத, பொறுப்பற்ற, புறத்து ஸர்க்காரிடம் ஜனங்களுக்குள்ள உதாஸீனம் அசிரத்தையாகத் தாமும் அதை வலிமையினால் அடக்க விரும்புவோர் விரோத மாக மாற்றுகிறார்கள். இங்ஙனம் விவகாரம் மிகவும் சிக்கலாகிறது.

கால சக்தியின் தூதாக ப்ரிடிஷ் ஜாதி இந்தியாவுக்கு வந்தது. ஒவ்வொரு காலத்திலும் மனுஷ்ய ஜாதி கற்றுக்கொள்ளும் பெரிய உண்மைகளாகிய செல்வம் உலகத்து நாடுகள் அனைத்திலும் யாதேனுமொரு ரூபத்தில் பரவுதல் இன்றியமையாதது. இந்தச் செல்வத்தைச் சுமப்போர் பரப்புவதிலே லோபம் காட்டுதல் நம்பிக்கைத் துரோகமாகும். அப்போது அவர்கள் தெய்வ சித்தத்துக்கு விரோதம் செய்து துக்கத்தைப் பரப்புகிறார்கள். எனினும் அவர்கள் ஒளியை ஒரு மரக்காலுக்குள்ளே மூடிவைத்தல் ஸாத்யப்படாது. அவர்கள் கொடுக்கும்படி ஆக்ஞை பெற்றதைக் கொடுத்தே தீர வேண்டும். ஞானத்தின் கர்த்தா காலம். அவர்கள் கேவலம் காலத்தின் கருவிகள். அவர்கள் தமது சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதிக்கு ஒளிப்பக்கத்தையும், மற்றொரு பகுதிக்கு இருட்பக்கத்தையும் திருப்புகையிலே அஸம்பாவிதம் ஜனிக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் தமது குணத்தில் ஓரம்சம் மற்றோரம்சத்தை வஞ்சிக்க விடுதல் எக்காலத்தும் இயலாது. பெரிய இங்கிலிஷ் காரனைச் சுற்றிச் சின்ன இங்கிலிஷ்காரன் சுயநலக் கோட்டை கட்டிக் கொண்டே போவானாயின் ஆபத்தும் அபாயமுமே விளையும். சரித்திர மானது தான் சீட்டாடும் போது கைச் சீட்டுக்களைக் காட்டுவது வழக்கமில்லை. பல ஸமயங்களில் மனிதருடைய முன் யோசனைகளை யெல்லாம் கவிழ்த்து முடிவு திடீரென்று வந்து விடும்.

எப்படியும், அஸம்பாவிதத்துக்கு நெடுங்காலம் ஒருவன் இடங்கொடுத்துத் தனது விதிகளை ஜகத்தின் விதியென்று பாவனை செய்தால், அப்போது திடீரென்று சரித்திரமானது ஒரு சிறிய தடையில் இடறித் தலை கீழாகக் கவிழ்ந்து விடு

மென்பதை தெரியாது உண்மையாகக் கூறலாம். பல நூற்றாண்டுகளாகக் கிழக்கும் மேற்கும் கூடியிருந்தும் தம் தன் மனோஜ்ய அம்சங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. மேற்கானது கிழக்கை ஆள ஆரம்பித்து படிகிறது. பக்தி பாக்கியம்மத மில்லை. கிழக்கின் காப்புச் சுவர்கள் இடிந்து, அதன் தானியக் களஞ்சியங்களுக்கு நடு மத்தியில் மேற்கு வந்து புகுந்திருக்கிறது. ஆனால் பல்லவி மாத்திரம் மாறாமல் பாடுகிறார்கள். "Never the twain shall meet"—"அவ்விரண்டும் கூட மாட்டா" என்று.

இப்படிப் பட்ட அமைப்பின் சொந்த பாரம்பரியம் நெடுநாள் ஸ்திரமான நிலைமையில் இருக்குமா? இதற்கு நேர்ப்படி ஒரு சிற்பச் செய்பாளியின் சரித்திரத்தின் சோக நாடகத்தில் பயங்கர மான யுத்தம் அங்கத்தின் முடிவிலே திரை விழும். கிரேக்க தேசத்துப் புராதன சரித்திர மாகிய நாடகம் இப்படியே சோக மாக முடிந்தது. மனிதர்கள் ஒன்று சேர்ந்த யோசனை பண்ணிக் காம் என்றைக்கும் பிரிவு பட்டு நிற்க வழிகள் தேடியதை நமது நாட்டிலும் கண்டோம். நமக்கு மிகவும் இனிமையாகத் தோன்றிய ஸ்வதந்திரங்களைப் பிறர் அநுபவியாமல் தடுக்க நாமும் முயன்றோம். ஸர்வ ஸாதாரண மாக வழங்கத் தக்க உரிமைகளுக்குச் சிறப்புரிமைகள் என்று பெயர் சூட்டி மானுஷிகத்தை அவமானப் படுத்தினோம். ஆனால் சுத்தியையோ பலமான சாஸ்திர மூட்டைகளை வைத்துக் காத்தும் இந்த அமைப்பிரத்தை நம்மால் ஸ்திர மாகக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. நமக்கு பல மென்று கருதிய முறைமை நமக்கு துர்ப்பல மாக முண்டது. நம்மை நாமே புண் படுத்திக் கொண்டு பல நூற்றாண்டுகளாக மடிகிறோம்.

தற்காலத்துப் புறந்தோற்றம் யாதாயினும் கடைசிவரை கிழக்கும் மேற்கும் சந்திப்படுமென்றே நான் நம்புகிறேன். ஆனால் இது நிறைவேறுமாறு நாம் செலுத்தும் பல கடமைகளும் உள. நாம் கிழிபராய் அஞ்சிக் கிடந்தால், இங்கிலிஷ்காரன் கிழிப்வனும் நம் முன்னை பயத்தை உலாவ விடுவான். இன்ன முந்நிலையுடைய அதிகார முழுதும் நம் இயல்பிலுள்ள சிறுமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்கிறது. ஆனால் பூமியில் இனி வரப்போகிற எதிர்காலத்தில் ஆயுத பாணிகள் ஆயுத பாணிகளை எதிர்த்து நிற்பர். அடிக்கத் தெரிந்தவனுக்கு வெற்றியில்லை. சரிபாதியடி சாகத் தெரிந்தவனுக்கு வெற்றியுண்டாம். துன்பம் விளைப்பவன் அழிவான். துன்பப் படுவோன் மஹிமையடைவான். ஆத்மாவுக்குப் மாம்ஸத்துக்கும்—

ஆத்மாவுக்கும் யந்திரத்துக்கும்—நடக்கும் சண்டையின் முடிவில், மனுஷ்யன் தான் மிருகமில்லை யென்றும், "இயற்கையின் பொறுக்குதல்" (Natural Selection) என்ற ஜந்து சாஸ்திர விதியைத் தான் கடந்தவனென்றும் ருஜுப்படுத்துவான். ருஜுப்படுத்தும் கடமை நம்மைச் சேர்ந்தது.

கிழக்கும் மேற்கும் சந்தித்தால், பெரிய ஆதர்சத்தில் ஸந்திக்கும். பழமையான லோக ஸம்பந்தத்திலும் பெரிய பீரங்கிகள் வைத்த சண்டைக் கப்பலின் ஸம்பந்தத்திலும் ஸந்திக்கமாட்டா.

மரணத்தைத் தோழமை செய்து கொண்டால், யமன் நமக்குத் துணை செய்ய வருவான். நமக்கு நாமே வலிமை தேடிக் கொள்ள வேண்டும். அன்றி, வலிமை யுடையதற்கும் வலிமை யற்றதற்கு முள்ள தோழமை உண்மை யாகாது. ஒரு பக்கம் மேலான ஐக்கியம் சரியான ஐக்கிய மன்று. அது பிரிவுகளிலே பெரிய பிரிவு.

நம்மைச் செங்கல், சுண்ணாம் பாக வைத்துக் கட்டும் ஸாம்ராஜ்யம் நமதன்று. நாமும் சேர்ந்து கட்டும் ஸாம்ராஜ்யமே நமதெனலாம். அந்த மாதிரி ஸாம் ராஜ்யத்திலே தான் நாம் ப்ராண லாபம் பெறலாம். அதற்காக நாம் ப்ராணனைக் கொடுக்கவும் செய்வோம். பலவான்களுடன் நம்மைத் தோழமைப் படுத்தும் சக்தி நமக்கு யாசகத்திலும், இரவிலும் கிடைக்காது. நம் உள்ளே நிற்கும் தர்ம சக்தியே அதனை நிறைவேற்றுவ தாகுக. அந்த சக்தி அநந்தமான துக்கத்தையும் சிரமத்தையும் பொறுப்பது. தன்னைப் பலி யிட்டுத் தான் துயரப் படும் சக்தியை விலங்குகளாலே கட்டி வைக்கும் சக்தி உலகத்தில் எதுவு மில்லை. அது தோல்வியில் வெல்லும். மரணத்தில் அமரத்தன்மை பெறும்.

பிற்குறிப்பு:—

மேற்படி உபந்யாஸத்தை நான் வாசித்த பிறகு லார்ட் ரோனல்ட்ஷே (வங்காளத்து கவர்னர்) தமது சபையில் செய்த ப்ரஸங்க மொன்றில் நான் இங்கிலாந்தில் ஒரு நண்பருக் கெழுதிய கடிதத்தைப் பற்றிப் பேசி யிருக்கிறார். அக் கடிதத்தி லேயும், இந்த உபந்யாஸத்திலேயும் இந்தியா பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தண்டனைப் பட்டவர்களுடைய குற்றம், குற்றமின்மையைப் பற்றி எவ் விதமான அபிப்பிராயமும் சொல்ல வேண்டு மென்பது என் னுடைய நோக்கமன்று. நான் சொல்ல விரும்புவது யாதெனில்;

ரஹஸ்ய மாகக் குற்றஞ் சார்த்தி ரஹஸ்ய மாக தண்டனை புரிதலாகிய இருவகை அநுஷ்டானத்தில் நடந்து வரும் உபாயமானது தண்டனைப் பட்ட வர்களில் பலர் குற்ற மில்லாதவ ரென்று நினைக்கும் படி என் தேசத்தாரில் பலரைத் தூண்டுகிறது. சிறைச்சாலைகளில், தனியறை களில் அடைத்து வைக்கும் வழி முன் ஜாக்ரதை யென்று பொது ஜனங்களின் மனதில் பட வில்லை. பழி வாங்கு வது போல் தோன்றுகிறது. மேலும் பந்தோபஸ்திலிருந் தவன் விடுதலை யடைந்த பிறகும் அவனை ஓயாமல் போலீஸார் பின் தொடரும் கொடுமையைக் கொடுமையென்று அதிகாரிகள் ஒப்புக் கொள்ளா விடினும், கஷ்டப் படுவோரு க்கு அது கொடுமை யென்று மிகத் தெளிவாகப் புலப் படுகிறது. இந்த வழியின் இயற்கைப் பயன் யாதெனில், எங்கும் பரவினதின் காரண மாகக் குற்ற மில்லாத பலர் கூடத் தமது நலத்தையும் பொது நலத்தையும் கருதிச் செய்யும் தொழில் கள் தடைப் பட்டுப் போகின்றன. இந்த அஸம்பாவித நிலை மையில் புதிதாக ஒருவனைக் கண்டால் அவனுடன் தாராள மாகப் பழக இடமில்லை. மேலும் அதிதி ஸத்காரத்திலும், தான தர்மங்களிலும், ஸர்வ வ்யாபியான ஐயம் வந்து புகுந்து கொண்டது. இது பெரிய விபத்தன்றோ?

உ-வது அத்தியாயம்.

அடங்கி நட.

மழை கொஞ்சம் தூற ஆரம்பித்தால், எங்கள் சந்திலும், அருகே போகும் தெருவும். சிந்தூர் நகரத்திலும் நீர் வெள்ளமாய் ஓடுகிறது. நான் இதைப் பார்த்துக் கிழவன் ஆய் விட்டேன். சிறு பிராயமுதல் இதுவரை ஒருமுறை கூடத் தவறாமல், வருஷந்தோறும் இப்படி நடப்பதைப் பார்க்கும் போது இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நீரில் பாதி, நிலத்தில் பாதி முடி யிருக்கும் ஜந்துக்களுக்குள்ள போக்கைத்தான் நமக்கும் இருக்கிறதென்ற எண்ணம் என் மனதில் அடிக்கடி உதிப்பதுண்டு.

இங்ஙனம் அறுபது வருஷங்களாய்விட்டன. இதற்கிடையே உலகத்தில் நடந்த மாறுதல்கள் பல. கலியுகத்தின் அதிசயமாக இருந்த நீராவியை இப்போது மின்சாரசக்தி கண்டு நகைக்கிறது. மண்ணுக் கெட்டாதிருந்த பரமாணு இப்போது மனதுக் கெட்டா தென்ற சித்தாந்தம் உண்டாய் இருக்கிறது. சாகப்போகிற எறும்பைப் போல் மனிதன் சிறகு முளைத்துப் பறக்கிறான். வானத்தில் இடம் உனக்கா, எனக்கா என்று நீதி ஸ்தலத்துக்கு வியாஜ்யங்கள் விரைவாக வரக் கூடியகாலத்தை வக்கீல்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஒரே நாள் இரவில் சீனர் எல்லாரும் பன்றிக் குடுமியை நறுக்கி எறிந் தனர். ஐந்நூறு வருஷத் தாவுதலை ஜப்பான் ஐம்பது வருஷத்தில் தாவி விட்டது. ஆனால் இந்த சிந்தூர் நகரத்தில் மழைபெய்தால் சேறு உண்டாகாமல் செய்ய வழியில்லை. அதன் ஸ்திதிக்கு மாறுதல் இல்லை. காங்கிரஸ் என்ற பெயர் உண்டாவதற்கு முன்பு, நமது ஜாதிப் பாட்டு எத்தனை சோகமாயிருந்ததோ, அத்தனை சோகமாகத்தான் இப்போது ஸ்வராஜ்யம் நெருங்கி வரும் தருணத்திலும் இருக்கிறது.

குழந்தைப் பிராய முதலாகவே, நாம் பழகிவிட்ட படியால் இதெல்லாம், நமக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, கவலை ஏற்படவில்லை. தண்ணீர் தங்கி, ஓயாமல் செப்பனிடும் டிராம் தண்டவாளத்தில் என்னுடைய வண்டிச் சக்கரம் மோதும் போது, எனக்கு மறதி தெளிந்து ஜனங் களின் போக்குக்கும் நீரோட்டத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டாய் இதிலிருந்து அழுக்குத் தண்ணீர் ஒன்றுசேர்ந்து ஒதுக்கும் செய்தியிலே புத்தி செல்லுகிறது. இதை நாம் ஏன் பொறு

க்கிறோம் என்று புதிது நூதனமாக எனக்கொரு யோசனை உண்டாய் வருகிறது.

இதைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று கட்டாயமில்லை; பொறுக்கக்கூடாதென்று நிர்மாணிப்பதினால் பயனுமுண்டு. அதற்கு ஐரோப்பியர்கள் வாய்செய்கிற சௌகரியம் ரஸ்தா வழி. அந்த ரஸ்தாவில் முக்கால் பங்குக்கு மேலே ட்ராம் தண்டவாளத்தைப் போட்டு, அதில் முடியில்லாமல், யானை நடையில், செப்பனிட்டுக்கொண்டிருந்தால் அந்த வீதியார் ட்ராம்வே அதிகாரிகளுக்கு வருமானம் இல்லாதபடி செய்து விடுவார்கள். நாமோ, இப்படித் தலாரிய குணமே நம்முள் வடிவெடுத்து வந்திருப்பதால், எதையும் திருத்த முடியுமென்று நம்மால் நம்ப முடியவில்லை. இதனால் நமது கண்களில் கண்ணீர்ப் பெருக்கும், நமது வீதியில் ஜலதாரைப் பெருக்கும், தீர இடமில்லை. இது ஸாமான்ய விஷயமன்று. எதிலுமே நமக்கு நாம் நாயகர் என்ற எண்ணம் நமக்கேற்படவில்லை!

கண்ணாடி தொட்டிக்குள்ளே தண்ணீர் விட்டு அதில் வளர்க்கப்பட்ட பொன்னிற மீன்கள், கண்ணாடியைத் தண்ணீர் என்று நினைத்து அதில் வந்து மோதிக் கொள்ளுமாம்; பிறகு பெரிய தொட்டியில் கொண்டு போட்டாலும், தண்ணீரைக் கண்ணாடியென்று நினைத்துப் பயந்து பழையபடி எல்லைக்குள்ளே சுற்றுமாம். அது போல, தலை உடைந்து போமோ என்கிற பயம் நம்முடைய எலும்புக்குள் ஊறிக்கிடக்கிறது.

மஹா பாரதத்தில், அபிமன்யு பகைவரின் வியூகத்துக்குள் நுழையக்கற்று, மீளுவதைக் கற்காமல் மாண்டது போலே நாமும் பிறவிமுதல் கட்டுப்படக் கற்று, அவிழ்க்கக் கற்காமல், நமக்கு நேரிடும் ஸகல விபரீதங்களுக்கும் தலை குனிகிறோம்.

மனிதருக்கும், நூல்களுக்கும் ஸைகைகளுக்கும், எல்லைகளுக்கும், கற்பனைத் தடைகளுக்கும் தலை குனிந்து பல தலைமுறையாய் வழக்கமாய் விட்டபடியால், எந்தத் துறையிலும் நாமாக ஒன்று செய்ய முடியும் என்ற உண்மை நம் முகத்தின் முன்னே நின்றாலும், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகிறது. ஐரோப்பிய மூக்குக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டாலும் நமக்குத் தெளிவுண்டாகவில்லை.

தனக்குத் தானே நாயகனாக இருக்கும் உரிமை எல்லா மனித உரிமைகளிலும் பெரிது. ஆனால் இந்நாட்டிலே இவ்வுரிமைதான் வசனங்களாலும், பழமொழிகளாலும், கிரியை சடங்குகளாலும் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த தேசத்தில்

மனுஷ்யனுடைய புத்தி வழி தவறிப் போகாமல், கிரியைகளாலும் சாஸ்திரங்களாலும் கையையும் காலையும் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள். அடிகோணாமல் காக்குமாறு, பாதைகளை அழித்து விட்டார்கள். தெய்வத்தின் பெயர் சொல்லி மனிதனை மனிதன் கீழ்ப்படுத்தி அவமதிக்கும்படி செய்து விட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட தேசம் அடிமைகளைச் செய்வதற்கு நல்ல தொழிற்சாலையாயிற்று.

ஸர்க்கார் அதிகாரிகளும் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்:- "நீங்கள் பிழை செய்யக்கூடும். ஆதலால் சுய சிந்தையும், சுய காரியமும் உங்களுக்குத் தகாது" என்கிறார்கள். இங்ஙனம் மனு, பராசராதிகளுடைய பல்லவியை இங்கிலீஷ்காரர் பாடும்போது நமக்குச் செவி கூசுகிறது. இங்கிலீஷ்காரரிடம் அவர்களுடைய கொள்கைக் கிணங்கப் பின்வரும் மறுமொழி சொல்லுகிறோம். "பிழை செய்தால் பெரிய ஆபத்தில்லை. தமக்குத் தாமே நாயகரில்லாதிருத்தல் பெரிய ஆபத்து. நம்மிஷ்டப்படி இடறி நடந்து பழகினாலொழிய நாம் உண்மைக்கு வந்து நிலைபெற முடியாது" என்கிறோம். பின்னும் சொல்லுகிறோம். நம்மை ஆளுவோர் இப்போது ஜனாதிகாரம் என்ற மோட்டார் வண்டியில் ஏறிப் போகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுடைய பழைய பார்லிமெண்ட் சபையாகிய வண்டி ஓரயிற் பயணந் தொடங்கிய காலத்தில் ஒரு வழக்கத்திலிருந்து மற்றொரு வழக்கத்துக்கு மாறின போது அதன் இரைச்சல் வெற்றித்தேர் போலே கேட்கவில்லை.

ஒருவேளை ராஜாவின் சார்பு; பின்பு கோயில் கக்ஷி; பின் ஜமீன்தார் கக்ஷி, பிறகு சாராயம் வடிப்போர் கக்ஷி; இங்ஙனம் கக்ஷி பேதமும், லஞ்சம் வாங்குதலும், கூச்சலும், சக்தி ஹீனமும் உடையதாய் அந்த வண்டி, பக்கத்துக்குப் பக்கம் சரிந்து சரிந்து நடந்தது. ஒரு காலத்தில் அந்த சபை "மெம்பர்கள்" கூட்டத்துக்கு வராவிட்டால் தண்டனை உண்டென்று பயமுறுத்தி அழைக்க நேரிட்டதன்றோ? பிழைகளைக் குறித்துப் பேசுமிடத்தே, பார்லிமெண்ட் சபைகளின் தாய் என்று சொல்லப்படும் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட்சபை முன்பு அமெரிக்காவிலும், ஐர்லாந்திலும் செய்த பிழைகள் முதலாக, நேற்று டார்டனெல்ஸ், மெஸபொடோமியா விஷயமாக எத்தனையோ பிழைகள் செய்யவில்லையா? இந்தியாவில் செய்திருக்கும் பிழைகள் கொஞ்சமா?

மேலும் அமெரிக்கா ராஜ்யத்தில் பொருளாளிகள் ஏழைக்கு செய்யும் அக்கிரமங்கள் கொஞ்சமில்லை, த்ரெய்புஸ் என்றவர்மேல் ஏற்பட்ட விசாரணையிலே, பிரான்ஸ் தேசத்து ராணுவ ஊழல்கள் வெளிப்பட்டன. ஆயினும் ஸ்வராஜ்ய

மென்கிற ஸ்ரீவாக்கியமானது எந்த வேகத்தால் பிழையாகிப் பூமியில் போய் விழுகிறதோ, அதே வேகத்தால் அங்கிருந்து கிளம்பித் தனக்கேற்படும் இடையூறுகளைத் தானே நீக்கிக் கொள்ளும் என்ற விஷயத்தில் அந்த தேசங்களிலேயுள்ள ஜனங்கள் சந்தேகப்படவில்லை.

நாம் வற்புறுத்தி மேலும் சொல்லத் தக்கதொன்றுண்டு. ஸ்வராஜ்யத்திலிருந்து ஸாமர்த்யமும், பாரபுத்தியும் உண்டாவதுடன் உயிருக்கே அதிக பலமுண்டாகும். ஒரு கிராமம் அல்லது வகுப்பின் எல்லைக்குள் புத்தியைக் கட்டுப்படுத்தியிருப்போர் அங்ஙனமில்லாமல் பெரிய ராஜ்ய சிந்தனையும் அதற்குத் தக்க செய்கையும் பெறுவாரானால் மானுஷிகத்தைப்பற்றி அவர்களுக்கு விரிந்த உணர்ச்சி உண்டாகிறது. இந்த ஸௌகர்யம் இல்லாமையால் இந்நாட்டில் ஒவ்வொருவனும் அரை மனிதனாகவேயிருக்கிறான். அவனுடைய யோசனைகளும், சக்திகளும், ஆசைகளும், முயற்சிகளும் அற்பமாகவே இருக்கின்றன. இங்ஙனம் வலிய வந்திருக்கும் உள்ளச் சிறுமை உயிர்ச் சேதத்திலும் பெரிய கேடாகும். ஆதலால், தவறுதல் நேரிடக் கூடுமென்பதைப் பொருட்டாக்காமல் நாம் ஸ்வராஜ்யம் பெறக் கடவோம். பாதையில் எங்கள் இடறுதல்களை மாத்திரம் கருதி, எங்கள் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கலாகாது. இதுவே உண்மையான உத்தரம்.

இந்த மறுமொழியை ஒருவன் அதிகாரிகளிடம் சோர்வில்லாமல், மீட்டுமீட்டும் சொல்லித் தொல்லைப் படுத்தினால், அவனை அதிகாரிகள் "பந்தோபஸ்த்" பண்ணி வைக்கிறார்கள். ஆனால் அவனுக்கு ஸ்வதேசத்தாரின் மதிப்புண்டாகிறது. ஆயின், இதே மாதிரி ஜவாப், ஜாதிப் புரோஹிதரிடம் சொல்லப்போய்: "ஐயரே, இது கலியுகமென்றும், மனிதனுடைய எளிய புத்தியை ஸ்வேச்சைப்படி விட்டால் கெட்டுப்போகுமென்றும், ஆதலால் மூளையை உழைப்பதிலும் தலையை சாஸ்திரங்களுக்கு வணங்குதலே, சிறந்த தென்றும், சொல்லுகிறீர். இந்த அவமான வார்த்தைக்கு நாங்கள் அடங்கமாட்டோம்" என்று சொன்னால் அவர்களுடைய கண் செவந்துபோய் உடனே ஜாதியை விட்டுத் தள்ளும்படி உத்தரவு போடுகிறார்கள். ராஜாங்க விஷயமானால் வானத்தில் பறக்கும்படியாகவும், ஜாதியாசாரமானால் கட்டையில் காலைக் கட்டிப் போடும்படியாகவும் இவர்கள் விரும்புகின்றனர்.

வலப்புறம் திருப்பவும் இடப்புறம் திருப்பவும் தோணியிலே சுக்கான் ஒன்று தான் உண்டு. அதுபோலே, மனிதன் ராஜ்ய விஷயத்திலும் ஜாதியாசார விஷயத்திலும் இரண்டிலும் உண்மை நிலை பெறவேண்டுமானால் அதற்கொரேவழி

நாஸ்டிக். இச் சமிதியின் அபேக்ஷையின்படிதான் சித்தூர் ராணாவுக்கும், ஜௌரிசிங் என்பவனுக்கு முள்ள பேதம் தோன்று கிறது. "எல்லாம் அதிகாரி கையில் இருக்கிறது. நம்முடைய கையைக் கட்டிக் கொண்டு நடப்பதே சரி" என்கிறது சித்தூர் ராணா. ஜௌரிசிங் நடத்தையோ:—"எமது கைக்குள் காரியங்கள் அடங்கி நடக்கா விட்டால், நமக்கிருக்கை இருந்து பயன் என்ன?" என்று கேட்கிறது. தனது கைக்கும் தெய்வதத்தில் நமக்கும் சம்பந்தம் உண்டென்று தெரிந்துகொண்ட படியால், ஜௌரிசிங் உலக முழுவதையும் வசப் படுத்திக் கொண்டது. இந்த நம்பிக்கையை இழந்து விட்ட படியால், சித்தூர் உலகத்தை இழந்து விட்டது. அரைக்கண் மூடி மயங்கி யாய், பிச்சை யின்பங்களை நாடுகிறது.

கண்ணை மூடிக்கொண்டா லொழிய, நம்முடைய அற்பமான ஆசாரங்களைத் தவறாமல் அனுஷ்டிப்பது ஸாத்யமில்லை. கண்ணைத் திறந்தாலோ, உலக முழுமையும் அனுபவிக்கிற பொதுவான லோகவிதி நமக்குத் தென்படாமல் போகாது. ஒரு கூட்டத்தாரேனும், ஒரு மனிதனேனும், இந்தப் பெருவிதியை வசப்படுத்தினால் அதிலிருந்து அதிகாரம், செல்வம், விடுதலை என்ற பரிசுகள் கிடைக்கும். இந்த விதியை உறுதியான ஆதாரமாகக் கொண்டு ஐரோப்பிய நவீன நாகரிகம் நிலை பெற்றிருக்கிறது. இதில் நம்பிக்கை யிருப்பதனால் அது பெரிய விடுதலை பெற்று நிற்கிறது.

காரிமா கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு, யஜமான் ஆக்கினைக்குக் காத்திருக்கிறோம். வீட்டிலே மூத்தவன், போலீஸ், தலையாரி, கோயில் குருக்கள், முதலியவர்களில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பூஜை பண்ணி நம்முடைய சொந்த யோசனையையும், சொந்தச் செய்கையின் திறமையையும் ஆயிரம் துண்டாக உடைத்து, நான்கு பக்கத்துக் காற்றிலும் வீசி எறிந்து விடுகிறோம்.

இதற்கொரு காலேஜ் மாணாக்கன்:—"நாங்கள் அந்தக் கதையை எல்லாம் நம்புவது கிடையாது. வைசூரிக்குப் பால் குத்திக்கொள்ளுகிறோம். பேதிக்கு உப்புக் குடிக்கிறோம். விஷஜ்வரம், கொசு வாயில் சமர்ந்து வரும் கண்ணுக்குத் தெரியாத பூச்சியால் உண்டாவதை அறிவோம். இவற்றை யெல்லாம் தெய்வங்களின் கூட்டத்தில் சேர்க்கவில்லை" என்று சொல்லக் கூடும். கொள்கை மாறக்கூடும். ஆனால் நாம் நமக்கு நாயகராகாமல், புறத்தே அதிகாரத்தை எப்போதும் குருட்டுத்தனமாக நம்பித்தொங்கும் குணம் நம்முடைய ஜகத்தை வேறாக்கிறது. இப்படி எங்கும் சூழ்ந்த பயமா

மது பர அபிமானமும் உள்ளத்தையும் வசப்படுத்தி இருப்ப தால், நமது மனம் கோழைப்பட்டுப் போகிறது. இதன் கார ணம் என்னவென்றால், உலகமுழுதும் தழுவிய, மாற்றொணாத வர் வர்த்தியை நாம் நம்புவதில்லை. ஸ்ப்பபடுதலும், மது வந்துவிடுமோ, நாம் எப்படி ஒன்றைத் துணிவாகச் செய்ய லாம் என்று நினைப்பதும் பயத்தின் குணங்களாம். நமது ராஜாங்கத்தாரிடத்திலே கூட இந்த குணம் சில சமயங் களில் காணப்படுகிறது. ராஜாங்க யந்திரத்தில் எப்போ தேனும் ஓட்டையுண்டாகி, அதன் வழியே பயம் நுழை ந்து, அதனால் அவர்கள் தமக்குரியவாகிய ஸ்வதர்மங்களை மறந்து தம் ஆட்சியை உறுதியாகத் தாங்கும் செங்கோல் கையைக் கோடரியால் வெட்டுகிறார்கள். அப்போது, தர்மமும் நீதியும் ஒழிந்துபோய், கௌரவத்தைக் காப் பாற்றவேண்டும் என்கிற எண்ணம் முன்னே நிற்கிறது. தெய்வ விதியை மீறி அழுகைக் கண்ணீரை அண்டமான் தீவில் மறைந்து விட்டால் கசப்பு இனிப்பாய்விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். ஸகலரோக நிவாரணி என்று தான் ஒரு மருந்தைப் பாவனை செய்துகொண்டு, உலகப் பொதுவிதியைச் சிலர் உல்லங்கனம் செய்வதற்கு இதுவொரு திருஷ்டாந்தம். இதற்கெல்லாம் உட்காரணம் அற்பத்தனமான பயமும் தன் னலம் வேண்டலும்; அல்லது அற்பத்தனமான சூதினால் நேர்வழியை விட்டு விலக முயலுதல். இங்ஙனம் நாம் என் னைத் தொலைபாத அதிகாரிகளுக்குப் பூஜை நைவேத்யம் பண் ணிக் குருட்டச்சத்தால், மானுஷிக உரிமைகளைப் புறக்கணிக் கிறோம். பௌதிக சாஸ்திரத்திலும், ராஜ்ய சாஸ்திரத்திலும் நாம் எத்தனை உயர்வாகப் பரீக்ஷை தேறிய போதிலும், பிறர் உத்தரவுக்குக் காத்திருப்பதாகிய ஊரின் வழக்கத்தை நம்மால் விட முடியவில்லை. தற்கால வழியை அனுசரித்து, நாம் ஜனா திகார சபைகள் ஏற்படுத்தினால் அவற்றிலும் எவனாவது ஒரு வன் நாயகன் ஆகி மற்றவர்களை மேய்க்கும் தன்மை உண்டா கிறது. இதன் காரணம் யாதெனில், பொது ஜனங்கள் கண் ணைத் திறந்திருத்தல், தூங்குதல், உண்ணுதல், குடித்தல், கலியாணம் பண்ணுதல், பாடைபேறுதல், முதலிய ஸகல காரியங்களையும் பிறருடைய ஆணைப்படியே செய்து வழக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

பிராமணன் ஒருவன் குடத்தில் கொண்டுவரும் ஜலம் அழுக்காக இருப்பதால், குடிக்கத் தகாதென்றும், சண்டா ளன் ஒருவன் சுத்தமாகக் காய்ச்சி வடிக் கட்டிக்கொண்டு வந்த நீர் சுத்தமாக இருப்பதால் குடிக்கத் தகும் என்றும் நான் சொன்னால் வெறுமே பேசுகிறான் என்று சொல்லி

என்னைக் கண்டிப்பார்கள். ஏனெனில், எனது கொள்கை யஜமான் "உத்தரவுடன்" ஒட்டவில்லை.

ஒட்டாவிட்டால் என்ன குடி கெட்டுப்போயிற்று? என்று நான் கேட்டால் உடனே என்னை ஜாதியிலிருந்து தள்ளி விடுவார்கள். என்னை விருந்துக்குக் கூப்பிட மாட்டார்கள். நான் செத்துப்போனால், சாவுக்கிரியைகளுக்குக் கூட வர மாட்டார்கள்.

இப்படி உலக வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் குரூரமான கொடுங்கோன்மை நடப்பதனால் ஜனங்களுக்கு நன்மை பெற்று நம்புவோர் ராஜாங்கத்தில் கூசாமல் பரிபூரண விடுதலை கேட்பது மிகுந்த வியப்புக் கிடமாகிறது.

முன்பு, நமது தேசத்திலே; உபநிஷத்துக்காரர் தெய்வத்தின் விதியைக் குறித்துப் பேசும் இடத்தே சொல்லுகிறார்,—

"யாதாதத்ய தோர்த்தாந் வ்யததாத்
சாச்வதீப்யஸ் ஸமாப்ய."

தெய்வத்தின் விதியை மாற்ற முடியாது: அது எங்கும், எப்போதும் இசையும். இதை நமது முன்னோர் கண்டிருந்தனர். அந்த விதி நித்யமானது—க்ஷணிகம் அன்று, ஆதலால் அதை நம் அறிவால் கண்டு, செய்கையில் பயன் படுத்தலாம். எத்தனைக் கெத்தனை அந்த விதியை நாம் ஸ்வீகரிக்கிறோமோ அத்தனைக் கத்தனை நமது பாதையில் உள்ள தடைகள் விலகும். இந்த விதியின் ஞானமே இயற்கை நூல் (ஸயன்ஸ்) என்று சொல்லப்படும். இந்த ஸயன்ஸ் வலிமையால் அன்றோ ஐரோப்பா தற்காலத்தில் "பூமியில் விஷக் காய்ச்சல் இல்லாமல் செய்துவிடுவேன். மனிதரின் வீடுகளில் சோற்றுப் பஞ்சமும், கல்விப் பஞ்சமும் இல்லாமல் செய்து விடுவேன். ராஜ்யத்தின் பொது நன்மைக்கும் தனி மனுஷ்யனுடைய ஸ்வதந்திரத்துக்கும் முரண் படாமல் செய்வேன்" என்று துணிவுடன் கூறுகிறது?

அறியாமையால் கட்டும் அறிவினால் விடுதலையும் கைகூடும் என்பதை முன்னோர் அறிவார். பொய் எது? தன்னை ஸர்வத்திலிருந்து பிரிவாகக் காணுதல், உலகமும் தானும் ஒன்றெனக் காண்பதே உண்மையறிவு. இத்தனைபெரிய உண்மையை அக்காலத்தில் எப்படிக் கண்டு பிடித்தார்கள் என்பதை இப்போது நினைக்க வியப்புண்டாகிறது. பிறகு, ஆரண்ய ரிஷிகளின் காலம் மாறி பௌத்த ஸந்யாசிகளின் காலம் வந்தது. மேற்கூறிய மஹத்தான ஞானத்தை உலகத்திலிருந்து பிரித்து, உலகத்தைத் துறப்பதே முக்தி என்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள். இங்ஙனம், உண்மைக்கும் பொய்க்கும்

ஞப்பார்க்கம் உண்டாய், இடையே பாகச் சுவர் போடப்பட்டது. ஆகவே இக்காலத்தில் ஜாதி யாசாரங்களில் எத்தனை குறைகளும், அநாகரிகமும், மடமையும் இருந்த போதிலும், உண்மை கண்டவர்களின் சார்பிலிருந்து யாதொரு ஆக்ஷேபமும் பிறக்கவில்லை. உண்மை பக்கத்தார் இதற்கெல்லாம் இடம் கொடுத்தே பேசுகிறார்கள். மரத்தின் கீழே இருந்து ஸந்யாஸி சொல்லுகிறான் :—“ தன்னிடம் உலகத்தையும், உலகத்தினிடம் தன்னையும் காண்பவனே உண்மை காண்பான்” என்று, அது கேட்டு ஸம்ஸாரி தன்னிடமுள்ள சிறந்த வஸ்துக்களை ஸந்யாஸியின் திருவோட்டுக்குள்ளே போட்டு விடுகிறான். ஆனால் தெய்வத்தின் பொது விதிக்கு அடங்கி நடப்போருடைய வீட்டுக்கு வண்ணான், அம்பட்டன் போகக் கூடாதென்று ஸம்ஸாரி விதி போடும்போது, ஸந்யாஸி, அதனை முகமலர்ச்சியுடன் ஏற்றுத் தனது திருவடி மண் சார்த்தி ஆசிர்வாதம் செய்கிறான். இப்படித்தான் நமது ஜாதி வாழ்க்கை கெட்டுப்போயிற்று. உண்மைக்குப் பரிந்து பேசுவோர் யாரும் இல்லாமல் போய்விட்டது. இதனால், பல நூற்றாண்டு சேர்ந்த அவமானத்தையெல்லாம் நாம் பொறுத்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருக்கும்படி நேரிட்டது.

ஐரோப்பாவில் அப்படியில்லை. அங்கே உண்மையை மனதுக்குள் அடைத்து வைக்காமல், வழக்கத்தில் காட்டுகிறார்கள். ஜனக்கட்டிலும், ராஜ்யத்திலும் ஏதேனும் குற்றம் வெளிப்பட்டால், அதைப் பொது ஜனங்கள் உண்மை விளக்கால் சோதித்துத் திருத்த வழியுண்டு. இதனால் கிடைக்கும் சக்தியும் விடுதலையும் எல்லாருக்கும் பயன்பட்டு நம்பிக்கையையும் தைரியத்தையும் உண்டாக்குகின்றன. இந்த உண்மை மாய மந்திர இருளில் மறைந்து கிடக்கவில்லை. திறந்த வெளியில், எல்லாரும் காணும்படி தானும் வளர்ந்து பிறரும் வளரும்படி செய்கிறது.

பல நூற்றாண்டு நாம் வாயை மூடிக்கொண்டு அவமானப் பட்டதெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கடைசியில் அன்னிய ராஜ்யமாகப் பரிணமித்தது. கை எப்போதும் உடம்பில் நோவுள்ள இடத்தைப் போய்த் தீண்டுவது போலவே, நம்முடைய கருத்து முழுதும் நம்மை ஆளும் மேற்குத் திசையாருடைய ராஜ்ய நெறியில் செல்லுகிறது. மற்றையெல்லாம் மறந்து “ எங்களுடைய இஷ்டத்தைச் சற்றே கவனித்து எங்களாட்சி நடக்கவிடவேண்டும். வேண்டினாலும் வேண்டாவிடினும், புறத்திலிருந்து விதி நியமங்கள் எங்கள் தலைமேல் பொழியாதிருக்க வேண்டும். ராஜ்யபாரம் முழுதும் எங்களுக்குச் சுமையாகாதபடி, சக்கரங்கள் போட்ட யந்திரமாக்கி, அதை உங்க

ருடன் நாங்களும் சேர்ந்து தள்ள இடம் கொடுக்கவேண்டும். பொறுப்பில்லாத அன்னியரின் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும்" என்ற பிரார்த்தனை இப்போது உலகத்தில் எல்லாத் திசைகளிலும் எழுகிறது. கால சக்தியின் தூண்டுதலால், இந்தப் பிரார்த்தனையில் நம்முடைய வாக்கையும் சேர்த்தது நன்றாயிற்று. அப்படியின்றி இப்போதும் வழக்கம் போல "யஜமான் உத்தரவை" ஒப்புக்கொண்டு நடந்தால் அது நமக்குத் தீராத அவமானமாக முடிந்திருக்கும். இதனால் நம்முள் உண்மையின் ஒரு கிரணம் நுழையக்கூடிய தொளை இன்னும் எதோ மிஞ்சி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நாம் பார்த்தது உண்மையின் கிரணம். ஆனபடியாலேதான், நம்மை முன்பாகத் தூண்டும் மானம், நல்லதென்று நான் நம்பிக்கையுடன் சொல்லுகிறேன். நம்மை அசையாதபடி பனிமிருகம் போலே கட்டிப்போட்டிருந்த வீண் தற்புகழ்ச்சியை நான் நம்பிக்கையுடன் பழிக்கிறேன். ராஜாங்கத்தாரை நோக்கி, "நாம் ராஜ்ய சபைகளில் எங்களுக்கு ஸ்தானம் வேண்டும்" என்று கேட்பதும், ஜனங்களை நோக்கி:—ஜாதியாசாரங்களிலும், சொந்தக் காரியங்களிலும் கூட எஜமான் போட்ட கோட்டை மீறி நடக்காதே" என்று சொல்வதும் ஒரேவித கர்வத்தால் உண்டாவது அபோதமன்றோ? இதற்குப் பெயர் ஸநாதன தர்ம புனர் உத்தாரணம் என்கிறோம்! ஸநாதனக் கக்ஷித் தலைவர் நாம் ஒரு கண்ணால் உறங்கி மற்றொரு கண்ணால் விழித்திருக்கும்படி அசாத்ய உத்தரவு போடுகிறார்கள்.

கடவுளுடைய கோபமாகிய கழி முதுகின்மேல் அடிக்கும் போது, தேசாபிமானத்தால் மனம் புண்ணாகி "மூங்கில் காடுகளை எல்லாம் வெட்டிப் போடுவோம்" என்று கூவலானோம். நாம் எத்தனை வெட்டினாலும் மூங்கிற் காடு உலகத்தில் மிஞ்சி இருக்கத்தான் செய்யும் என்பதைமறந்துவிட்டோம். கழி என்ன செய்யும்? காடென்னசெய்யும்? குற்றம் நமது. இது யாதெனில்:—நாம் உண்மையைவிட அதிகாரம் மேல் என்று மதிக்கிறோம். கண்ணைக் காட்டிலும் தோல்முகப் படாம் மேல் என்று நினைக்கிறோம். நாம் இந்த குணத்தை நீக்கும் வரை எதேனும் ஒரு காட்டில் நம்மை அடிக்க யாதேனுமொரு கழி மிஞ்சி இருக்கத்தான் செய்யும். ஐரோப்பாவிலும் முன் ஒரு காலத்தில் எல்லா விவகாரங்களிலும் பாதிரிகளுடைய அதிகாரம் மூர்த்தன்யமாக நடந்தது. எங்கும் வீசி இருந்த பாதிரி வலையை அறுத்த பிறகு தான் ஐரோப்பிய ஜனங்கள் ஸ்வராஜ்யப் பாதையிலே கால் வைக்க இடம் உண்டாயிற்று. இங்கிலாந்து மாத்திரம் நீண்டபடியாலும் கோயிலின் ராஜதானியாகிய ரோம புரியிலிருந்து

மிகத் தூரம் ஆனபடியாலும் பிழைத்தது. இங்கிலாந்திலும் கோயில் (சர்ச்) அதிகாரம் முற்றிலும் நசித்துவிட வில்லை. இங்கிலீஷ் கோயில் பாட்டியைப்போல் முன் நடத்திய சர்வாதிகாரம் நீங்கி, இப்போது இரக்கத்தால் அதுவும் இருந்து போகட்டுமென்று விடப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனம் மாமூல் கிழவியை இங்கிலாந்து தேசத்தார் அசைத்ததுபோலே ஸ்பெயின் தேசத்தார் செய்யக் கூடவில்லை. முன் ஒரு காலத்தில் ஸ்பெயின் தேசத்தார் பாடு மிகக் கொண்டாட்டமாக இருந்தது. அந்த அநுகூலத்தை அவர்கள் ஏன் இழந்தனர்? மாமூல் கிழவிக்கு மணியம் கொடுத்தமையால்தான்.

ஸ்பெயின் தேசத்து பிலிப் ராஜா இங்கிலாந்தின் மீது சண்டை தொடுத்த காலத்தில், ஸ்பெயின் தேசத்துக் கப்பற்படை விவகாரங்களும் கோயில் விவகாரங்களைப் போலே வலியதளைகளுக் குட்பட்டிருந்தமை வெளியாயிற்று. இங்கிலிஷ் கப்பற்படையோ மிகச்சிறந்த சேனாதிபதிகளின் கீழே தான் மிதக்கும் கட லலைகள் எப்படி விடுதலை கொண்டு வீசும் காற்றுக்கு ஒத்துச் செல்லுமோ அது போல் தானும் சென்றது. ஸ்பானியக் கப்பற்படையில் ஜாதி மரபுப்படி அதிகாரம் வகுத்திருந்தது. அது அசையாத மாமூலின் இரும்புப் பிடியினின்று விலகவழி இல்லாமல் போயிற்று. இங்ஙனம் ஐரோப்பாவில் கோயிற் கட்டுக்குக் குருட்டுத் தனமாகக் கீழ்ப்பட்டிருந்த தளையை வெட்டித் தன் மதிப்பைக் காக்கக் கற்ற ஜாதியாரே தலை தூக்குவது இயல்பாயிற்று. ருஷ்யாவில் அவ்வாறு செய்யாதபடியால் அங்கே உத்யோகஸ்தர் காடாகப் படர்ந்து, ஜனங்கள் மிகச் சிறிய ஸர்க்கார் அதிகாரிக்கும், மிகவும் அற்பமான பழய சாஸ்திரக் கட்டளைக்கும் முழந்தாள் படியிட்டு ஆண்மை யிழந்து போகின்றனர்.

ஸமயம் (மதம்) வேறு; குருக்கள் கட்டுப்பாடு வேறு; என்பதை மறக்கலாகாது. அவை ஒன்றுக் கொன்று தீயும் சாம்பரும்போலாம். மதத்தை மீறிக் கட்டுப்பாடு செல்லும் போது நதியை மணல் மூடுவது போல் ஆகிறது. அங்கு நீர் கெட்டுப் பாலைவனம் போல் தோன்றும். இந்த நிலையைக் கண்டு மகிழ்ச்சி யடைவோர் மிகக் கேடு கெட்டவர்களென்பது வெளிப்படை.

ஒருவன் மற்றொருவனைக் கஷ்டப் படுத்தினால், இருவருக்கும் கெடுதி யென்று ஸமயம் (மதம்) சொல்லுகிறது. மகள் விதவையாகிப் பட்டினி கிடக்கும் போது, இன்ன திதியில் அவளுக்கு தாகத்துக்கு ஜலம் கொடுத்தால் பெற்றோர்களுக்குப் பாவம் என்று குருக்களின் கட்டுப்பாடு சொல்லு

கிறது. பச்சாத்தாபத் தாலும், ஸத்கர்மத்தாலும், ஒருவன்
பாவத்தைக் கழுவலா மென்று ஸமயம் சொல்லுகிறது. கிர
கணந் தன்று 'ஒருவன் இன்ன நீரில் முழுகினால் தன் பாவம்
தீர்வதுடன், பதினான்கு தலைமுறை பிதிர்க்கள் செய்த பாவ
மும் தீரு மென்று கட்டுப்பாடு சொல்லுகிறது. மலைகளையும்
கடல்களையும் கடந்துபோய், இவ்வழகிய உலகத்தின் வியப்பு
களைக் கண்டு களிக்க வேண்டு மென்று ஸமயம் சொல்லுகிறது.
கடலைக் கடந்தவன் மண்ணில் புரண்டு பிராயச்சித்தம் பண்ண
வேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு சொல்லுகிறது. எக்குடி பிறந்
தாலும், உண்மை யுடையவன் தொழத் தக்கவ னென்று
ஸமயம் சொல்லுகிறது. பிராமணனாகப் பிறந்தவன் மஹா
அயோக்யனாக இருந்த போதிலும் அவன் பாத தூளைப் பிறர்
சிரத்தில் தரிக்கலாமென்று கட்டுப் பாடு சொல்கிறது. சுருக்
கிச்சொன்னால், ஸமயம் விடுதலை போதிக்கிறது. குருக்கள் கட்
டுப்பாடு அடிமை நிலையைப் புகழ்ந்து கீர்த்தனம் பாடுகிறது.

பக்தி குருட்டு பக்தி யாக இருந்தாலும் அதி லொரு
வெளி யழகுண்டு. இவ் வழகை நமது நாட்டில் யாத்திரை
செய்யும் அன்னியர் கண்டு சில ஸமயம் மெச்சுகிறார்கள். சித்
திரக்காரன் ஒருவன் இடிந்த வீட்டின் புராதன அழகுகளைப்
பார்த்து மயங்கி, அதில் குடி யிருக்க யோக்யதை இல்லை என்
பதை மறந்து விடுவது போலே, கங்கா ஸ்நானத்துக்குத் திரு
விழாக்காலத்தில் பாரிஸால் நகரத்தி லிருந்து ஆயிரக் கணக்
கான யாத்திரைக்காரர்—பெரும்பகுதி ஸ்த்ரீகள்—வருவதை
ப்பார்த்திருக்கிறேன். . அடடா! புகைத் தோணியிலிருந்து
புகைவண்டிக்கும் புகை வண்டியிலிருந்து புகைத் தோணிக்கும்
மாறுகிற கட்டங்களில் எல்லாம் அவர்கள் படும் கஷ்டத்துக்
கும் அவமானத்துக்கும் ஒப்பில்லை, அவர்களுடைய பரிதாபத்
துக் கிடமான பொறுமையிலும், ஒருவித அழகிருக்கத் தான்
செய்கிறது. ஆனால் அவர்கள் கும்பிடும் தெய்வம் அவ்வ
ழகை ஏற்கவில்லை. கைம்மாறு தராமல் அவர்களைத் தண்
டனை செய்கிறது. அவர்களுடைய துயரங்கள் எப்போதும்
பெருகுகின்றன. வீண்கிரியை சடங்குகளுக்கிடையே அவர்கள்
வளர்க்கும் பிள்ளைகள் இவ்வுலக இன்பங்களுக்குப் பல்லைக்
காட்டி யிரந்து, பரலோக நிழல்களைக் கண்டு நடுங்குகிறார்கள்.
தாம் நடக்கும் பாதையில் வளைவுதோறும் தாமே தடைகள்
கட்டுவது அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் ஒரே தொழிலாகக்
காணப்படுகிறது. அத் தடைகள் உயர்வதையே அபிவிரு
த்தி யென்று கருதுகிறார்கள்.

இப்படி அவர்கள் தண்டனையடையும் காரணம் யாதெ
னில் :—ஈசனால் மனிதனுக்குக் கிடைத்த பேறுகளில் சிறந்த

பெருகிய நியாக சக்தியை இவர்கள் துர்விநியோகம் செய்கிறார்கள். கணக்குக்காட்டும் காலம் வரும்போது இவர்களால் நஷ்டக்கணக்குத் தான் காட்ட முடியும். இன்னும் ஓர் இடத்தில் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் ஆணும்பெண்ணுமாக ஸ்தல தரிசனம் செய்துபுண்ணியம் தேடப் போயினர். பாதை யோரத்தில் ஒருவன் சாகக் கிடந்தான். அவனுடைய ஜாதி இன்னதென்று தெரியாத காரணத்தால் அவனுக்கு யாரும் தாகத்துக்கு ஜலம் கொடுப்பாரில்லை. பெருஞ் செலவு செய்து புண்ணியந் தேடப்போரும் இவர்களுடைய குருட்டு பக்தி எத்தனை அழகாகத்தோன்றிய போதிலும் இவர்களுடைய காருண்யம் எத்தனை பயங்கரமானது பார்த்தீர்களா? ஒரு தண்ணீரில் அனைவரும் சேர்ந்து விழும்படி தூண்டுகிற குருட்டுத் தன்மைதான் இனம் தெரியாத மனிதர் கஷ்டப்படும் போது இரக்க முண்டாகாமல் செய்து விடுகிறது. தான் கொடுத்த சிறந்த வரத்தை இவர்கள் இங்ஙனம் துர்விநியோகம் செய்வதில் ஈசனுக்குத் திருப்தியில்லை.

தயையில்லாப் படிப்பு, பக்தி, ஒழுக்கம் மூன்று மில்லாத கோயிற் குருக்களுடையகாலில், ஸ்திரீகள் பணத்தைக் கொட்டுவதைநான் பார்த்திருக்கிறேன். இங்ஙனம் செய்யும் வன்மையால் இவர்கள் உண்மைக்கும் கருணைக்கும் அருகே ஓரடி யளவேனும் நெருங்கி வந்தனரா? இல்லை

இங்கோராக்ஷேபம் சொல்லலாம், "குருபுண்யாத்மா என்று நம்பித் தானே பணம்கொடுத்தார்கள். இந்த நம்பிக்கை அவர்களுக்கில்லா விட்டால், அப் பணத்தைச் செலவின்றி வைத்திருப்பார்கள். அல்லது சொந்த சுகத்துக்குச் செலவிட்டிருப்பார்கள். குருவின் கையில்கொடுத்தது விசேஷம்தானே"? என்று கேட்கலாம். தனக்காகச் செலவிட்டால் பணத்தின் பயனாவது கண்டிருப்பார்கள். தெய்வ பக்தியினால் செய்தோமென்ற பொய் மயக்கத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

வெளியே ஒரு நாயகனுடைய ஆக்கினைக்கஞ்சித் தன் உயிரை இழக்கத் துணிபவன்தான் நாயகனாகும் போது, தர்மத்துக்காக உயிர் கொடுக்கமுடியாமல் போகிறது.

இங்ஙனம் நமது கிராமங்களில் ஆஹாரம், ஆரோக்யம், கல்வி, உயிரின்பம், யாவும் வற்றிப் போய் விட்டன. கிராமத்தார் தம்முடைய சக்திகளைத் தாம் அறியும்படி செய்தாலொழிய அவர்களைக்காப்பாற்ற வேறுவழியில்லை யென்று கருதி நான் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பிரயத்தனம் செய்தேன். அந்த கிராமத்தில் ஒரு பக்கத்துக்கு ஜலம் ஒரு துளி கூடக் கிடையாது. தீ பிடித்தெரிந்தது. தழல் வீசி கையிலே எரி

கிராமத்தார் கூடி அழுவதை யொழிய வேறொன்றும் செய்ய மாட்டாமற் போயினர். நான் அவர்களிடம் சொன்னேன்:— “நீங்கள் பேராசை யொன்றி கிணறு தோண்ட இணங்கினால் கல் கல்லாகும் புக்கியம் நான்கொடுக்கிறேன்” என்றேன். கஷ்டத்தில் பாதி அவர்களுடைய தாகவும், புண்ணிய முழுதையும் நான் கொள்ளவிட விரும்பியதற்கிணங்க மெச்சித் தங்களால் முடியாதென்று சொல்லி விட்டார்கள். அந்தக்கிணறு இன்றும் தோண்டியாகவில்லை. தண்ணீர்ப் பஞ்சம் அங்கே தீராமல் தான் இருக்கிறது. அக்கி உற்சவம் அடிக்கடி நடந்து வருகிறது.

ஆகவே, நமது கிராமக் கஷ்டங்கள் தீராமல் இருப்பதன் காரணம் யாதெனில், ஒரு காரியம் செய்வதற்கு மோக்ஷ புண்ணியத்தை விரும்பிச் செய்தாலொழிய வேறு வழியில்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு குறையையும் தெய்வம் தானே வந்து தீர்க்கவேண்டும்; அல்லது மோக்ஷத்தை வேண்டியாராவது செய்தாகவேண்டும். மற்றப்படி தாகத்துக்கு ஜலம் இல்லாமல் செத்தாலும் சாவார்களே யன்றி, கிராமத்தார் தாமாக ஒரு கிணறு தோண்டிக்கொள்ளமாட்டார்கள். இதற்கு கிராமத்தாரைக் குறை கூறுவதில் பயனில்லை. மாமூல் கிழவி அவர்களை அபினி கொடுத்துப் பாதித் தூக்கத்தில் வைத்திருக்கிறாள்: ஆனால் படித்த பிள்ளைகள் அந்தக் கிழவியின் ஸ்துதியைப் பாடக்கேட்கும்போது எனக்கு ஆச்சரிய மிகுதியால் பேச முடியாமல் போகிறது. “ஆஹா! இந்தக் கிழவி எத்தனை நல்ல மருந்து வச்சி! இவள் கைக்குள் நமது தேசம் இருப்பது மஹிமை யன்றோ! இவள் மடியிலிருந்தபடியே நமக்கு ஸ்வராஜ்யச் செங்கோலும் கிடைத்து விட்டால் எத்தனை நன்றாக இருக்கும்!” என்கிறார்கள்.

பட்டினி, தொத்து வியாதி, பஞ்சம், இவை தலை தூக்கி ஆடுகின்றன. நம்மைப் புலியும், திருடரும் அடிக்காமல் காக்கத் துப்பாக்கி வைத்துக் கொள்ளும்படி ராஜாங்கத்தார் அனுமதி கொடுக்காமல் இருப்பது போலவே, மேற்கூறிய துன்பங்களைத் தடுப்பதற் குரிய உபாயங்களைத் தேட வொட்டாமல் ஜாதி யாசாரத் தலைவர் தடுக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் நம்மிடம்:—“தற்காப்புக்கு நீங்கள் கருவிகள் தேடலாமே. நீங்கள் ஸையன்ஸ் படித்து அதைத் தற்காப்புக்கு உபயோகப் படுத்தக்கூடாதென்று யாவரும் தடுப்பார் இல்லையே” என்று கூறலாம். உண்மை தான்.

தற்காப்புக் குரிய ஆயுதங்கள் நமக்குக் கிடைக்க வொட்டாமல் செய்து விட்டார்கள். அது அதிசய யுக்தியாகும்.

ஆனால் அவற்றில் நாம் பயிற்சி பெற இடமில்லாமல் செய்வத ற்கு வேண்டிய முன் ஜாக்ரதை எத்தனை யுண்டோ அத்தனை யும் பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். நமது தேசத்தார் ஒரு பக் கம், ராஜாங்கத்தார் ஒரு பக்கமாக நம்மைச் சூழ ஏற்படுத்தி யிருக்கும் எண்ணற்ற விதிகளைக் கடக்கக் கூடா தென்ற பயத் தினால், நாம் சக்தி யிழந்து நம்மிடம் ஒரு துப்பாக்கி இருந் தால், திருடரால் ஏற்படும் விபத்தைக் காட்டிலும் துப்பாக்கி யால் அதிக விபத்து நமக்கே உண்டாகும்போல் இருக்கிறது.

இந்தக் கஷ்ட தசையில் நாம் இருப்பதற்கு அன்னியர் அரசாட்சியே காரணம் என்று சொல்லும்கக்ஷியை இப்போது ஆராய்ச்சிசெய்வோம். பிரிட்டிஷ்ராஜ்யத்தின் வேர்க்கொள்கை யாதெனில், ஜனங்கள் ஆட்சியில் கலக்க வேண்டும் என்பதே யாம். அன்னியர் யாரும் பொறுப்பின்றி அரசு செய்யும் முறைமையை அக்கொள்கை கண்டிக்கிறது. நம்மிடம் இந்த விஷயத்தை அவர்கள் மறைத்து வைக்கவில்லை. ஸர்க்கார்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் இதை நமக்கு பஹிரங்கமாகக் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். இதைப் பரீக்ஷைக்கு உருப் போடுகிறோம். இந்த அறிவை இனி அவர்கள் நம்மிடமிருந்து பறிக்க இட மில்லை. நம்முடைய காங்கிரஸ் சபைகளும், சங்கங்களும் இந் தக் கொள்கையை ஆதாரமாக வுடையன. ஐரோப்பிய ஸை ன்ஸ் தன் இயற்கையாலேயே எல்லாருக்கும் கிடைக்கத் தக்க தாக இருப்பதுபோல் மேற்படி பிரிட்டிஷ் ராஜ்யக் கொள்கை யும் தன் இயற்கையாலேயே பாரத தேசத்து ஜனங்களின் அங்கீகாரத்தை வேண்டுகிறது. ஹிந்து தேசத்துப் பிள்ளை களுக்கு ஐரோப்பிய ஸைன்ஸ் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடா தெ ன்று சொல்லும் ஆங்கிலேயர், ஒன்று, அல்லது பத்து, அல் லது ஐந்நூறு பேர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அந்த (ஸைன்ஸ்) சாஸ்திரமோ பிறப்பிடத்தையும் நிறத்தையும் பொருட்டாக் காமல் எல்லோரும் வந்து தன்னைப் படித்துப் பயன் பெறும் படி கூவி யழைத்து அவ்வாங்கிலேயரை அவமானப் படுத் தும். அதுபோல், ஐந்நூறு அல்லது ஐயாயிரம் ஆங்கிலேயர் பிரசங்கங்களிலும், பத்திரிகை களிலும் ஹிந்து தேசத்தார் ஸ்வராஜ்யம் பெறுவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று உபந்யஸித் தாலும், மேற்படி ப்ரிடிஷ் ராஜ்யக் கொள்கையானது பிறப் பிடத்தையும் நிறத்தையும் பொருட்டாக்காமல் எல்லோரும் தன் பக்கம்சேரும்படி கூவி அவ்வாயிரக் கணக்கான ஆங்கி லேயர் சொல்லும் வார்த்தையை இகழ்ச்சிக்கிடமாக்குகிறது.

பிரிட்டிஷ் கொள்கைகள் நம்போன்றவர்க்குத் தகுதி யில்லை என்ற அநாகரீகமான மறுமொழி சொல்லக்கூடும்.

6

பிரம்மஞானமும் விரிந்த வாழ்வும் சூத்திரனுக்குக் கிடையாதென்று முன்பு பிராமணர் விதிபோட்டது போல்தான் !*

ஆனால் பிராமணன் தனது ஸ்தானத்தை முன் ஜாக்ரதையாலே கெட்டிப் படுத்திக்கொண்டான். புறத்தை ஒடுக்கு முன்பு ஜனங்களின் அறிவை ஒடுக்கிவிட்டான் †

அறிவின் வேர்களை சூத்திரனிடமிருந்து பறித்து விட்டபடியால் ‡ இவன் ஸ்வதந்தர கார்யம் செய்ய ஸாத்யப்படவில்லை. பிறகு சூத்திரனுடைய தலை பிராமணனுடைய பாததூளியிலே ஈடுபட்டிருப்பதை ஸாவதானமாகக் காக்க வேறு சிரமம் வேண்டியதில்லையாயிற்று. ஆனால் நம்முடைய ப்ரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தார் விடுதலைக்கு வழிகாட்டும் அறிவுக் கதவை முற்றிலும் அடைத்துவிட வில்லை. அதிகாரிக்குப் பச்சாத்தாபம் உண்டாய் இங்கொரு கதவை, அங்கொரு கதவை அடைப்பதாகிய முயற்சியை மிகத் தாமஸமாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், சுகத்தை உத்தேசித்து தர்மத்தைக் கை விடுதல் ஆத்ம ஹத்திக்கு வழியென்பதை அவர்களாலே கூட மறக்கலாவதில்லை.

பிரிட்டிஷாருடைய உள் குணத்தில் நம் ஸ்வதந்திரங்கள் புதைந்து கிடக்கின்றன. இந்த ஸந்தோஷகரமான உண்மையை நமது முழு வலிமையுடன் புத்தியில் நிறுத்திக்கொண்டோமானால், அது நிறைவேறுவதற்காக, நாம் கஷ்ட நஷ்டங்களுக் குட்படுதல் எளிதாகும். பழைய ஸூத்ரப்படி "அடங்கிடட''ப்பதைக் கைப்பிடித்தோமானால், நமக்கு மஹாத்தான ஆசாபங்கம் நேரிடும். இரண்டு வகைகளில் ஏற்கெனவே இது வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. ரஹஸ்யக் கூட்டத்தாரின் கொடுஞ் செயல்கள் ஒருவகை நம்முடைய கூட்டத்து ராஜதந்திரிகள் தர்க்கம் பண்ணுகிற வ்யர்த்தம் மற்றொரு வகை—

---

* மொழி பெயர்த்தவருடைய ஆக்ஷேபம் :—அப்படி பிராமணர் விதி போடவில்லை. உபநிஷத்தில் ஸத்ய காமனுடைய கதையையும், புராணத்தில் தர்மவியாதனுடைய கதையையும், நாயன்மார்களிலும், ஆழ்வார்களிலும் பலர் சூத்திரராயினும் அவர்களைப் பிராமணர் கோயிலில் வைத்துக் கும்பிட்டு முக்தராகப் போற்றுவதையும் அறியாத பாமரர் சொல்லுகிற வார்த்தையை இங்கு ரவீந்திரநாதர் வேகத்தினால் எழுதிவிட்டார் போலும்.

† (மொழி-குறி) மேற்படி வார்த்தைக்குச் சரித்திரத்தில் ப்ரமாணம் கிடையாது.

‡ (மொழி-குறி)-கதை.

இந்த வைஸ்ராய் நல்லவரா! அந்த வைஸ்ராய் நல்லவரா? மார்லி வந்தால் நமக்கு நிறைய சீர்திருத்தம் கிடைக்குமா? கிடைக்காதா? வீட்டுப் பூனை காட்டுக்குப்போனால் காட்டுப் பூனை போல காட்டுத்தனமுடையதாய் விடுமா? ஆய்விடாதா?

இருந்த போதிலும் நாம் மனுஷ்ய ஜாதியினிடம் அவ நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடாது. பிரிடிஷ் ராஜ்யத்தில் அதன் வலிமை ஒன்று மாத்திரமே பெரிதன்று. இதன் அஸ்திவாரக் கொள்கைகள் அதனினும் பெரியன என்பதை நாம் மனதார ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அடிக்கடி இதற்கு விரோதமாக நடக்கக்கூடும். லோபம், அதிகார விருப்பம், கோபம், பயம், கர்வம் இவையெல்லாம் தொழில் செய்வதை நாம் பார்க்க லாம் என்பது மெய்தான். நாம் மஹிமையும்; தீரமும், விரத மும், பக்தி, விசுவாசங்களும் உடையவர் ஆகிய இடத்தில் ராஜ ஜாதியாரிடத்திலுள்ள நல்ல அமிசங்களுடன் நாம் ஒட்ட லாம். அங்கே சத்துருக்கள் நம்மை எங்ஙனம் தாக்கியபோதி லும், நாம் வெற்றி பெறுவோம். நினைத்த பொழுதெல்லாம் புறவெற்றி கிடைக்காவிடினும், அகவெற்றி நிச்சயம். நாம் அற்பர்களாய், பயம் கொண்டிருந்தால், நம்மை ஆளுவோரின் பெரிய கொள்கைகளை யெல்லாம் நமது மட்டும் ஆக்கி விடு வோம். அவர்களுடைய கெட்ட குணங்களே தலைதூக்க இடம் கொடுப்போம். பிராமணன் தன்னைக் கீழ் ஜாதி என் றதை சூத்திரன் எப்போது ஒப்புக்கொண்டானோ அப்போ தே பிராமணனுக்குப் பள்ளம் தோண்டியாய்விட்டது. எளி யவன் வலியவனுக்குச் செய்யும் தீமை வலியவன் எளியவ னுக்குச் செய்யும் பகைமைக்கு நிகராக கைகூடும்.

ஒரு முறை ஒரு உயர்ந்த ஸர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்னிடம் :—"போலீஸ் கொடுமையைப்பற்றி எப்போதும் முறையிடுகிறீர். என்மட்டில் நீர் சொல்வதை நம்பக்கூடா தென்ற எண்ணமில்லை. ஆனால் பெயர்வழி, விஷயம் எல் லாம் கொண்டுவந்து ருஜூப்படுத்தும்" என்றார். உண்மை தான். எல்லா அநியாயங்களையும் பஹிரங்கமாகத் தூற்றி, உலகறிய மீட்டும் மீட்டும் முறையிடத்தக்க தைரியவான்கள் சிலரேனும் நமது தேசத்துக்கு வேண்டும். ஆனால் அற்பப் போலீஸ் சேவகனாக இருந்தபோதிலும் அவன் பின்னே பூதாகாரமான ராஜ்யாதிகாரம் ஒன்றிருந்து அவன்மேல் குற் றஞ் சாராதபடி காப்பாற்றுவதற்காகப் பொதுப்பணத்திலி ருந்து ஆயிரக் கணக்காகச் செலவு செய்யக்கூடு மென்ற நீதியை மறுக்கமுடியாது. நம்மை நசுக்கினால் பொறுத் துக் கொண்டிருப்பதே நம் உடம்புக்கு நல்லதென்று சில அதிகாரி

கள் சொல்வதுமாதிரிதானே? இல்லாவிட்டால் அதிகாரிகளுடைய "ப்ரெஸ்டிஜ்" (அதாவது, கௌரவம்) குறைந்து போகாதோ? "ப்ரெஸ்டிஜ்"

நம்மைப் பயமுறுத்தின பழம் பூச்சாண்டி! எப்போதும் நம்முடைய செவியைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் நாயகன்; பேஹூலர் காவியத்திற் கூறிய மாநகரா; கவிசங்கனுடைய சண்டி; அதன் பூசைக்குப் போகையில் தர்ம நியாயங்களை மிதித்து இடறிக்கொண்டு போகவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அது நம்மை இடறும். எனவே "ப்ரெஸ்டிஜ்" தேவதைக்கு நமஸ்காரம் போடு!

யா தேவி ராஜ்ய சாஸனே
ப்ரெஸ்டிஜ்-ரூபேண ஸம்ஸ்திதா
நமஸ் தஸ்யை நமஸ் தஸ்யை
நமஸ் தஸ்யை நமோ நம:

இதனால் இது வெறும் அவித்தை, மாயை தவிர வேறொன்றும் இல்லை. நம்முடைய புறக்கண்ணுக்குத் தோன்றிய போதிலும் நாம் அதை நம்பக்கூடாது. உண்மை அதன் பின்னே நிற்கிறது. அது யாதெனில்: "நம்முடைய ஆட்சி நம்முடைய விவகாரம்" இந்த உண்மையிலேதான் ப்ரிட்டிஷ் ராஜ்யத்துக்கு வலிமை யுண்டாகிறது. இதுவே நமக்கும் பலம். ப்ரிட்டிஷ் கொள்கைகளை நாம் தைரியமாக நம்பாவிட்டால், போலீஸ் நம்மை நசுக்கிக் கொண்டேதான் இருக்கும். மாஜிஸ்ட்ரேட்டால் நம்மைக் காக்கவும் முடியாது; "ப்ரெஸ்டிஜ்" தேவதை மனுஷ்ய பலி கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். இங்கு சிலர் :—"பலத்தைக் காட்டிலும் தர்மம் பெரிதென்று பாரமார்த்திகமாகப் பேசலாமே யொழிய நடையில் வெளியிட்டால் ஆபத்துவரும்" என்று கூறி ஆக்ஷேபிக்கலாம். ஸங்கடம் வரக்கூடும். இருந்தாலும் நாம் நம்பிக்கைப்படி செய்யவேண்டும். "ஸ்வதேசத்தாரே லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டும் பயந்தும் உமக்கு விரோதமாக ஸாக்ஷி சொல்வார்களே"! என்று சொல்லக்கூடும். இருந்தாலும் உண்மையென்று கண்டுகொண்டதை வெளியிட்டுச் சொல்லவேண்டும். "ஸ்வதேசத்தாரே, உம்மை மறைந்து நின்று தலையில் அடிப்பார்களே, லஞ்சத்தையும் ஸ்துதியையும் வேண்டி?" செய்யலாம், எனினும் நாம் உண்மையை நம்பவேண்டும். "அவ்வளவு தூரம் நம்பலாமா?" சரியாக அவ்வளவு நம்பியாகவேண்டும். துளி குறைந்தாலும் போதாது.

ராஜாங்கத்தாரிடம் பெரிய விஷயங்கள் கேட்கிறோம். ஜனங்களும் பெரிய வரங்கள் தரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ராஜாங்கத்தாரிடம் செய்யும் பிரார்த்தனை பயன்படாது.

எல்லோருமே வீரர் அல்லர்; பயந்தவர்களும் உலகத்தில் உண்டென்பதை நானறிவேன்; இருந்தாலும், எல்லாத் தேசங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் சிலர் நமது ஜாதியின் இயற்கைப் பிரதி பிரதிநிதிகளாகப் பிறந்து, தேசத்தின் கஷ்டங்களைத் தாம் பொறுக்கிறார்கள்; எதிர்ப்பையெல்லாம் வெட்டிப் பாதை போட்டு, மற்றோர் பின் வருவதை எளிதாக்குகிறார்கள்; மனுஷ்ய ஜாதியின் வெளி நடைகளில் எத்தனை விபரீதங்கள் இருப்பினும், அவற்றைப் பொருட்டாக்காமல் அதனிடம் நம்பிக்கை செலுத்துகிறார்கள்; நிராசாந்தகாரத்தினிடையே கண்விழித்து உதயம் வருமென்று காத்திருக்கிறார்கள்; கோழைகளின் பயத்தை நகைத்து,

"ஸ்வல்பமப் யஸ்ய தர்மஸ்ய
த்ராயதே மஹதோ பயாத்"

அதாவது இந்த தர்மத்தில் சிறிதளவு பெரிய பயத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றது, என்ற வாக்கியத்தை உரைக்கிறார்கள்.

ராஜ்யத்தில் உண்மை அம்சமுண்டானால் அதனை வணங்குவோம். பயத்தை வணங்கோம்; பயத்தை வணங்கோம்.

ஒருவனுடைய குழந்தைக்கு உடம்பு சௌகரியமில்லை; ஐரோப்பிய டாக்டருக்கு பெரிய தொகைகொடுத்து வரவழைத்தான்; டாக்டரும் நாட்டு மந்திரவாதியைப் போலே உச்சாடனங்கள் செய்யத் தொடங்கினான்; "சிகிச்சை செய்யும், இந்தக் காரியத்துக்கு உம்மை அழைக்கவில்லை" என்று இவன் சொன்னான்; டாக்டர் கோபத்துடன்:—"உனக்கென்ன தெரியும்? நான் வைத்தியன்; நான் எது செய்தாலும் அதுவே வைத்தியம்" என்கிறான். அப்போது இவன்:—"உன்னைக் காட்டிலும் உன் தொழிலே எனக்குப் பெரிது; நான் பணம் கொடுத்தது தொழிலுக்க நதி" என்கிறான்; டாக்டர் இவனை அடித்துக் கீழே தள்ளி பணத்தை இடுப்பிலே சொருகிக் கொண்டு போவதாக பாவனை செய்துகொள்வோம். அவன் வண்டி சவாரி செய்துகொண்டு வீட்டுக்குப் போகையில் அவன் மனமே அவனைச் சீ யென்று சொல்லாதா? அது போல, இப்போது ப்ரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் உத்தரவுகளுக்குட்படாமல், பிரிட்டிஷ் ஜாதியின் ராஜ்யக் கொள்கைகளை நான் அங்கிகாரம் செய்வதை உத்தேசித்து ஒருவேளை இன்று என்னை அதிகாரிகள் கஷ்டப்படுத்தலாம், இருந்தாலும் எனக்கு நாளை வெற்றியுண்டாகும்.

நூற்றைம்பது வருஷம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நடந்த பிறகு இன்று சென்னை மாகாணத்தாரின் கஷ்டங்களுக்கு வங்காளத்தார் இரக்கப்படக் கூடாதென்று கட்டளை போடுகிறார்கள்,

பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தின் முதலாவது நன்மை யென்னவென்றால், அதனால் பம்பாயும், சென்னப்பட்டணமும், வங்காளமும், பஞ்சாபும் ஐக்கியப்பட்டுவருகின்றன என்று சொல்லக் கேள்வியுண்டு. மேற்கு கண்டத்தில் ப்ரிட்டிஷார் பெல்ஜியத்துக்காகவும், ப்ரான்ஸுக்காகவும் இரத்தத்தை சிந்தி யமனை எதிர்க்கிறார்களென்று வருந்தி அதே மூச்சிலே, சென்னப்பட்டணத்தாரின் சுக துக்கங்களை வங்காளத்தார் கவனிக்கக் கூடாதென்று சொல்லலாமா? அந்த உத்தரவுக்கு நாம் கீழ்ப்படிவோமா? அதை எத்தனை உரக்கக் கூறிய போதிலும், மனதுக்குள்ளே வெட்கம் உண்டாகாதா?

அதிகாரிகளின் ரஹஸ்ய லஜ்ஜைக்கும் நம்முடைய பகிரங்க உல்லங்கனத்துக்கு மிடையே ஒரு பாலம் போடவேண்டும். இங்கிலீஷ்காரர் இந்தியாவுக்குக் கொடுத்த வாக்கினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் கண்ணாடியாக இங்கிலாந்து இந்தியாவிற்கு வந்தது. பிரதிநிதியாகிய இங்கிலாந்து கொடுத்த வாக்குறுதியே மேற்படி ஐரோப்பிய நாகரிகத்தின் ஞானமந்திரம். இதுவே அவர்களுடைய ராஜ்யத்துக்கு பலம். நாமும் அவனை மஹிமைப் படுத்துவோம். இந்தியாவை நசுக்கும்பொருட்டு ஆங்கிலேயர் இங்கு வரவில்லை யென்பதை அவர்கள் மறக்க நாம் இடம் கொடுக்க மாட்டோம்.

ஏதேனும் ஒரு ஜாதியாருக்குப் பெரிய அநுபூதி உண்டாயின், அது பிறர்க்கும் கொடுக்கத் தக்கது. லோபத்தினால் தனக்கே நஷ்டம் உண்டாகும். ஸயன்ஸும், மனுஷ்ய உரிமைகளும் ஐரோப்பாவின் அநுபவப்பயன். இந்தச் செல்வத்தை நமக்குக் கொடுக்கும் பொருட்டாக இங்கிலாந்தை, தெய்வம் நம்முடைய கரைகளில் கொண்டு சேர்த்தது. இந்தக் கடமையை நிறைவேற்றும்படி அவர்களை வற்புறுத்துவது நம்முடைய கடமை. ஒரு பாலார் தமது கடமை செய்யாவிட்டால், இரு பாலாருக்கும் மறதியும் வீழ்ச்சியுமுண்டாகும்.

இங்கிலீஷ்காரர் நம்முடைய தேச சரித்திரத்தை திருஷ்டாந்தமாய்க் காட்டி, "நாங்கள் நெடுங்காலம் போராடி உழைத்ததன் பயனாக மிகவும் தாமஸமாகவே எங்களுக்கு ஸ்வராஜ்யம் கிடைத்தது" என்று சொல்லக்கூடும். இருக்கலாம்! வழிகாட்டுகிற ஜாதிக்குக் கஷ்டம். பின்னே வருகிற ஜாதிக்கு சுலபம். திருஷ்டாந்தமாக அமெரிக்காவில் வங்காளி மாணாக்கர்கள் தாமே யந்திரங்கள் செய்கிறார்கள். இதற்காக ஆதிகாலத்தில் அடுப்புச்சட்டியி லிருந்து நீராவிக் கருவி தோன்றிய நாள்முதல் இன்று வரையில் படிப்படியாக வந்த நூற்றாண்டு காலம் இவனும் படித்துக்கொண்டு வரவில்லை. ஐரோப்

பாவில் பலகாலம் வளர்த்த பயிரை, ஜப்பான் ஒரு க்ஷணத்தில் கொண்டுபோய் வைத்து நேரே பயிரிட்டு வருகிறது. ஸாமர்த்யம் குறைவென்றால் அதற்கு விரைவாகவே ஸ்வராஜ்ய வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். ஒருவனிடம் ஒரு திறமையில்லையென்று நாம் முன்னதாகவே தீர்மானம் செய்தால், அப்படியே இல்லாமற் போகும். அவன் திறமை நம்முடைய கண்ணுக்குத் தெரியாமலே போகும். நம்மவரை நாமே இகழ்ந்து, அவர்களிடம் நன்மை பிறப்பதை நாம் தடுத்து, அவர்களை உலகம் இகழ வைத்தால், அதைவிடப் பெரியகுற்றம் வேறொன்றுமில்லை.

சரித்திரத்தில் ஸூர்யோதயமாகிறபோது கிழக்கே ஒளி ஊர்ந்தூர்ந்து வராது; பாய்ந்துவரும். எட்டுத்திசையை உடனே நிரம்பச் செய்யும். உலகத்து ஜாதியார், அங்குலத்தின்மேல் அங்குலமாக மேன்மைக்கு நகர்ந்துதான் செல்லவேண்டும் என்று விதி போட்டால், எந்த ஜாதிக்கும் மேன்மை நேரிடாது. தகுதி உண்டான பிறகு தான் விரும்பலாமென்று விதி போட்டால், எந்த ஜாதிக்கும் விடுதலை உண்டாயிராது.

ஐரோப்பியர் தம்முள் ஜனாதிகாரம் உண்டென்று புகழ்ச்சி சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஐரோப்பிய அமெரிக்க வெளி டம்பத்துக்குள் மறைந்து கிடக்கும் அழுகற் சேற்றைக் கிற விருப்பமில்லை. இவர்களுக்குத் தலையதிகாரமாக ஒன்றை நாட்டி, மேற்படி சேறு முழுதும் கழுவின பிறகுதான் ஜனாதிகாரம் நடத்தலாமென்று விதிபோட்டால், சேறும் நீங்காது; நீங்குமென்ற நம்பிக்கைக்கும் இடமிராது.

இப்படி நமது ஜாதியாசாரங்களிலும், தனி நாட்டங்களிலும், பிழைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவற்றை நான் மறைக்க விரும்பினாலும் என்னால் முடியாது. எப்படிக்கும் நம்மை நாமே ஆளவேண்டும். ஒரு விளக்கு மங்கினதைக் கருதி மற்றொரு விளக்கை ஏற்றாமல் கர்க்கவிடலாகாது. மனுஷ்ய ஜாதி மொத்தத்துக்கே பெரிய திருவிழா நடக்கிறது. எல்லா நாட்டு விளக்குகளும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக எரியவில்லை. இருந்தாலும் ஊர்கோலம் முன்னே செல்லுகிறது. நம்முடைய விளக்குச் சற்றே அவிந்தால், இங்கிலாந்தின் விளக்கிலே பற்றவைத்துக் கொள்ளலாகாதா? இதற்கேன் கோபம்? இதனால் பிரிட்டிஷ் ஒளி குறையாது. உலகத்தின் ஒளி அதிகப்படும்.

திருவிழாவில் தெய்வம் நம்மைக் கூப்பிடுகிறார். பூசாரி தடுக்க நாம் இடங்கொடுக்கலாமா? சிறிது பணக்காரர் வந்

தால் பூசாரி பல்லைக் காட்டுவான். ஆஸ்திரேலியாவும், கானடாவும் வந்தால் எதிர்கொண்டழைத்து நல்வரவு சொல்லுவான். திருவிழாக் கடவுளுக்குக் கண் குருடில்லை. இப்படிப்பட்ட வேற்றுமைகளை அவர் பொறுக்கமாட்டார். உள்ளத்தில் பாவம் வெட்கமாக வந்து சுடாவிட்டால், வெளியே தெய்வ கோலமாக வந்து சுடுகின்றது.

பிரிடிஷாரும் நாமும் கலந்து இக்காரியம் செய்யவேண்டும். வங்காளிகளிடம் எனக்கு நம்பிக்கைதான். வாலிபர் கிழவேஷம் போட்டுக்கொண்டு கிழப்பார்வை பார்க்கக் கூடாது. ஆங்கிலேயருக்குள் சில மஹாத்மாக்கள் தோன்றி இங்கிலாந்தின் சரித்திரப் பயனை நாமும் அநுபவிக்கும்படி பேசி சில ஜனங்களிடம் அவமானப்படுகிறார்கள்.

இந்தியாவிலும், பிறர் சினத்தையும் தமர் நகைப்பையும் கருதாமல், தோல்விக்கஞ்சாமல், ஆண்மைகாட்டும் ஆண்மக்கள் வேண்டும்.

நமது தேசத்தின் குலதெய்வம், என்றும் விழிக்கும் நித்ய தேவன், நம்முடைய ஜீவன் இப்போது வெளியதிகாரிகளுக்குப் பயந்து குருட்டாசாரம் என்ற தளை பூண்டு புழுதியில் கிடப்பதை நீக்கி, அதன் ஸஹஜ நிராகார நித்ய ஜயாமிர்த ரூபமான, ஆத்ம ரூபத்தில் சேரும்படி அந்த ஈசன் கூவுகிறான். அடிமேல் அடியடித்து, "ஆத்மாநம் வித்தி" "தன்னை அறி" என்கிறான்.

காலத்திற்கு முந்திக் கிழவனாய், குருட்டு நம்பிக்கை என்ற மூடச் சுமையால் முதுகு வளைந்துபோய் தன்னைத் தான் நம்பாத கோழையே கேள்!

நமக்குள்ளே சில்லறைச் சண்டை, அற்பப் பகை, அற்பப் பொறாமைகளுக்கெல்லாம் இதுவன்று காலம். கஞ்சிக்குப் பிச்சைக்காரர் சண்டையிடுவதுபோலே சிறு தயவுகளை விரும்பி நமக்குள்ளே சண்டை போடும் காலம் சென்றது. இருட்டு மூலைக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு நம்மை நாமே மஹாத்மாக்களென்று பாவனை செய்வதில் பயனில்லை. உலகத்தாரின் சபைகளில் நம்முடைய கர்வம் சிறுமைப்படுகிறது. சக்தியீனர்போலே நாம் பிறரைக் குற்றங் கூறுதல் கூடாது. பல நூற்றாண்டு செய்த பாவம் பெருஞ் சுமையாய், நமதாண்மையை நசுக்கி நம்மறிவை மயக்கிவிட்டது. அவற்றின் பெருஞ் சுமையைத் தள்ளி எளிய ஒரு பெரு முயற்சி செய்யக் காலம் இதுவேயாம். நாம் முன்னே போகவொட்டாமல் இந்தச் சுமை பின்னே இழுக்கிறது. சென்றது வருவதை

வசிய வித்தைபோலே கலங்கச் செய்கிறது. சென்ற காலப் புழுதியும், சருகும் புதிய உதயத்தை மறைக்கின்றன. நம்முடைய புதிய இளமைத் தொழிலை அவை மூடு பனிபோலே மறைக்கின்றன. நிஷ்பிரயோஜனம் என்ற அவமானத்திலிருந்து தப்ப விரும்பினால் இந்தச் சுமையைக் கூசாமல் வீசி எறிந்துவிடவேண்டும். மனுஷ்ய ஜாதி எப்போதும் முன்னே நோக்கிச் செல்லுகின்றது. எப்போதும் விழிப்புடன் புதுநிலங்கள் தேடி மரணத்தை வெல்லுகிறது. ஜகத்தின் பெரிய சிற்பிக்கு வலக்கை போன்றது. உண்மையை நெஞ்சி அறிவுச் சுடர் கொளுத்திய வீதி, வழியே செல்லுகையில் யுகத்துக்கு யுகம் வெற்றி கொண்டு முன்னேறும்போது உலக முழுதும் எதிரொலி கேட்கத்தக்க ஆரவாரம் உண்டாகிறது. இந்த மனுஷ்ய ஜாதியுடன் நாம் ஸம நடையாகச் செல்ல விரும்பினால், இந்த முதுகுச் சுமையைக் கூச்சப்படாமல் வீசி எறிந்துவிட வேண்டும்.

புறத்திலிருந்து நம்மீது இடைவிடாமல் அவமானமும் கஷ்டமும் பட்டுப் பட்டுத் தீண்டலாயிருப்பதைச் சுத்தி பண்ணித் தீர்க்கவேண்டும். தானாக விரும்பித் தான் உழைத்தல் என்னும் ஹோமத்தைச் செய்து சுத்தி பண்ணவேண்டும். அந்த யாகத்தீயில் நம்முடைய பாவங்கள் வெந்துபோம். அஞ்ஞானப் புகை விலகும். சோம்பற் குணம் சாம்பராகும்.

பெரிய தேவா! நீ தீரன்—தேவன்.

எம்மிடத்தே மஹத்தாயும், துக்க ரஹிதமாயும், நாச ரஹிதமாயும், நாயகமாயும், அமரமாயும் உள்ள அம்சத்துக்கு நீ நாதன்.

அதனை—உனது ராஜ ஸிம்ஹாஸனத்துக்கு வலக்கையாக அழைக்கிறாய். நம்முடைய சோர்வும், அறியாமையும் பழியுற்று, நமதடிமைக் குணம் தண்டனைப்பட்டு நம்மினின்றும் பிரிந்து செல்க. நன்மை விளைக.

ஜாதி *

"ஜன" வகுப்புக்கள் தனித்தனி சுபாவங்களுடைய வெவ்வேறு ஜீவன்களாம். ஆனால் "ஜாதி"கள் வெறுமே வலிமைக்காகச் சேர்ந்த கூட்டங்களைத் தவிர வேறில்லை. அது பற்றியே இவற்றின் உட் குணங்களும், புறச்செயல்களும் எங்கும் ஒரே சந்தமாக, ஒரேமாதிரியாக இருக்கின்றன. இவற்றுள்ளே வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் அவை தொழில் வலிமையைப் பற்றின வேற்றுமைகளேயன்றி குணபேதங்களல்ல.

நவீன உலகத்தில் ஜனத்தின் ஜீவ சக்திக்கும் ஜாதியின் நிபந்தனைகளுக்கும் போர் நடக்கிறது.

ஆசியா கண்டத்தின் மத்தியில் முன்பு மனிதர் குடியிருந்த நாட்டுக்கும், அதன்மேல் இடைவிடாமல் ஏறிக் கொண்டு வந்த பாலைவனத்து மணலுக்கும் சண்டை நடந்தது. உயிரும், அழகும் கொண்ட நாட்டை மணல் அழித்து விட்டது. அதுபோல் ஜாதி ஜனத்தை அழிக்கிறது. மனுஷ்யப் பொதுஜன உத்தம லக்ஷ்யங்களைப் பரவச் செய்தல் முக்யமில்லை யென்ற எண்ணத்திலிருந்து, ஜாதியின் திறமையை வளர்ப்பதாகிய கல் நெஞ்ச ஸம்ப்ரதாயம் பலமடைகிறது. இப்போதைக்கு இந்த ஸம்ப்ரதாயமே கையேறி நிற்கிறது. அதாவது ஜீவசக்தியில் குறைவான கொள்கையேறி நிற்கிறது. இதனாலே தான் 'ஜாதி' பரவின இடங்களில் ஒரே மாதிரிசெத்த ஸாம்யம்காணப்படுகிறது. ஸான்ப்ரான்ஸிஸ்கோ நகரத்திலிருந்து லண்டன் வரை, லண்டனிலிருந்து டோக்

---

* [மொழிபெயர்த்தவரின் குறிப்பு:—இதில் ஆசிரியர் மனிதப் பிரிவுகளை "ஜனம்" ஜாதி என இரண்டு வகையாக நோக்குகிறார். நிலம், பாஷை முதலியவற்றால் ஏற்படும் இயற்கைப் பிரிவுக்கு "ஜனம்" என்ற பெயர் சொல்லுகிறார். அதற்கு திருஷ்டாந்தம், ஆரிய ஜனம், க்கிரேக்கஜனம். ராஜ்ய பேதத்தால் கற்பிக்கப்படும் பிரிவுக்கு ஜாதி என்ற பெயர் சொல்லுகிறார். திருஷ்டாந்தம்:— ருஷிய ஜாதி, ஜெர்மன் ஜாதி, ஜப்பானிய ஜாதி. இந்த விசேஷப் பொருளை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு படிக்கவேண்டும்.]

போவரை 'ஜாதி' யென்னும் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கும் நகரங்களனைத்திலும் ஒரேமாதிரியான இயல்பைக்காணலாம்; அவற்றின் முகங்களைக் காட்டுவதில்லை. முகமூடிகளையே காண்பிக்கின்றன. ஜனம் ஜீவனாதலால் அதற்கு ஆத்ம ப்ரகாசம் வேண்டும்; அது ஸ்ருஷ்டிசெய்யும் கல்வி, கலை, கோயில் முதலியன ஜனத்தின் ஸ்ருஷ்டிகளாம். இவை ஒரே விருந்தில் பலவித உணவுகள்போலே உண்மையை அறிந்து இன்பமடைவதில் வெவ்வேறு சுவை தருகின்றன. மனுஷ்ய லோகத்தை உயிர்வளமுடைய தாக்கிப் பலவிதங்களில் அழகு படுத்துகின்றன. ஆனால் ஜாதிகள் ஸ்ருஷ்டி செய்வதில்லை. அவை பெருக்குகின்றன, அழிக்கின்றன; பெருக்குதலாவது சோறு துணிசேர்த்தல் போன்ற தொழில் வகை பெருக்கும் கூட்டங்கள் அவசியமே. அழிக்கும் கூட்டங்களும் அவசியமாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் இவை பேராசையும், விரோதமும் சேரும்போது மனுஷ்ய ஜீவனை ஒரு மூலையில் ஒதுக்கி விடுகின்றன. இதனால் இசை தவறுகிறது. ஜனங்களின் சரித்திரம் அழிவை நோக்கிக் கழுத்தொடியும் வேகத்துடன் செல்லுகிறது.

மனுஷ்ய ஜாதி உயிருடனிருக்குமிடத்தே ஆதர்சங்களை, உத்தம தர்மங்களைப் பின்பற்றுகிறது. செத்த கட்டுப்பாடாகி விடும்போது ஆதர்சங்களுக் கிடம் கொடுப்பதில்லை. அதன் கட்டட மெல்லாம் புறத்தொழிலாகவே நடை பெறுகிறது. உள்ளிருக்கும் தர்மக் காட்சிக்கு அதன் உத்தரம் நேரில்லை. பல வளையாத முரட்டுத் தடைகளைக் கடந்து செல்ல வேண்டிய தாகிறது.

மனுஷ்ய ஜீவனுக்குத் தனிமைக் குணம் ஒன்றிருக்கிறது; தனிமையாகிய களத்திலே தான் அவனுடைய ஆத்மா தன்னை ப்ரகாசப் படுத்திக் கொள்ளவும், வளரவும் ஸ்வாதீனமடைகிறது. மனிதன் பொது நிலையை விட்டு ஒரு 'தொழிலாளி' (அதாவது யாதேனு மோர் வியாபாரம், அல்லது விவகாரத்தால் கட்டுப் பட்டவன்) ஆகும் போது, அவனைச்சுற்றி இறுகலான ஓடு தோன்றுகிறது. இந்தத் தொழிலாளித் தனம் என்ற களத்திலே மனிதர் தத்தம் அறிவுகளுக்குத் தனிவழிகள் காட்டித் தமது பலத்தை ஒருமுக மாக்கித் தாம் தாம் முற்பட வேண்டு மென்று பரஸ்பரம் முழங்கைகளால் எற்றித் தள்ளுகிறார்கள். தொழிலாளித் தனம் அவசியந்தான். ஆனால் அதை ஆரோக்கிய வரம்பு கடந்து செல்ல விடக் கூடாது. அது மனிதனை அடிமைப் படுத்தவும், குறுக்கவும், கடின மாக்கவும், ஆதர்சங்களின் நம்பிக்கை

யிழந்து லௌகிக லாபந் தேடுவோனாகச் செய்யவும் இடங் கொடுக்கக் கூடாது.

புராதன ஹிந்து தேசத்தில் ஸ்மிருதியால் தொழில்கள் வரம்பு கடவாமல் பிரிக்கப் பட்டன. அவை முதலாவது ஜனங்களின் பொதுத் தேவைகளாகவும், பிறகு அவரவருக்கு ஜீவனோபாயங்களாகவும் கருதப் பட்டன. எனவே, எல்லை யில்லாத போட்டியின் தூண்டுதலுக் குட்படாமல், தனித் தனி தனது பரிபூர்ணத் தன்மையைப் பயிற்சி செய்ய நேர மிருந்தது.

ஜனங்களுடைய பொதுவான தொழிலாளித் தனத் துக்கு ஜாதி யென்று பெயர். அது ஜனங்களுக்குப் பெரிய விபத்தாய்க்கொண்டு வருகிறது. ஏனெனில், அதில் மிகுந்த லாப முண்டாகிறது. எனவே, உயர்ந்த ஆதர்ஸங்களின் விபதி களிலே மனிதருக்குப் பொறுமையில்லாது போகிறது. லாபம் எவ்வளவு அதிகமாகிறதோ அவ்வளவு ஸ்வார்த்தம், பொறா மை, விரோதம் இவற்றின் அல்லல் பல மடைகிறது. இவை மனிதர்களின் மனதில் லாபத்தால் விளைகின்றன.

உயிருள்ள ஜனங்கள் ஜாதிகளாக இறுகுதல் மேன்மே லும் அவசியமாகிறது. ஜாதீயக் கொள்கையின் வளர்ச்சியால் மனிதனுக்கு மனிதன் பெரிய விபத்தாய் விட்டான். அக் கொள்கை தீராத பயத்தை விளைவிப்பதனால், மேன் மேலும் பெரிய ஆபத் தாக முண்டு வருகிறது.

கூட்டத்தின் புத்தி ஒரு குருட்டு சக்தி, நீராவி முதலிய பூத சக்திகளைப் போலவே அதையும் பிரமாண்டமான பலம் சேர்க்க உபயோகப் படுத்தலாம். ஆதலால், லோபத்தாலும் பயத்தாலும் தமது ஜனங்களை வலிமைக் கருவிகளாக்க விரும் பும் அரசர் இந்தக் கூட்டப் புத்தியைத் தமக்கு வேண்டிய வழிகளில் பயிற்சி செய்கிறார்கள். ஜனங்களுடைய மனதில் எங்கும் பயமும் ஸ்வஜாதி கர்வமும், பிறஜாதிகளிடம் விரோ தமும் வளர்த்தல் கடமை யென்று நினைக்கிறார்கள். பத்திரி கைகளையும், பள்ளிக்கூடப் புஸ்தகங்களையும், கோயில் ஆரா தனைகளையுங்கூட இந்த நோக்கத்துக்குப் பயன் படுத்துகிறார் கள்.

தெய்வ விரோதமான இந்தக் குருட்டுக் கொள்கையை தைரியத்துடன் எதிர்த்துப்பேசுவோரை நியாயஸ்தலங்களில் தண்டிக்கிறார்கள். அல்லது கூட்டத்திலிருந்து விலக்குகிறார் கள்.

தனிமனிதன் (கோப தாப முதலிய) உணர்ச்சிகளின் சமயத்திலும் யோசனை பண்ணுவதுண்டு. ஆனால் ஒரு கூட்ட

த்தின் உணர்ச்சியுடன் கலக்கும் போது யோசனை செய்வதில்லை. அவனுடைய தர்மப் புலன் மழுங்கிப் போகிறது. கூட்டமனங்களில் உயர்ந்த மனிதத்தன்மையை நசுக்கி விடுவதனால் மிகுந்தபலம் உண்டாகிறது. ஏனென்றால் கூட்டப்புத்தி இயல்பில் அநாகரிகமானது. அதன் சக்திகள் பூத சக்திகளைப் போன்றன. இந்த இருளின் பெரிய வலியை ஜாதி தனக்குப் பயன் படுத்திக் கொள்வதில் ஜாக்ரதையாக இருக்கிறது.

ஸங்கட காலங்களில் ஒரு ஜனத்தின் தற்காப்புச் சிந்தையை அதிக்க முடையதாகச் செய்தல் அவசியமே. அப்போது அதன் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி கடுமையான விழிப் பெய்துகிறது. இந்த மிகையுணர்ச்சி ஜாதியில் எப்போதும் சாகாதபடி செயற்கை யுபாயங்களால் காக்கப்படுகிறது. ஒருவனுடைய வீட்டைத் திருடர் வந்து கொள்ளை யிடும்போது அவன் போலீஸ் சேவகனுடைய தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் அவனுடைய சாதாரண ஸ்திதியே அப்படியாய் விட்டால், அவனுடைய வீட்டுச் சிந்தை மிகையாகி வீட்டுக் கருகே போவார் வருவார் மீதெல்லாம் பாய்ந்து விழும்படி செய்கிறது.

இந்த மிகை யுணர்ச்சி ஒருவன் கர்வப் படத்தக்க உடைமை யன்று. இது மெய்யாகவே ஆரோக்கியத்துக்கு லக்ஷணமன்று. அதுபோலவே ஒரு ஜாதியின் தீராத தற்போதமும் ஜனங்களுக்கு மிகுந்த தீங்கு விளைக்கும். அதினால் நற்காலத்தக்குப் பயன் உண்டாவதுபோலே தோன்றினாலும், மனிதனுடைய நித்ய ஜீவனுக்கு கஷ்ட முண்டாகும்.

ஒரு கூட்ட முழுதும் சேர்ந்து யாதேனு மொரு குறுகிய நோக்கத்துக்குத் தம்மைப் பயிற்சிசெய்து கொள்ளுமாயின், பிறகு அதையே தளராமல் காத்து, அதற்குண்மை செலுத்த வேண்டுமென்று போதனை செய்தல் அந்தக் கூட்டத்திற்கு லாபகரமாகிறது.

ஒரு ஜன முழுதையும் குறுகின ஆதர்சப்படி பயிற்சி செய்வதே ஜாதியக் கொள்கை. அது ஜனங்களுடைய உள்ளத்தைக் கவரும்போது, தர்மக்குறைவையும் குருட்டறிவையும் விளைப்பது நிச்சயம். இந்த ஜாதியக் கொள்கையின் காலம் பிரமாண்டமான ஸ்வார்த்தமும் செருக்கும் தலைப்பட்டகாலம். இது நாகரிகத்தில் அசாசுவதமான ஓரிடைக் கோலமே யன்றி வேறில்லை யென்ற நம்பிக்கையை நாம் உறுதியாகப் பற்றி நிற்போம்.

மனித சரித்திரத்தின் இந்த அசாசுவதமான குணத்தைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டு சாசுவதமான வேலை

செய்வோர் இனி பெறப்போகிற உண்மையான விடுதலைக் காலத்துக்குத் தகுதி யில்லாது போவார்கள்.

ஜாதீயக் கொள்கை தடையின்றி வளர்வதனால் மனுஷ்ய நாகரிகத்தின் ஆதார நீதி தன்னை யறியாமலே மாறுபடுகிறது. எப்பொழுதும் மனுஷ்யனுடைய உத்தம லக்ஷ்யம் பிறர் நலம். ஆனால் ஜாதி தொழிலாளித் தனம் உடையதாகையால் அதற்குத் தக்கபடியே அவன் உத்தம லக்ஷ்யம் தன் நலம். இந்நிலையில் தனி மனுஷ்யன் தனக்குத் தனக்கென்ற அவா உடையவனாக இருந்தால் பழிக்கப்படுகிறான். ஒருஜாதி அப்படியிருந்தால் புகழப்படுகிறது. இதனால் ஒழுக்கத்துக் கிடமான நீதிக்குருட்டுத் தனம் உண்டாகிறது. அது ஜனத்தின் மதத்தை ஜாதியின் மனத்துடன் ஒன்றாகப் போட்டுக் குழப்புகிறது. இதனாலே தான் உலகத்தில் பெரும் பகுதியைக் கிறிஸ்தவ ஜாதியார் ஆளுவதனாலே கிறிஸ்து மதந்தான் உயர்வென்று சொல்வோர் சிலர் இருப்பது காண்கிறோம். இது ஒரு திருடன் களவு செய்த சொத்தை அளவிட்டு அவன் மதக்கொள்கையை ஆதரிப்பதொக்கும். ஜாதிகள் தாம் பிற மனிதரை யதேஷ்டமாகக் கொன்று முடித்தது பற்றி ஆலயங்களில் விசேஷம் கொண்டாடுகின்றன. "டக்" ஜாதிக் கள்வர் கூடத் தமது கொலைகளை நிறை வேற்றியது தாம் வணங்கியதேவியின் கிருபையென்று நினைத்தார்களென்பதை மேற்படி ஜாதிகள் மறந்து விடுகின்றன. "டக்" ஜாதியார் விஷயத்தில் அவர்களுடைய தேவதையை வெளிப்படையாகவே ஸம்ஹார மூர்த்தி யென்று சொல்லி வணங்கினர். அது மேற்படிக் குற்றவாளி ஜாதியின் கொலை யுணர்ச்சியை தெய்வமாக்கினவாறு. தனி மனிதனுடைய மனமன்று, கூட்டத்தின் பொது உள்ளம். ஆதலால் தெய்வீக மென்று கருதப்பட்டது. அதே மாதிரி நவீனச் சர்ச் (கிறிஸ்தவாலயங்)களில் ஜாதியின் பொதுமன மென்ற கூட்டு நிலையில், ஸ்வார்த்தமும், அற்பச் செருக்கும், விரோதமும், தெய்வ பூஜையுடன் கூசாமல் வந்து கலந்து கொள்ளுகின்றன.

தன் நலத்தை நாடி உழைத்தல் முழுமையும் அஹங்காரமாகவே யிருக்க வேண்டுமென்று கட்டாயமில்லை. எல்லா நலத்துடன் அது பொருந்தவுங் கூடும். எனவே, ஆதர்சிகமாகப் பேசுமிடத்து, ஜனஸ்வார்த்தத்தின் ப்ரகாசத்தை நாடும் ஜாதீயக் கொள்கை அவமான மடைய ஹேது வில்லை. ஆனால் நாம் அநுபவத்தில் காண்பது யாதெனில் செல்வமடைந்த ஜாதி ஒவ்வொன்றும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யும் ஸ்வார்த்தச் செயல்களாலே தான் அதை யடைந்திருக்கி

றது. அதாவது வியாபார வேட்டைகளினாலும், அன்யதேச உடைமைகளாலும், அல்லது இரண்டும் சேர்ந்ததாலும் எனக.

இந்த லௌகிகச் செல்வ மிகுதி ஓயாமல் ஜனத்தின் ஸ்வார்த்த இயல்பைப் போஷிப்பதுமன்றி, ஒரு ஜாதிக்கு ஸ்வார்த்தம் (தன்னலம்) அவசியம், ஆதலால் அதுவே தர்மம் என்ற பாடத்தை மனிதரின் உள்ளத்தில் அழுந்தச் செய்கிறது. ஐரோப்பாவில் ஜாதி யெண்ணத்தில் அழுத்தம் எப்போதும் வளர்ந்து செல்வதால், அது நேர்ச் செய்கையாலும், தொத்தும் திறத்தாலும் மனிதனுக்குப் பெரிய விபத்தாய்க் கொண்டு வருகிறது.

மனுஷ்ய ஸ்பாவத்திலேயே தீமைகள் இருப்பது மெய்தான். நாம் தர்ம விதிகளை நம்பியிருந்தாலும், தன்னாட்சியில் பயிற்சி பெற்றிருந்தாலும், அவை நம்மை யறியாமல் வெளியே கிளைத்து விடுகின்றன என்பதும் மெய்தான். ஆனால் அவை தம் நெற்றி மீது பழிச் சூடு போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் வெற்றியே அவற்றின் கோர ரூபத்தை அதிக கோரமாகக் காட்டுகிறது. மனுஷ்ய சரித்திர முழுமையிலும் துன்பப் படுவோர் சிலரும், படுத்துவோர் பிறரும் இருக்கவே செய்வார்கள். தீமையை வெல்லுதல் எக்காலத்திலும் பரிபூர்ணமாக நிறை வேறாது. நீ எரிவது போல் நமது நாகரீகத்தில் அது தொடர்ச்சி யாக நடக்கும் செய்கையாம்.

நித்தியமான பரிபூர்ணத்வ லக்ஷ்யத்துக்கும், அதன் நிரந்தர ஸ்தானத்துக்குமுள்ள பொருத்தமே ஸ்ருஷ்டி யென்று சொல்லப்படும், நன்மை யென்னும் உட்பாட்டு லக்ஷ்யம் ஸாதனைக் குறைவு என்ற எதிர்மறையுடன் ஸமவேகமாகச் செல்லு மட்டும், அவ்விரண்டுள் முழுப்பரி வுண்டாகா திருக்கு மட்டும் நான் துன்பத்துக்கும் நஷ்டத்துக்கும் பயப்படவேண்டா.

ஆதலால் முற்காலங்களில் யாதானுமொரு ஜனம் கலகம் தொடங்கிப் பிறருடைய மனுஷ்ய உரிமைகளைப் பறித்துவிட முயன்றபோது, சில சமயங்களில் அந்த ஜனத்துக்கு வெற்றியும் சில ஸமயங்களில் தோல்வியும் ஏற்பட்டது; அவ்வளவுதான். ஆனால் இந்த ஜாதீயக் கொள்கை இன்று ஸர்வ ஸம்மதமாய், தனது தன்னலம் அளவிலே பிரமாண்டமாக இருப்பதுகொண்டு அதை ஒரு தர்மமென்று காட்டத்தலைப்படுமிடத்தே, அந்தக் கொள்கை பிறர் சொத்துக்களைக் கொள்ளையிடுவது மாத்திரமேயன்றி மனுஷ்ய ஜாதியின் உயிர் நிலையைத் தாக்குகிறது. தர்ம விதியைப் புறக்கணிக்கும் புத்தி

யை மனிதருக்கு அவசரமாகவே விளைவிக்கிறது. ஏனெனில், ஜனம் தர்ம விதியை தெய்வீகமாக எண்ண, ஜாதி அந்த விதியைக் காற்றிலே தூற்றி விடுகிற தெரிறும், ஜனத்தைக் காட்டிலும் ஜாதியே பெரிதென்ற கொள்கை பலவிதமான தந்திரங்களால் ஜனங்களுக்குக் கற்பிக்கப்படுவதனால் என்க.

ஒரு நோய் மூளையைத் தாக்கும்போது அது மிகவும் கடுமைபெறுகிறது என்று கேள்விப்படுகிறோம். ஏனென்றால், எல்லாவிதமான வியாதி சக்திகளையும் இடைவிடாமல் முற்றுகை போடுவது மூளையேயாம். ஜாதியத் தன்னலக் கொள்கையின் உள்ளீலை ஒரு ஜனத்திற்கு நேரிட்ட மூளை வியாதியைத் தவிர வேறில்லை. தற்காலத்துக்கு அந்த நோயின் அறிகுறிகள் எவை யெனில், செவந்த கண்களும், குவிந்த முட்டிகளும், கொடுஞ் சொற்களும் கொடுஞ்செயல்களுமாம். இயற்கையிலேயுள்ள சொஸ்த மாக்கும் கருவிகளை அது நொறுக்கிப் போடுகிறது.

ஜன ஸமூகத்தின் உயிருக்கு நல்வழிகாட்டும் சக்தி யாதெனில், ஆத்மத்யாகமும், அனுதாபத்துக்கும் கூட்டுத் தொழிலுக்கும் இடமாகிய தர்ம சிந்தையுமே யென்க. சூழ்ந்திருக்கும் வஸ்துக்களுடன் அனுகூல சம்பந்தம் கொண்டிருப்பதே அதன் தொழிலாம்.

இன்னும் பெருங்கேடு யாதெனில், ஜனங்களின் இந்தக் கோணல் நீதியானது, தேசபக்தி என்ற பகட்டான பெயர் புனைந்துகொண்டு தன்னை ஒரு மேலான தர்ம மாகக்காண்பித்துக்கொண்டு திரிகிறது. அழுகுகிற தனது தொத்து நோயை உலக முழுதிலும் பரப்பித் தன் ஜ்வரத்தை ஆரோக்கியத்தின் சிறந்த குறி யென்று முழங்குகிறது. இயற்கையில் தீங்கில்லாத ஜனங்களின் மனதில் பொறாமை யுண்டாக்குகிறது.

"ஜன்னி நிலையில் இருக்கும் அக்கம் பக்கத்து தேசத்தாருக் குள்ள உஷ்ணம் நமக்கில்லையே! அவர்கள் பிறருக்குச் செய்யும் தீமை நம்மால் செய்ய முடியவில்லையே! நாமன்றோ தீமை யனுபவிக்கிறோம்" என்று பொறாமை யுறச்செய்கிறது.

எனது ஐரோப்பிய நண்பர்கள் அடிக்கடி என்னிடம் "இந்தக் கொடிய தீமையை அழிக்க உபாய மென்ன?" என்று கேட்கிறார்கள். வெறுமே எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு மாற்றுவழி சொல்லா திருக்கிறே னென்றே என் மேல் பலர் குற்றஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஒருவித அனுஷ்டானத்தால் நமக்குக் கஷ்டம் நேரிடும்போது வேறொருவித அனுஷ்டானத்

தால் நன்மை யுண்டாகு மென்று நினைக்கிறோம். அனுஷ்டானத்துக்குப் பின்னே மறைந்து நிற்கும் உள்ள நிலை தவறாக இருந்தால், அனுஷ்டானம் இன்றில்லா விட்டாலும் நாளைக்குத் தீமை யுண்டாக்கியே செய்யு மென்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம். இன்று ஒரு ஜாதி கொண்டிருக்கும் அனுஷ்டானம் நாளை எல்லா ஜாதிகளுக்கும் பரவும். மனிதர் தமது மிருககுணங்களையும் கூட்டக் கோபதாபங்களையும் விடும் வரை புதிய அனுஷ்டானம் புதியதொரு துன்பக்கருவியாகுமேயன்றி வேறில்லை. அல்லது விபரீதமாகும். நாம் தார்மிகமான ஸத் குணத்தையும் கார்ய ஸித்திக்குரிய அனுஷ்டானத்தையும் ஒன்றாகக் கருதிக் குழப்பியே பழகி யிருக்கிறோமாதலால் ஒவ்வொரு புதிய அனுஷ்டானம் தோற்றுப்போகும் போது தர்மநிதியினிடத்திலேயே அவநம்பிக்கை நேரிடுகிறது.

அதலால் நான் எந்தப்புதிய அனுஷ்டானத்திலும் நம்பிக்கைவைப்பதில்லை. தெளிவான யோசனையும் பெருந்தகைமையுடைய உள்ளமும் நேர் நடையு முடையவர்களாய் உலக முழுதிலும் அங்கங்கே இருக்கும் தனித்தனி மனிதர்களிடம் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களே தர்மத்தின் உண்மைக்கு வாய்க்கால்களாவர். நமது தார்மிகஸங்கங்கள் உளியும் சம்மட்டியும் வைத்துக்கொண்டு வேலைசெய்யவில்லை. சிற்பிகளிடம் அனுமதி கேட்காமல் மரம் வளர்வதுபோல மண்ணுக்குள் வேர்களையும், வானத்தில் கிளைகளையும் இயற்கையிலேயே விடுகின்றன. இந்தக் காரணத்தாலே தான் ஜப்பானில் பிரெஞ்ச் தேசத்து யௌவனப் பிராயமுடைய தர்மிஷ்டனொருவனைக் கண்டபோது, இனி நாகரிகத்தில் உயர்ந்த காலம் வருவதைப்பற்றி என்மனதில் நிச்சய மேற்பட்டது. ஐரோப்பாவில் அழிவின் பெரிய சக்திகள் களிக் கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கையிலே நான் இந்தத் தனியான வெளிக் கீர்த்தி பெறாத ப்ரெஞ்சு இளைஞனைக் கண்டேன். அவனுடைய முகத்தில் புதியஸூர்யோதயத்தின் ஒளி வீசிற்று. அவனுடைய வாக்கில் உயிரின் அதிர்ச்சி தோன்றிற்று. எனவே, ராஜ்ய தந்திரிகளின் பஞ்சாங்கத்தில் பதிவாகா விடினும் மஹத்தான புதிய யுகம் ஏற்கனவே பிறந்து விட்டதென்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

"ஜாதி" என்ற வ்யாஸம் முற்றிற்று.

ஜப்பானுடைய ஆவி.

பழைய வழக்கங்களாகிய சுவர்களை ஒரே இரவில் இடித்துத்தள்ளி, ஜப்பான் வெற்றிக்கோலம் பூண்டு நிற்பதை ஒருநாட் காலையில் எழுந்தவுடன் உலகமுழுதும் பார்த்து வியப்பெய்திற்று. இம்மாறுதல் நம்ப முடியாதபடி அத்தனை விரைவில் நடந்தது; உடுப்பு மாற்றுவதுபோல் இருந்ததேயன்றி, ஒரு புதிய கட்டிடத்தை மெதுவாக எழுப்புவது போலில்லை. முதிர்ச்சியால் விளையும் தன்னம்பிக்கையின் பலத்தையும், புதிய உயிருக்கியல்பாகிய புதுமையையும், எல்லையற்ற வைதீகத் தன்மைகளையும் ஜப்பான் ஏக காலத்திலே காண்பித்தாள். அப்போது சிலர்:-"இது சரித்திரத்திலே ஒரு விநோதம்; காலதேவதையின் குழந்தை விளையாட்டு; சுவர்க்காரத்தில் உண்டாகும் குமிழியைப் போலே, கோளத்திலும் வர்ணத்திலும் குறைவில்லை; ஆனால் உள்ளே ஓட்டை. ஸத்தில்லாதது." என்றெண்ணி பயந்தார்கள். ஆனால் ஜப்பானோ, தன் எதிர்பாராத சக்திப்பிரகாசம் சிலநாள் விந்தையன்று, காலத்தில் யதிர்ச்சையாக விளைந்த விளைவன்று; ஆழ்ந்த இருளினின்றும் வீசுண்டு மறுக்ஷணம் சூன்யக்கடலில் மோதப்படும் ஓர் பொய்ப்பொருளன்று; என்பதை முடிவாக நிரூபணம் செய்துவிட்டாள்.

உண்மை யாதெனில், ஜப்பான் ஏககாலத்தில் புதியவளும், பழையவளுமாகினாள். அவளுக்குக்கிழக்கு (ஆசியா கண்டத்துப்)பயிற்சி முன்னோரிடமிருந்து கிடைத்தது; அப்பயிற்சி எப்படிப்பட்டது? மெய்யான செல்வமும் வலிமையும் வேண்டினால், நோக்கத்தை தன்னுள்ளே செலுத்த வேண்டுமென்று கற்பித்தபயிற்சி; ஆபத்துவரும்போது புலனிழந்து போகாமல் காக்கும் பயிற்சி; மரணத்தை இகழ வேண்டுமென்ற பயிற்சி; உடன்வாழும் மனிதருக்கு நாம் எண்ணற்ற கடமைகள் செலுத்த வேண்டுமென்ற பயிற்சி; பின்ன வஸ்துக்களில் அகண்ட வஸ்துவைப் பாரென்று காட்டிய பயிற்சி; மேலும் இவ்வுலகம் உயிருடையதென்றும், இதனுள்ளே ஒரு ஆத்மா ததும்புகிறதென்றும், இது வெறுமே யதிர்ச்சை யென்னும் பெரிய பேயினாலோ, அல்லது காரணமாத்ரமாக எங்கோ தொலைவெட்டியவான மொன்றில் மறைந்து கிடக்கும் தேவனாலோ செய்து விடப்பட்ட யந்திரமில்லை யென்றும் விளக்கிய

பயிற்சி! அநாதியாகிய கிழக்கு திசையில் ஜப்பான் மலர்ந்தாள்; தாமரைப் பூவொன்றுதான் பிறந்த ஆழத்தில் பலமான பிடிப்பு வைத்துக்கொண்டு எளிய விலாஸத்துடன் மலர்வது போலே மலர்ந்தாள்.

பழைய கிழக்கின் (ஆசியா கண்டத்தின்) குழந்தையாகிய ஜப்பான் அச்சமின்றிப் புதியகாலத்தில் பேறுகளையெல்லாம் தனக்கு வேண்டுமென்று கேட்டாள். சோம்பேறிகளின் மனதில் திரளும் குப்பைகளும், பூட்டுத்திறவுகோல்களினால் அபாயத்தை விலக்க நினைப்பனவும் ஆகிய வழக்கச்சிறைகளை உடைத்து வெளியேறித் தனது தைரியத்தைக் காண்பித்தாள். இங்ஙனம் அவள் உயிருடைய காலத்துடன் ஸ்பர்சமடைந்தாள். ஆச்சர்யத்துக்கிடமான ஆவலும் தகுதியுமுடையவளாய் நவீன நாகரீகத்தின் பொருப்புகளை மேற்கொண்டாள்.

இதிலிருந்து ஆசியாவின் மற்றப்பகுதிகளெல்லாம் :— “நமக்குள் உயிரும் பலமும் உள, மேல் தோடு தான் செத்தது. அதை நீக்கி விடுவோம்” என்றெண்ணி தைரியத்தை அடைந்தன. இளமை தருகின்ற கால வெள்ளத்தின் ஓட்டத்தில் நாம் நிர்வாணமாக முழுகி எழவேண்டும். செத்ததை அடைக்கலம் புகுதல் சாதலேயாம். உயிரில் என்ன அபாயம் நேரினும் அஞ்சாது மேற்கொள்வதே உயிர்த்தல். இஃதெல்லாம் ஜப்பான் கற்றுக்கொடுத்த பாடம்.

மேலும் நமக்கு ஜப்பான் படிப்பித்ததென்னவென்றால், நாசமாகாமல் பிழைக்கவேண்டுமானால் காலசக்திக்கு—காலமாகிய காவற்காரனுக்கு—சரியான உத்தரம் சொல்லவேண்டும். நமது காலத்தின் ஸங்கேத மொழியை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஜப்பான் ஆசியா கண்ட முழுதும் தனது சொல்லை விடுத்தாள்; எப்படியென்றால், நமது பழைய விதைக்குள் உயிர் இருக்கிறது. அந்த விதையை நவீன காலமாகிய புதிய தரையில் நட வேண்டியதைத் தவிர வேறொன்றும் வேலையில்லை.

ஜப்பான் மேற்கு தேசத்தாரைப் போலே வெறும் புறநடிப்பு—அபிநயம் காட்டி இந்தப் பதவியடைந்து விட்டதாகச் சிலர் சொல்வதை நான் ஒரு போதும் நம்பமாட்டேன். உயிரை அபிநயிக்க முடியாது. வலிமையை நெடுநாள் பொய் நடிப்புக் காட்ட இயலாது. வெறும் அபிநயம் பலஹீனத்துக்கு மூலாதாரம். நம்முடைய எலும்

புக் கூட்டை மற்றொருவனுடைய தோலினால் போர்த்துக் கொள்வது போலாம். அதனால் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் தோலுக்கும் எலும்புக்கும் தீராத சண்டையாகவே இருக்கும். எனக்கு ஜப்பானுடன் நெருங்கிப் பழகி அவனியல்பு யாது, அவனுடைய பலம் எதிலே யிருக்கிறது, அவனுக்கு விபத்துக்கள் எவை யென்பதை யெல்லாம் நானாக நிச்சயப் படுத்திக் கொள்ள ஸந்தர்ப்பம் வாய்க்க வில்லை. நானும் கிழக்கைச் சேர்ந்தவ னாகையாலே, அவனுடைய தற்கால விவகாரங்களையும், அவற்றை அவன் தீர்க்கும் வழிகளையும் நான் மிகவும் ஆவலுடன் கவனிக்க வேண்டியவனாகிறேன். இந்தப் பெரிய கிழக்கு ஜாதி நவீன காலத்தி லிடம் பெற்ற ஸௌகர்யங்களையும், பொறுப்புகளையும் என்ன செய்யப் போகிறா னென்பதைப் பார்க்கும் பொருட்டாக உலக முழுதும் காத் திருக்கிறது. வெறுமே மேற்கை (ஐரோப்பாவை) அபிநயிப்பா னானால், அவனைக் குறித்து நாம் எதிர் பார்த்த தெல்லாம் வீணாய் விடும்.

மேற்கு நாகரிகம் பல ஸங்கடமான விவகாரங்களை உலகத்தின் முன்னே காட்டிற்று; ஆனால் அவற்றைத் தீர்ப்புப் பண்ணும் நெறி காட்ட வில்லை. ஜனக்கும் அரசுக்கும் போராட்டம்; தொழிலாளிக்கும் முதலாளிக்கும் சண்டை; ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் யுத்தம்; லௌகிக லாபத்துக்கும் ஆத்ம லாபத்துக்கும் யுத்தம்; ஜாதிகளின் கூட்டஹங்காரத்துக்கும், மானுஷிக பரம தர்மங்களுக்கும் யுத்தம்; அன்னமே, வர்த்தகம், அரசு எனுமிவற்றின் பிரமாண்டமான கூட்டங்களிலே ஸஹஜமாக விளையக் கூடிய குரூபமான சிக்கல்களுக்கும், அழகையும், பரிபூரண சாந்தியையும் விரும்புகிற மனுஷ்ய ஸ்வ பாவத்திற்கும் யுத்தம்;—இத்தனை குழப்பங்களுக்கு ஸமாதானம் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். இது வரை கனவிலே காணாத ஒரு புது யுக்தி பண்ணி கண்டு பிடிக்கவேண்டும்.

இந்த நாகரீகமான நதி பல வாய்க்கால்கள் வழியே தன்னுள் வந்து சேரும் குப்பை கூளங்களால் அடைப் புண்டு போவது கண்டோம். மானுஷிகத்தில் தனக்கு மிகுந்த அன்புண்டென்று தற் புகழ்ச்சி பேசியும் அது மனிதனுக்குப் பரம சத்துருவாக மூண்டது கண்டோம். முற்காலத்தில் காடுகளிலே சுற்றிய அநாகரிகக் கூட்டத்தார் திடீர் திடீர் என்று கலகம் விளைவித்த இயல்பைக் காட்டிலும் இது மிகவும் கொடிது. இந்த நாகரிகம் மிகவும் ஸ்வ தந்த்ர ப்ரமாணம் இருப்பதாக டம்பம் பேசுகிறதே யொழிய, நடையில் முற்காலங்களில்

வழங்கிய வற்றைக் காட்டிலும் கொடுமையான அடிமைத் தன்மைகளை இது மனுஷ்ய வர்க்கத்தில் புகுத் திருப்பது கண்டோம். நவீன அடிமைத்தனத்தின் விலங்குகளை உடைத்த லரிது. காரணம்—இவை கண்ணுக்குப் புலப்பட வில்லை; அல்லது விடுதலையின் வேஷத்தையும் பெயர்களையும் புனைந்து கொள்ளுகின்றன. இந்த நாகரிகத்தின் அஸுர லோபத் தினால், மனிதன் தன்னைப் பெருமைப் படுத்திய வீர தர்மங் களில் நம்பிக்கை யிழப்பது கண்டோம்.

ஆதலால், ஜப்பானிய ராகிய நீங்கள் இலேசாக இந்த நவீன நாகரிகத்தை இதன் இச்சைகள், வழிகள், லக்ஷ்யங் களுடன் அங்கிகாரம் செய்து, இவை இன்றி யமையாதன என்று விவேகமின்றிக் கொள்ள லாகாது. கிழக்குப் புத்தியை உபயோகப் படுத்துங்கள்; ஆத்ம சக்தியை, டம்ப மின்மை யில் விருப்பத்தை, அயலாருக் குதவ வேண்டு மென்ற நம்பிக்கையை, உபயோகப் படுத்திக் கிறீச்சுக் கிறீச் சென்று கத்திக்கொண்டு போகும் மனுஷ்ய அபிவிருத்தி யென்ற தேருக்குப் புதிய பாதை யொன்று கண்டு பிடியுங்கள். ஒவ்வோரசைப்பிலும் அத் தேர் கேட்கும் அபரிமிதமான ஜீவ பலியையும் ஸ்வதந்த்ர பலியையும் இயன்ற வரை சுருக்கப் படுத்துங்கள். பல தலைமுறைகளாக நீங்கள் உங்கள் தேசத்துக் குரிய தனி வழியிலே உணர்ந்தும், எண் ணியும், தொழில் செய்தும், இவ்புற்றும், தொழுதும் வந் திருக்கிறீர்கள். இதை யெல்லாம் பழங் கந்தை போலே கழற்றி யெறிதல் இயலாது. இந்த வழி உங்கள் ரக்தத்தில் கலந் திருக்கிறது. உங்கள் எலும்பின் மஜ்ஜைக்குள், தசைக் குள், மூளை நரம்புக்குள் கலந்திருக்கிறது. நீங்கள் கை வைப்பதி லெல்லாம் அது தொழில் செய்ய வரும். உங்களுக் குத் தெரியாமலே வரும்; உங்க ளிச்சையை மீறியும் வரும்.

முற்காலத்தில் நீங்கள் மானுஷிக விவகாரங்களை உங்க ளுக்குத் திருப்தி யாகவே தீர்த்துக் கொண்டீர்கள். உயி ரைப் பற்றிய உங்க ளறிவு, வாழ்விற்கு நீங்கள் கண்ட தனி வழி, இவற்றை யெல்லாம் இக்கால நிலைமையிலே செலுத்திப் பாருங்கள். அதிலிருந்து சிருஷ்டி தோன்றும். அந்த ஸ்ருஷ்டி வெறும் அபிநய மன்று. அதை உங்கள் ஜாதியின் ஆத்மா தன தென்று கொண்டு, உலக க்ஷேமத்துக்கும் அதனையே தனது காணிக்கையாக இறுமாப் புடன் செலுத் தும். மேற்கே யிருந்து சேகரித்த பொருள்களை உங்களுடைய சொந்த அறிவுக்கும் அவசியத்துக்கும் தக்கபடி உபயோகித் துக் கொள்ளும் உரிமை ஆசியா கண்ட முழுதிலும் ஜப்பா

விய ஜாதியொன்றுக்கு மாத்திரந்தானிருக்கிறது. அதிருஷ்ட வசத்தால், உங்களுக்கு அன்னியரின் தொல்லை கிடையாது. ஆனால் அதற்குத் தக்க படி உங்களுக்குப் பொறுப்பதிக மாகிறது. மனுஷ்ய ஸபையின் முன்னே ஐரோப்பா கொண்டு வந்திருக்கும் கேள்விகளுக்கு ஆசியா உங்கள் வாக்கு மூலமாகவே உத்தரங் கொடுக்க வேண்டும். நவீன நாகரிகத்தின் சில தோற்றங்களை மாற்றி; அது யந்திரம் போல செத்துக் கிடக்கு மிடத்தில் உயிரைப் பொழிந்து; நிஷ்கருணை யான அவசிய விதியி னிடத்தே மனுஷ்ய ஹிருதயத்தைப் போட்டு; இன்னிசையும், உயிரு முள்ள வளர்ச்சியையும், உண்மையையும், அழகையும் மேலாக எண்ணி; கேவலம் கார்ய லாபத்தையும், வலிமையையும் தாழ்வாக நினைத்து; இங்ஙனம் ஆசியா நடத்திப் பார்க்கும் சில புதிய சோதனைகள் உங்கள் நாட்டிலே நடத்தப் படும்.

பழய காலத்தில் ஆசியாவின் கீழ்ப்பகுதி முழுதும், பர்மாவிலிருந்து ஜப்பான் வரை, எல்லாம் இந்தியா வுடன் நெருங்கின ஸ்நேஹத் தளையில் கட்டுப்பட் டிருந்தது. ஜாதிகள் பரஸ்பரம் ஸஹஜமாகக் கொள்ளத் தகுந்த தளை அதுவேயாம். நமக்குள் ஜீவ மயமான உள்ளத் தொடர்பிருந்தது. ஓரே நாடி வலையுண்டு. அதன் வழியே மனுஷ்ய ஜாதியின் முக்யமான அவஸரங்களைப் பற்றிய சிந்தனைகள் நமக் குள்ளே பரவின. நாம் பரஸ்பரம் பயந்து நடுங்கிக் கொண் டிருக்க வில்லை. பரஸ்பரம் அடக்கி வைக்கும் பொருட் டாக ஆயுதங் கள் தரிக்க வில்லை. சுயலாபத்தை வேண்டிப் பரஸ்பரம் சட்டைப் பையில் கை போட்டுத் திருடும் சம்பந்தம் நாம் கொண் டிருக்க வில்லை. ஆதர்சங்களையும், சிந்தனைகளையும் பண்டமாறிக் கொண்டோம். பரம வாத்ஸல்யத்தின் தான ப்ரதி தானங்கள் செய்து கொண்டோம். பரஸ்பரம் நமது ஹிருதய ஒற்றுமை பாஷா பேதங்களால் தடைப் பட வில்லை. ஜாதி கர்வம், உடம்பிலோ மதியிலோ நாம் வலியோ மென்ற செருக்கு, நமது தொடர்பைக் கெடுக்க வில்லை.

கலைகளும், ஸாஹித்யங்களும், புதிய தழைகளும், மலர்களுங் காட்டின ; ஹிருதய ஒற்றுமை என்ற ஸௌர்ய னுடைய செய்கையால் அங்ஙனம் காட்டின. நாட்டிலும், பாஷையிலும், சரித்திரத்திலும் வேறு பட்ட பல ஜாதியாரா யினும் நாம் ஒருங்கே மனுஷ்ய ஜாதியின் பரம ஐக்யத்தையும், அன்பின் ஆழ்ந்த பந்தத்தையும் அங்கீகரித்தோம். சாந்தியும், தர்ம சிந்தையு முடையதாய், மனிதர் பரமார்த்தங்களின் பொருட்டுக் காட்டில் கூடிய அந்தக் காலத்தில் உங்கள் ஜாதி அம

ரத் தைலம் கூட்டி வைத்தது. அது கொண்டே உங்கள் ஜாதி புதிய யுகத்தில் மறுபடி பிறக்கவும், புதிய இளைய உடல் தரிக்கவும், உலகம் பார்த்தனவற்றுள்ளே பெரு வியப்பாகிய பொரும் புரட்சியின் இடிப்பிலே காயம் படாமல் பிழைக்கவும் ஹேது உண்டாயிற்று.

பழையதைப் புதிதாகவும், பல மற்றதை பல முடைய தாகவும், அவமானத்தை மாட்சி யுடைய வெற்றி யாகவும் மாற்ற வேண்டு மானால், அதற்கு மனித னிடத்தில் மறைந்து நிற்கும் தேவ சக்தி தான் வந்து தீர வேண்டு மென்பதை நம்பா திருத்தல் சிரமம். அந்த தேவ சக்தி யானது உங்கள் நாட்டிலே, இந்த அற்ப லோப நாட்களில் பிறக்க வில்லை. கிச்சிடும் யந்திரங்களும், அஸாரத் தன மான அஹங்காரமும், ராஜ்யதந்திரிகளின் பொய் முழக்கங்களும், செழிப் படைந்த கபடமும் தலை யெடுத் திருக்கும் இந்த நாட்களில் அது பிறக்கவில்லை. வீர ஆண்மையின் உதய காலத்தில், வானம் மண்ணை நெருங்கி வந்த காலத்தில், மனிதன் தன தாத்மா விலும், ஜகத்தை ப்ரகாசப் படுத்திய பரமாத்மாவி னிடத்தி லும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த புராதன காலத்தில், அது பிறந்தது.

இந்த நாட்டில் என் மனதிலே அதிகமாகப் பதிந்த விஷயம் யாதென்றால், நீங்கள் இயற்கையின் மர்மங்களைப் பகுப்பு நெறியால் அறியாமல் அநுதாபத்தாலே தெரிந்தீர்க ளென்ற நம்பிக்கை. இயற்கைத் தேவியின் கோடுகளி லுள்ள பாஷையையும், வர்ணங்களி லுள்ள ஸங்கீதத்தையும், கோணல்களி லுள்ள ஒழுங்கையும், விடுதலை யுள்ள அசைவு களிலே இன்னிசையையும் நீங்கள் கண்டீர்கள். அவள் தன் அபரிமிதமான வஸ்துக் கூட்டங்களை யாதொரு முட்டுதலு மின்றி நடத்திச் செல்லுகிறாள். அவளுடைய படைப்புக் களில் சண்டைகள் கூடக் கூத்தும் பாட்டும் போலே கிளைக் கின்றன. அவளுடைய கிளர்ச்சியிலே கேவலம் பகட்டு மிகுதி யன்று, தன்னை மறந்த ஸம்பூர்ணத்வம் காணப் படுகிறது.

இயற்கை யானவள் தனது ஸௌந்தர்ய ரூபங்களில் சக்தி சேர்த்து வைத் திருக்கிறாள். இந்த அழகு தான் அவள் மார்பின் மீது கிடக்கும் பெரிய சக்திகளைத் தாய் போலே போஷிக்கிறது. வேகத்திலும், சாந்தியிலும் அவற்றைக் காப் பாற்றுகிறது. பரிபூர்ண ஸௌந்தர்யத்தின் ஸங்கீதத்தினால் ப்ரக்ருதியின் சக்திகள் தம்மைத் தாமே அழி வின்றிக் காத் துக் கொள்ளுகின்றன. அவள் தனது கோணல் வரிகளின் மென்மையால், பூமியின் தசைகளி லுள்ள ஆயாஸத்தை நீக்கி

விடுகிறான். இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் நீங்கள் அறிந்து கொண்டீர்கள். இந்த மர்மங்களை வாழ்க்கையிலே கலந்து கொண்டீர்க ளென்றும், எல்லாவற்றிலும் தோன்றும் அழகு உங்கள் மதிக் குள்ளே பாய்ந்து விட்ட தென்றும் உணர் கிறேன்.

வஸ்துக்களைப் பற்றிய புற அறிவு விரைவிலே வந்து விடும். அதைக் காண்பதோ பல நாட் றுண்டு பழகித் தன்னைக் கட்டிய பின்பு கை கூடும் விஷயம். புறத்தே நின்று இயற்கையை ஆளுதல் மிகவும் எளிது. அன்பின் கனியிலே அவளைத் தனதாக்கிக் கொள்ளுதல் அரிது. அதுவே உண்மையான மேதையின் தொழில். உங்கள் ஜாதி அந்த மேதையைப் பயிற்சியாலே காட்டவில்லை; படைக்குந் திறனாலே காட்டிற்று. புறக் கோலத்தா லன்று, ஆத்ம பிரகாசத்தால். இந்த ஸ்ருஷ்டி சக்தி எல்லா ஜாதிகளிலும் உண்டு. இதன் தொழில் மனிதரின் குணங்களைக் கவர்ந்து, தன் ஆதர்சங்களுக்குத் தக்கபடி அவற்றை உரு மாற்றுதலாம். ஆனால் இங்கே அந்த சக்தி பலிதமாய் விட்டது. இங்கு, ஜப்பானில், அது எல்லா மனிதரின் மனதிலும் அழுந்தி விட்டதாகத் தோன்றுகிறது. தசை, நாடிகளில் ஊறிவிட்டதாகப் புலப்படுகிறது. உங்கள் மன உணர்ச்சிகள் உண்மை யாயின. புலன்கள் தீக்ஷண்ய மாயின. கைகள் இயற்கைத் திறமை பெற்றன. ஐரோப்பாவின் மேதையால் அங்குள்ள ஜனங்களுக்குக் கூட்டஞ் சேர்க்கிற சக்தி ஏற்பட்டது. அந்த சக்தியை ராஜ்ய நீதியிலும், வியாபாரத்திலும், பௌதிக சாஸ்த்ர ஞானத்தை ஒருமுகப் படுத்துவதிலும் உபயோகிக்கிறார்கள். ஜப்பானுடைய மேதையோ வென்றால் உங்களுக்கு ஸௌந்தர்ய தர்சனத்தையும், அதை வாழ்க்கையில் நிரூபணம் செய்யும் திறமையையும் கொடுத்தது. இதனால் நீங்கள் வேண்டிய போது கூட்டஞ் சேர்க்கிற திறமை தன்னாலே வந்து விட்டது. ஏனெனில் அழகின் இசை அந்தராத்மாவில் உள்ளது. அதன் புற உடல் ஸங்க-ஸ்தாபன சக்தி.

ஒவ்வொரு நாகரிகமும் ஒவ்வொரு விசேஷமான மனுஷ்ய அனுபவத்தின் மொழி பெயர்ப்பு. உலகத்தி லுள்ள வஸ்துக்களின் சண்டைப் பகுதியை மாத்திரம் ஐரோப்பா அழுத்தமாகத் தெரிந்து கொண் டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அந்தப் போராட்டத்தை வெற்றியினாலே தான் வசப்படுத்த முடியும். ஆதலால், அவள் (ஐரோப்பா) எப்போதும் போர் செய்ய ஆயத்த மாகவே யிருக்கிறாள். அவளுடைய கவனத்தில் பெரும் பகுதி ஆயுதங்கள் சேர்ப்பதிலே செல வாகிறது.

ஆனால் ஜப்பான் தனது லோகத்தில் ஒரு தேவ ஸந்நிதியின்
ஸ்பர்சத்தை உணர்ந்தாள். ஆதலால் அவளுடைய ஆத்மா
வில் பக்தி யாராதனம் எழுந்தது. அவள் இயற்கையை
வென்றதாகச் செருக்குரை சொல்லவில்லை. அளவில்லாத
ஜாக்ரதையுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் இயற்கைக்கு ப்ரேமாஞ்
சலி செலுத்துகிறாள். அவளுக்கும் உலகத்துக்கும் உள்ள
தொடர்பு ஆழ்ந்த உள்ளத் தொடர்பு. இந்த அன்பாகிய
உயிர்த் தளையை அவள் தனது குன்றுகளுடனும், கடல், ஆறு
கள், பலவிதமான புஷ்ப விஹாரங்களும், இலைக் காட்சிகளு
முடைய வனங்களுடனும், ஏற்படுத்திக் கொண்டாள். காடுக
ளின் பெருமூச்சையும், கிசுகிசுப்பையும், ஹ்ருதயத்தில் வாங்
கிக்கொண்டாள். அங்ஙனமே, அலைகளின் விம்முதல்களையும்,
ஸூர்ய, சந்திரரின் ஒளி, நிழல்களின் ஸகல கலா பேதங்களை
யும் கற்றுணர்ந்தாள். சோலைகளிலும், உபவனங்களிலும்,
வயல்களிலும் ருதுக்களின் வரவைக் காணும் பொருட்டுக்
களிப்புடன் கடைகளைச் சார்த்தினாள். உலகத்தின் ஆத்மா
வுக்கு இங்ஙனம் நெஞ்சு திறத்தல் உங்களிலே சில செல்வர்
மாத்திரம் செய்யவில்லை. இது புறத்து நாகரிகமொன்றின்
பலாத்காரத்தால் ஏற்பட்டதன்று. ஜகத்தின் ஹ்ருதயத்
திலே ஒரு புருஷனைக் காண்பதாகிய ஆத்மாநுபூதி உங்கள்
நாகரிகத்திலும் வடிவு கொண்டது. மனிதரையெல்லாம் பந்
துக்களாக நினைப்பது உங்கள் நாகரிகம். ஆதலால் உங்களில்
அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமை தந்தைக்குச்
செலுத்த வேண்டிய கடமை போலாயிற்று. உங்கள் ஜாதி
ஒரு குடும்பமாயிற்று. சக்ரவர்த்தி அதற்குத் தலை. பிறரை
அடித்தல், தம்மைக் காத்தல் என்ற இரண்டு நோக்கங்களுக்
காக உண்டான ஆயுதக் கட்டுறவினின்றும் உங்கள் ஜாதி
யொற்றுமை பிறந்ததன்று. பிற நாடுகளின் மீது படை
யெடுத்துக் கொள்ளைத் தொழிலின் லாப நஷ்டங்களைப் பங்
கிட்டுக் கொள்ளும் கட்டுறவிலே பிறந்ததன்று. யாதேனு
மொரு பலாபேக்ஷையினால் அவசியமாகும் ஸங்கத்தில்
தோன்றியதன்று. ஆனால் குடும்பத்தின் விஸ்தாரம்; ஹ்ருத
தய விஸ்தாரம்; விசாலமான க்ஷேத்ரத்தில், நீண்ட காலத்
தில் இயல்வதான விஸ்தாரம்.

இது பற்றியே இப்போது ஜப்பானிய நாகரிகத்தை பய
முறுத்தும் மாறுதலை நான் எனது சரீரத்துக்கு நேரும் பயம்
போலே அஞ்சுகிறேன். ஏன்? கார்ய லாபத்தையே பொதுத்
தலையாகவுடைய நவீன காலத்தில் வேறுபாடுகள், மௌன
ஸௌந்தர்யத்துக்கும் மறைந்த சக்திகளுக்கும் எதிரே பரித

பிக்கும் படியாகத் திறந்து கிடக்கும் கோலத்தை ஜப்பானில் காண்பது போல் இத்தனை தெளிவாகப் பிற இடங்களிலே காண்ப தரிது.

ஸங்க பல முடைய குரூபம் மனத்தைத் தாக்கி வசப் படுத்தித் தன் கன மாத்ரத்தாலே வெற்றி யடையுமாயின் அதுவே அபாயம். அதன் இடைவிடாத அடிகளினாலும், ஹ்ருதயத்தின் ஆழ்ந்த ராகங்களை அது கண்டு நகைப்பதாலும் அதனை யேற விட்டால் அபாய முண்டாம். அது கடூர மாகவும் பலாத்கார மாகவும் வந்து நமது கண் முன்னே நிற்பதால் அதைக் கண்டு நம் புலன்கள் மயங்கு கின்றன. குரூபத்தினாலே சக்தி யுடையதாகத் தோன்றும் மரப் பொம்மைக்குக் காட்டு மனுஷ்யன் பூஜைகள் செய்வது போலே நாம் அதற்கு பலிகள் கொடுக்கிறோம். ஆதலால் அடக்கமும், ஆழமும் உயிரின் நுட்ப மான மென்மையு முடைய வஸ்துக்களுடன் அது போட்டிக்கு வரும் போது பய முண்டாகிறது.

உங்கள் ஜாதியின் ஆதர்சங்களில் அன்பில்லாத பலர் உங்களிலே உள்ளார். அவர்களுக்கு நோக்கம் வளர்ச்சி யன்று; லாபம். அவர்கள் ஜப்பானை நாங்களே நவீன மாக்கினோமென்று தற் புகழ்ச்சி செய்து கூவுகிறார்கள். ஒரு ஜாதியின் ஆவிக்கும் காலத்தின் சக்திக்கும் இசை தவறக் கூடா தென்பதை நானும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் நவீனத் தனத்துக்கும் நவீனத்துக்கும் பேத முண்டு; கவிராயத் தனத்துக்கும் கவித்வத்துக்கும் பேத மிருப்பது போலே இதை மறக்கக் கூடாது. இந்த நடிப்பு வெறும் கேலி தவிர வேறொன்றுமில்லை. இது மூலத்தை விட அதிக இரைச்சல்; மூலத்தின் பொருளைக் கருதாமல் எழுத்தைக் கருதுவது. உண்மையான நவீன போத முடையோர் நவீனத் தனம் பண்ணுதல் அவசிய மில்லை யென்பது ஞாபக மிருக்க வேண்டும். தீரர் தைரியம் பேசமாட்டார். நவீனத்வம் ஐரோப்பியரின் உடையிலே இல்லை. அவர்களுடைய குழந்தைகள் பாடம் படிக்கும் போது, அடைத்து வைக்கும் குரூபமான கட்டிடங்களில் இல்லை. தட்டை யான நேர் வரிச் சுவர்க ளுடையனவும், ஸம தூர வரிகளில் உள்ள ஜன்னல் வரிசைகளை உடையனவு மான அந்த மனிதர் அடை பட்டுக் கிடக்கும் சதுர வீடுகளில் இல்லை. மேலும், அவர்க ளுடைய பெண் மக்கள் தலையிலே நானாவித மான கனங்களைச் சுமத்திய தொப்பிகளிலும் நவீனத்வம் இல்லை யென்று நிச்சய மாகக் கூறலாம். இவை நவீன மல்ல; கேவலம் ஐரோப்பியம். உண்மையான நவீனமாவது சித்த விடுதலை. ருசி பேதங்களுக் கடிமைப்

படுவ தன்று. அறிவிலும், தொழிலிலும் விடுதலை; ஐரோப்பிய வாத்திகளின் கீழே பள்ளிப் பிள்ளைத் தன மன்று. நவீனமாவது ஸயன்ஸ் (சாஸ்த்ரம்); அதை வாழ்க்கையிலே தவறாக ப்ரயோகித்த லன்று. சாஸ்த்ரத்தை ஒரு மூட பக்தியாக்கி, அஸங்கத மாக அதன் உதவியை எல்லா அஸாத்யங்களுக்கும் நாடுகிற நமது ஸயன்ஸ் வாத்தியார்களைப் பின் பற்றுதல் நவீனமன்று.

நவீனத் தற்காப்புக் கருவிகளை ஸம்பாதிப்பதில் ஜப்பான் அஜாக்ரதையாக இருக்க வேண்டு மென்று நான் க்ஷணமேனும் கூறவில்லை. ஆனால் ஆத்ம—ஸம்ரக்ஷணை யளவுக்கு மிஞ்சி அக் கருவிகளை வேண்டலாகாது. உண்மையான சக்தி ஆயுதங்களில் இல்லை. அவற்றைக் கையாளும் மனிதனிடம் உள்ள தென்பதை அறிய வேண்டும். மனிதன் பலத்தை வேண்டி, ஆத்மாவுக்குத் தீங்கு நேருமளவு ஆயுதங்களை வளர்த்தால், அவற்றாலே அவனுடைய பகைவருக்கு நேரும் ஆபத்தைக் காட்டிலும், அவனுக்கே அதிக ஆபத் தாகிறது.

உயிருடைய வஸ்துக்களை காயப்படுத்துதல் எளிது. ஆதலால், அவற்றுக்கு ஸம்ரக்ஷணை வேண்டும். இயற்கையிலே உயிர் தன்னைத் தனது சொந்த வஸ்துக்களாலே செய்த போர்வைகளால் காக்கிறது. அது பற்றியே அவை உயிரின் வளர்ச்சியுடன் இசை பொருந்துகின்றன. இல்லாவிட்டால் காலம் வரும்போது அவை உடைந்துபோகும். எளிதிலே மறைந்து போகும். உயிருள்ள மனிதனுக்கு உண்மையான கவசம் அவனுடைய ஆத்ம ஆதர்சங்களேயாம். அவை அவனுடன் ஜீவ ஸம்பந்தமுடையன. அவன் வளர்ச்சியுடனே வளர்வன. துரதிர்ஷ்ட வசத்தால் அவன் தனக்குச் சில ஸமயங்களில் உருக்கினால் செய்த, செத்த, யந்த்ர துல்யமான கவசங்களையும் உபயோகிக்க நேரிடுகிறது. அப்போது அவற்றின் கொடுமையிலிருந்து தன்னைக் காப்பதில் ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டும். அவன் பலஹீனனாய், போர்வைக்குத் தக்கபடி உடம்பைக் குறுக்கிக்கொண்டு போனால், காளடையில் ஆத்மாசுருங்கித் தற்கொலையாக முடியும். அந்த தற்கொலையின் வழியை மேற்கு ஜாதியார் அநுசரிப்போராகித் தாங்கள் அதிகாரத்திலிருக்கவும், பிறரை அடக்கிவைக்கவுங் கருதித் தமது மனுஷ்யத்தன்மையை ஸங்கங்களின் பெரிய பாரத்தின் கீழே அழுத்தி மூச்சைப்பிடித்துக் கொள்ளுகிறார்களென்பதை ஜப்பான் தன் மனதில் உரக்கக் கூறிக்கொள்ள வேண்டும். தர்மவிதியிலே உறுதியான நம்பிக்கை செலுத்தவேண்டும். ஆதலால், நவீன ஜப்பானில் அதிகரித்துவரும், மேற்குத் திசையாரை

அநுகரணம் (அபிநயம்) செய்வதாகிய, பழக்கம் இவனுடைய பலத்துக்கும், ஸ்திரத்தன்மைக்கும் அவசியமென்று நான் நினைக்க இடமில்லை. அது இவனுடைய உண்மையியல்புக்குப் பெருஞ்சுமையாய், பலக் குறைவை உண்டாக்குகிறது. காலமாக ஆக இந்த பலஹீனம் மிகுதிப்படும். நவீன ஜப்பானியர் பால்யதசை முதலாகக் கற்றுக் கொள்ளுகிற மேற்குத் திசையின் ஆசாரங்கள், அன்ய நாகரீகத்தின் வழக்கங்கள், கடைசியாக ஒரு நாள் ஜப்பான் தனது சொந்த இயல்பை மறக்கும்படி செய்துவிடும். அப்போது ஜப்பான் மக்கள் தமது பூர்வ காலத்தை மறந்து விடுவர். தமது புராதன சரித்திரமாகிய குன்றத்தி லிருந்து பாய்ந்துவரும் நதியைத் தாமே தடைகளாய் நின்று அடைத்துப் போடுவார்கள். அப்போது அவனுடைய நாகரிகத்தை ஸௌந்தர்யத்தின் செழிப்பினாலும், பலச்செழிப்பாலும் மிக வளம்பெறச் செய்த ஜீவ நீர் எதிர் காலத்துக்கில்லாமல் போகும்.

இதைக்காட்டிலும் ஜப்பானுக்குப் பெரியதொரு விபத்து யாதெனில்,—மேற்கின் புறக்கோலங்களை அபிநயிக்கும் செய்கை மாத்திர மன்று; மேற்குத்திசை நாகரிகத்தின் உள்ளிருந்து நடத்தும் சக்தியையே தனதாக அங்கீகரித்தல். அவனுடைய ஜன ஆதர்சங்கள் ஏற்கனவே, ராஜ்ய விவகாரங்களின் முன்னே தோற்கும் குறிகளைக் காட்டுகின்றன. மனிதர் விளையாட்டில் ஜெயிக்கும் பொருட்டாக மனிதர் ஆத்மாவைப் பணயமென்று வைக்கும் ராஜ்யச்சூதில் அவனுடைய நவீன விருப்பம் சாய்ந்து வருகிறது. “தகுதி மிக்க தன் உயிர் மிஞ்சும்” என்ற ஸயன்ஸ் வாக்யத்தை அவன் தனது வாயில் மீது பெரிய எழுத்தில் எழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறேன். அந்த வாக்யத்தின் உள்ளர்த்தம் யாதெனில்: ‘உன் லாபத்தையே தேடு. அதனால் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு நஷ்ட முண்டானாலும் கவனிக்காதே.’ இது குருடனுடைய மந்திரம். அவன் கண்தெரியாத படியால் கையால் தீண்டக் கூடியதை மாத்திரந்தான் நம்புவான். ஆனால் மனிதரை இயற்கை மிகவும் நெருக்கமாகப் பின்னி யிருப்பதால், நீ பிறரை அடித்தால் அந்த அடி உன்மீது தவறாமல் திரும்பி விழு மென்பதைக் கண்ணுடையோர் அறிவார். மனிதன் கண்டு பிடித்த உண்மைகளிலே மிகப்பெரியது தர்மவிதி. அது யாதெனில் எவ்வளவு மனிதன் பிறருக்குள்ளே தன்னைக் காண்கிறானோ அவ்வளவு உண்மை நிலை யடைகிறா னென்ற ஆச்சர்யமான ஸத்யத்தைக் கண்டுபிடித்த செயலே யாம். இதற்கு உள்ளத்திலே விளையும் பயன் மாத்திரமே யன்றி, நமது வாழ்வில் ஒவ்வொரு

சாகையிலும் கற்பய னுண்டாகிறது. தார்மிகக் குருட்டுத்தனத்தை எந்த ஜாதியார் தேசபக்தி மதமென்று யத்தனத்தாலே பயிற்சி செய்கிறார்களோ, அவர்கள் திடீரென்று பலாத்கார மரணத்தை யடைவார்கள். முற்காலத்தில் தேசங்களை அன்யர் படையேறி வருதல் உண்டு. குரூரமும், ரக்தச்சேதமும் இருக்கத்தான் செய்தன. பொறாமை, லோபங்களால் சூழ்ச்சிகள் செய்வது முண்டு. ஆனால் அவை ஜனங்களின் ஆத்மாவை ஆழத்தீண்டின அல்ல. ஏனெனில் பொது ஜனங்கள் இந்தக் கேளிகளில் நேரே கலந்தது கிடையாது. சிலருடைய பேராசைகளினாலே தான் அவை உண்டாயின. இந்தத்துணி செயல்களின் நீச, பாதகப் பகுதிகளிலே பொதுஜனங்கள் உத்தரவாத மில்லாமல், இவற்றி லுண்டாகும் வீர, மானுஷீகப் பயிற்சிகளின் லாபத்தை மாத்திரம் பெற்றனர். அதனால் பொது ஜனங்களுக்கு விளைந்த நன்மைகள் எவை யெனில்: ஆபத்துக்குப் பின் வாங்காத விசுவாசமும், மானக்கடமைகளில் ஒரு மனப்பட்ட பக்தியும், சரணாகதியிலே நிறைவும், மரணத்தையும் விபத்துக்களையும் பயமின்றி அங்கீகாரம் செய்யும் திறனு மென்க. ஆதலால் அரசரும் ஸேனாபதிகளும் அனுஸரித்த முறைகளி னின்றும், ஜனங்களின் ஹ்ருதயத்தில் ஆஸனமிட்டு விளங்கிய ஆதர்சங்கள் பிரமாதமான மாறுதலுக் குட்பட வில்லை. ஆனால் மேற்கு நாகரிகத்தின் குணம் பரவி வருகிற இக்காலத்தில் எல்லா வகையாலும் விரோதங்களையும் ஆசைகளையும் வளர்க்கும்படி ஜனமுழுதும் பால்ய முதலாகவே பயிற்சி பெறுகிறது. சரித்திரத்தில் பாதி யுண்மைகளையும் பொய்களையும் ஸ்ருஷ்டி செய்வதனாலும், இதர ஜாதியாரை எப்போதும் இடைவிடாமல் பழித்து அவர்களிடம் விரோத எண்ணங்களை வளரச்செய்வதனாலும், பெரும் பகுதி பொய்யும் மனிதப்பொது நலத்தைக்கருதி விரைவில் மறக்கத் தக்கனவு மாகிய ஸம்பவங்களுக்கு ஞாபகச்சின்னங்கள் கட்டியிருத்துவதாலும், இங்ஙனம் ஒவ்வொரு ஜாதியும் தன்னைத் தவிர மற்ற ஜாதிகளுக்குத்தீய விபத்தாக மிதிர்ந்து வருகிறது. அது மானுஷீகத்தின் ஊற்றிலேயே விஷத்தைக் கலந்தது போலாகிறது. நம்முன் மிகப் பெரியோரும் மிக நல்லோரும் வாழ்க்கையிலே காட்டி ஆதர்சங்களைப் பழிப்பதுபோ லாகிறது. உலகத்து ஜாதியாருக் கெல்லாம் அஸாரத்தனமான ஸ்வார்த்த நாட்டமே, ஸர்வ ஸாமான்யமான பெருந் தர்மமென்று காட்டுவதுபோ லாகிறது. ஸயன்ஸ் (சாஸ்த்ரத்தின்) இட மிருந்து வேறெது வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். தர்ம மரணம் விளைவிக்கும் இந்த மருந்தை மாத்திரம்

கைக்கொள்ள வேண்டாம். பிறதேசத்துக்கு நீங்கள் விளைவிக்கும் தீமை உங்களையும் சூழாதென்று கணப்பொழுதும் நினையாதீர். உங்கள் மனையைச் சுற்றி நீங்கள் விதைக்கும் தீமைகள் கோட்டைக ளாகுமென் றெண்ணவேண்டாம். ஒரு ஜாதி முழுதையும் தானே உயர் வென்ற அஸாதாரண கர்வ சிந்தையில் புகுத்தலும், தர்மத்துக் கிளகாத கல்நெஞ்சம், சோரத்தால் வந்த செல்வமும் பெருமை யென்று கருதச்செய்தலும், போரில் வென்ற கொள்ளைகளை பகிரங்க மான இடங்களில் காட்டித் தோற்ற ஜாதியாரின் அவமானத்தை எக்காலமும் மறந்து போகாமல் பாராட்டுவதும், அவற்றைப் பள்ளிக் கூடங்களில் வைத்துப் பிற ஜாதியார் விஷயத்திலே குழந்தைகளின் மனதில் இகழ்ச்சியைப் பயிராக்குவதும்— இவையெல்லாம் மேற்குத் திசையை அது புண் பட்ட இடத்தில் அபிநயித்த லாம். அந்தப் புண்ணில் வீக்கம் உயிரைத் தின்னும்படி வியாதியின் வீக்கம்.

நமது ஜீவனத்துக் கவசிய மான தானியப் பயிர்கள் பல நூறாண்டு கருத்துடன் தெரிந் தெடுத்து விளைவித்த பயன்களாம். ஆனால் உயிராக மாற்ற முடியாத களைகளை நாம் பொறுமை யுடன் யோசித்து யோசித்து வளர்க்க வில்லை. களைகளைப் பிடுங்குதல் சிரமம். கவனக் குறைவினால் பயிரைக் கெடுத்துப் பழைய காட்டு நிலைக்குச் செல்ல விடுதல் எளிது. அது போல் உங்கள் பூமிக்கு தயவுடன் தன்னை இசைத்துக் கொண்ட தாகிய நாகரிகமும் முற் காலத்தில் உழுது களை பிடுங்கியது போதாமல் இன்னும் நீங்கள் உழைத்துக் கவலையுடன் காக்கும் படி வேண்டுகிறது. ஸயன்ஸ் கூட்டுறவு முதலிய சுத்த ஙவீனங்களை இடம் பெயர்த்து நடலாம். ஆனால் மனிதனுடைய ஜீவ குணங்கள் மிகவும் மெல்லிய நரம்புகளுடையன. நெடுந் தொலை பரவிய பல வேர்களை யுடையன. அவற்றை இடம் பெயர்த்தால் செத்துப் போம். ஆதலால் மேற்குத் திசையின் ராஜ்ய ஆதர்சங்கள் உங்கள் ஆதர்சங்களை முரட்டுத் தன மாக அழுத்துவதை நான் அஞ்சுவேன். ராஜ்ய விஷயங்களையே முக்ய மாக உடைய நாகரிகத்தில் நாடென்பது ஒரு மானஸிக பதார்த்தம். மனிதருக் குள்ளே சம்பந்தமெல்லாம் லாபத்தைக் கருதிய ஸம்பந்தம். இந்த நாகரிகத்துக்குச் சித்தத்திலே ஆதார மில்லை யாதலால், இதை நடத்துதல் பயங்கர மான படி சுலபம். இந்த யந்திரத்தை நீங்கள் பாதி நூற்றாண்டுக் குள்ளே வசப் படுத்தி விட்டீர்கள். உங்கள் ஜாதி யுடன் பிறந்து, உங்கள் நூற்றாண்டுகளில் வளர்ந்த உயிருள்ள ஆதர்சங்களைக் காட்டிலும் அந்த யந்திரத்தை

அதிக மாக விரும்பும் மனிதர் உங்களுக்குள்ளே சிலர் உள்ளார். விளையாட்டுப் பரபரப்பில் ஒரு குழந்தை தனது தாயைக் காட்டிலும் விளையாட்டுப் பண்டங்களிடம் தனக்கதிக அன் பிருப்ப தாக நினைத்துக் கொள்ளுதல் போலே.

மனுஷ்யன் மிகவும் உயர்ந்த ஸ்திதியை அடையும் போது தன்னை மறக்கிறான். மானுஷிக அன்பாகிய தளையை மூலாதார மாகவுடைய உங்கள் நாகரிகம் தன்னைத் தானே தொளைத்துத் தொளைத்துப் பார்க்கும் குணத்தால் நீண்டப் படாத படி உயிரின் ஆழத்திலே போஷிக்கப் பட்டது. வெறுமே ராஜ்ய விவகார சம்பந்தம் முழுதும் வேதனை மயம்; பரவிம்லையே வடி வெடுத்து வீங்கிய புல்! அது வலிய உங்கள் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. உங்கள் வாழ்விற் குறுதியாகிய உண்மையை நீங்கள் முழுதும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது; பராக்காக இருக்கும் போது உங்களுக்கு விபத்து வாராமல் தடுக்கும் படி முற்காலம் உங்களுக்கு ஈசனுடைய தானம். தற்காலத்தைப் பற்றி நீங்களே சரியான தீர்மானம் செய்ய வேண்டும்.

ஆதலால் உங்களை நீங்களே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய கேள்விகள் பின் வரு மாறு :— "நாம் உலகத்தை அறிந்த நெறி பிழையா? மனித இயல்பை நேரே அறியாமல் நாம் அதனுடன் சம்பந்தங்கள் வகுத்துக் கொண்டோமா? மேற்குத் திசையின் மன வுணர்ச்சியே நே ரானதா? மானுஷிகத்தின் பொது அவ நம்பிக்கை யென்ற காப்புச் சுவரின் பின்னே அவன் ஜாதிய க்ஷேமத்தைக் கட்டுகிற வழி தான் நேர் வழியா?"

கிழக்கு ஜாதி யொன் றெழுச்சி பெறுமோ என்று ஆலோசனை பண்ணும் போதே மேற்குத் திசை எத்தனை பயம் காட்டுகிற தென்பதை நீங்கள் கண்டு பிடித்திருக்கலாம். இதன் காரணம் யா தெனில் அவன் வாழ்விற்குத் துணை யாகிய சக்தி தீய சக்தி. அது அவனுட னிருக்கும் வரை அவனுக்கு (மேற்குக்கு) க்ஷேமம்; இதர லோகத்துக்கு நடுக்கம். ஐரோப்பிய நவீன நாகரிகத்தின் ஜீவ விருப்பம் யா தெனில் சாத்தானைத் தனக்கு மாத்திரம் சொந்த மாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டு மென்பது. அவ னுடைய ஸகல ஆயுதங்களையும் தந்திரங்களையும் இந்த ஒரே நோக்கத்தில் செலுத்துகிறான். சாத்தானை இங்ஙனம் கூவி நடத்தும் பூசைகள் செல்வத்தின் பாதை மூல மாக ஸர்வ நாசத்தின் கரையிலே கொண்டு சேர்க்கும். கடவு ளுடைய பூமியின் மீது மேற்குத் திசை அவிழ்த்து விட்ட பிசாசுகள் அவனையே பய முறுத்து

கின்றன. அவனைக் கோலடி யாலே பயங்களுக் குள்ளே ஆழ்த்துகின்றன. எனவே, அவனுக்கு ஆறுதல் இல்லை. அவன் பிறருக்கு விளைவிக்கும் அபாயங்களையும், அதனால் அவனுக் கேற்படும் அபாயங்களையும் தவிர மற்றதை யெல்லாம் மறந்து விடுகிறான். இந்த ராஜ்ய சிங்கனைப் பேய்க்கு மற்ற நாடுகளை பலி யிடுகிறான். அவற்றின் பிணத் தசையை உண்டு கொழுக்கிறான். பிணங்கள் பச்சை யாக இருக்கு மட்டும் அதிகக் கேடில்லை. ஆனால் அவை அழுகுவது திண்ணம். செத்தது பழி வாங்கும். எங்கும் அசுசியைப் பரப்பித் தின்போனுடம்பில் விஷம் மேற்றும். முன்பு, ஜப்பான் மாறு ஷிகச் செல்வ மெல்லாம் கொண் டிருந்தாள். வீர, சௌந்தர் யங்களின் இன்னிசையும் நியமத்தில் கம்பீரமும் ப்ரகாசத்தில் வளமும் பெற்று விளங்கினாள். அப் படி யிருந்தும் மேற்குத் தேசங்கள் அவளை மதிக்க வில்லை. "மனுஷ்ய ரத்தத்தைக் குடிக்கும் சாத்தானுடைய நாய்கள் ஐரோப்பிய நாய்ப் புகை களிலே தான் வளர்க்க லா மென்ப தில்லை; ஜப்பானிலும் அவற்றைக் குடி யேற்றி மனிதத் துன்பங்களை இரை போட்டு வளர்க்க முடியும்" என்பதை நிரூபணம் செய்யும் வரை ஜப் பானை அவர்கள் கவனிக்க வில்லை. அழகிய பூமியின் மீது நரகத் தீயின் வெள்ளக் கதவுகளைத் திறந்து விடும் திறவு கோல் தன் கையிலும் இருக்கிற தென்றும்; அவர்களுடைய ஞானத்தின் கணக்கிலேயே கொள்ளை, கொலை, அநாதைப் பெண்களைக் கற் பழித்தல் முதலியன செய்யும் பேய்க் கூத்து தனக்கும், பூமண்டலம் நாச மாகும் படி, ஆடத் தெரியு மென் றும் ஜப்பான் காட்டின வுடனே இவனைத் தமக்கு ஸமான மாக அங்கீகாரம் செய்தனர். மனிதன் தர்ம நெறியில் பக்கு வப் படாத ஆரம்ப நிலையிலே தான் அஞ்சும் தெய்வத்தின் கொடுமை பற்றியே அத னிடம் பக்தி செலுத்துகிறான் என் பதை அறிவோம். ஆனால் மனிதன் இறுமாப் புடன் எதிர் நோக்கத் தக்க ஆதர்சம் இது தானா? பல நூற்றாண்டுகளான நாகரிகத்துக் கப்பால், ஜாதிகள் இரவிலே சுற்றும் காட்டு மிரு கங்களைப் போலே, பரஸ்பரம் அஞ்சுவதும்; உபசாரக் கதவு களை அடைப்பதும்; அடித்தல், தடுத்தல் இரண்டுக்கு மாத் திரமே கூட்டுறவு கொள்வதும்; வியாபார ரஹஸ்யங்களையும் ராஜ்ய ரஹஸ்யங்களையும், ஆயுத ரஹஸ்யங்களையும், பொந்து களுக் குள்ளே மூடி வைப்பதும்; பரஸ்பர மாக வளர்க்கும் குலை நாய்களுக்குத் தமக்கு சொந்த மில்லாத மாம்ஸத்தைப் போட்டு ஸமாதானம் செய்வதும்; எழுந்து நிற்க விரும்பும் வீழ்ந்த ஜாதியாரை மேலெழாத படி அழுத்துவதும்; மனு

ஷ்ய ஜாதியின் மற்றப் பகுதிகளின் பல ஹீனத்தையே தமக்கு க்ஷேமமாகக் கணிப்பதும்; தம்மைக் காட்டிலும் பலக் குறைவான ஜாதியாருக்கு வலது கையாலே மத ப்ரசாரம் செய்து, அவர்களை இடது கையாலே கொள்ளையடிப்பதும்; இதையெல்லாம் கண்டு நாம் பொறுமைப் படத் தகுமா? இந்த நாகரிகத்தின் கொள்கைக்கு நாம் முழங்கால் படியிடலாமா? இந்த நாகரிகம் பூமண்டல முழுதிலும் பயத்தையும், லோபத்தையும், ஐயத்தையும் தன் ராஜ்ய தந்திரத்தைக் குறித்து வெட்கங் கெட்ட பொய்களையும், மனிதனுடைய ஸமாதானத்திலும், பொது ஸஹோதரத் தன்மையிலும் தனக்கு நல்லெண்ண மிருப்பது போலே பேசும் எண்ணெய் தடவின பொய்களையும், விதை தெளிப்பது போலே தெளிக்கிறது. நம் பூர்வ ஆஸ்திக்கு பதில் இந்த அன்யச் சரக்கை வாங்க நாம் மேற்குச் சந்தைக்கு விரைந் தோடிப் போகையிலே நாம் ஐயுறவு கொள்ள வேண்டாமா? தன்னைத் தான் அறிதல் சிரமமென்பதை நா னறிவேன். குடி வெறியி லிருப்போன் தனக்கு வெறி யில்லை யென்று சத்தியம் பண்ணுவான். எனினும், மேற்குத் திசை தனது விவகாரங்களைப் பற்றித் தானே அக்கறையுடன் யோசனை பண்ணி வருகிறாள். சோதனைகள் புதிது புதிதாகச் செய்து பார்க்கிறாள். ஆனால் அவள் ஒரு பெருவயி றுடையவள் போலாவாள். பெரு வயிறன் தன் அமித போஜனத்தைக் கை விட மன மில்லாமல், அஜீர்ணத்தால் உண்டாகி மூச்சைப் பிடிக்கும் பயங்கரக் கனவுகளை மருந்தினால் தீர்த்துக் கொள்ளலா மென்ற வீணாசை யுறுவான். ஐரோப்பா தனது ராஜ்ய அமானுஷ்யத் தன்மையைக் கை விட மன மில்லா திருக்கிறாள். அதற்குச் சார்பான ஸகல நீச தரமான சித்த விருத்திகளையும் கை விட விரும்ப வில்லை. உபாயங்களை மாற்றுவதில் நம்பிக்கை யுடையாள். சித்தத்தின் மாறுதலை வேண்டாள்.

அவர்களுடைய யந்திர அநுஷ்டானங்களை மூளையினால் விலை கொள்வோம்; ஹ்ருதயத்தால் கொள்ள வேண்டாம். அவற்றைச் சோதனை போடுவோம். அவற்றுக்குக் கொட்டகைகள் கட்டி வைப்போம். ஆனால் அவற்றை நமது வீடுகளிலும் கோயில்களிலும் தேவா ஸனத்தில் வைக்கக் கூடாது. மிருகங்களைக் கொல்லு முன்பு கும்பிட்டுக் கொல்லும் ஜாதிகள் உள. அவர்களிடம் நாம் பசித்த போது மாம்ஸம் விலைக்கு வாங்குவோம். ஆனால் கொலையுடன் செய்யும் பூஜைகளையும் கிரயத்துக்கு வாங்க மாட்டோம். வியாபாரமும், யுத்தமும், ராஜ்யமும் வெகு முக்ய மாதலால்

அவற்றிலே லாபம் பெற யாது வேண்டுமாயினும் செய்யலா மென்ற மூடபக்தியால் நமது குழந்தைகளின் புத்தி கெட்டுப் போக விட மாட்டோம். மனிதனுடைய வியாபாரம் கேவலம் வியாபார தசைக்கு மேலே செல்ல வேண்டு மென்பதை அறியக் கடவோம். போரும் அப்படியே. அரசும் அப்படியே. ஜப்பானில் உங்களுடைய சொந்தக் கைத்தொழி லிருந்தது. அது எத்தனை நாணயம், எத்தனை யோக்யம், எத்தனை உண்மை யென்பதை நீங்கள் செய்த பண்டங்களாலே அறியலாம். அவற்றின் அழகு, பலம், பிறர் கண்டு பிடிக்கக் கூடாத சில்லறை விவரங்களிலே கூட மனம் பொய்யாமை, இவற்றைக் காணலாம். வியாபாரம் ப்ரதான மென்றும், யோக்யதை கேவலம் ஒரு சிறந்த தந்திர மென்றும் கொண்ட கண்டத்தி லிருந்து பொய்மையின் வெள்ள அலை உங்கள் நாட்டின் மீது பெருகி விட்டது. நகர முழுதிலும் பொய்யும் புளுகு மாக வியாபார விளம்பரங்களை எழுதி ஒட்டிக் கெடுத்தது போதாதென்று, உழவர் யோக்ய மாக உழைக்கும் பச்சை வயற் புறங்களிலும், உதயத்தின் தெளிந்த ஒளி முதலாவது படும் மலைச்சிகரங்களிலும் ஒட்டத் தலைப்பட்டு விட்டீர்களே— உங்களுக்கு வெட்க மில்லையா? மானத்தையும், உள்ள மென்மையையும் அடிக்கடி அழித் தழித்து மழுங்கச் செய்து விடுதல் இக்காலத்தில் மிக எளிது. ஏனெனில் இப்போது பொய்கள் வர்த்தக மென்றும் அரசென்றும் தேச பக்தி யென்றும் பெயர் புனைந்து செருக்குடன் உலாவுகின்றன. எனவே, அவை நமது வாழ்க்கையில் ஓயாமல் தலை யிட்டுக் கொண் டிருப்பதை நாம் கண்டித்தல் உண்மையான ஆண்மைக்குத் தகாத சித்த மென்மையாகக் கருதப் படுகின்றது.

இது எப்படி வந்து முடிந்த தென்றாலோ, மரணம் வந்தாலும் சொன்னது தவறார், அற்ப லாபத்திற்காகப் பிறரை வஞ்சித்தல் இகழ்ச்சி யென்று கொள்வார், போரிலும் மானங் கெட்ட செய்கை செய்வதிலும் தோல்வியே மே லென்று கொள்வார், அப்படிப் பட்ட வீரரின் மரபில் பிறந்த நீங்கள் பொய்யை அதி தீவிரமாக வழங்குதலும், அதனாலே லாபம் சம்பாதிப்பதும் இகழ்ச்சி யில்லை யென்று கருதும் ஸ்திதிக்கு வந்து விட்டீர்கள். இது "நவீனம்" என்ற பதத்தின் மோகத்தால் உண்டானது. வெறுமே பயனைக் கருதல் நவீன மாயின் அழகைத் தேடல் ஸநாதனம். அற்ப மான அஹங்காரம் நவீன மாயின் மானுஷ்ய ஆதர்சங்கள் புராதனம். உபாயத்துக்கும் யந்திரத்துக்கும் வேண்டி மனிதனை நசுக்கி சொட்டு டாக்குகிற திறமை எவ்வளவு "நவீன" மாயினும்

அது நெடுங்காலம் வரை சாகாமல் பிழைத்திருக்க மாட்டாது.

ஆனால் நாம் ஐரோப்பாவின் மமதா வசனங்களி லிருந்து நம்மனதை விடுவித்துக் கொள்ள முயலும் போது, அந்த மோஹத்தின் புதை மணல்களிலிருந்து நாம் தப்பவழி தேடுங்கால்,—மேற்கின் விஷயத்தில் முழுதுமே அவநம்பிக்கைப் படும் மற்றோர் அந்தம் வரை போய் விடக்கூடாது.

மோஹாரம்பத்தில் உண்டாகும் மயக்கம் எவ்வளவு பொய்யோ, அவ்வளவு மோஹந் தீரும் போது உண்டாகும் விரோதமும் பொய். ஸஹஜமான மனநிலை வேண்டும். அங்கு தான் நமக்கு வரும் விபத்துக்களைக்கண்டு விலக முடியும். விபத்தை விளைவித்த பொருளிடம் விரோதமும் தோன்றுது. எப்போதும் இயற்கையிலே நம் மனதில் ஓரிச்சை தோன்றலாம்; ஐரோப்பாவுக்கு அது கொடுத்த காசையே திரும்பக் கொடுப்போமென; அதாவது, இகழ்ச்சிக் கிகழ்ச்சியும் தீமைக்குத் தீமையும் திரும்பிச் செலுத்துவோமென்று; அதுவும் பிழை; அதுவும் அநுகரணம். மஞ்சளென்றும் செம்மை யென்றும் கருமை யென்றும் கபில வர்ண மென்றும் தான் நினைக்கும் ஜாதியாரிடம் அவன் நடந்து கொள்ளுகிற மாதிரியி லிருந்து வெளிப்படும் குணத்தை அவனுடைய கெட்டகாலத்தை அநுகரணம் செய்வதாம். இந்த இடத்தில் கிழக்கினராகிய நாம் நமது குற்றத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நமது பாவமும் அத்தனை பெரிது. அதனினும் பெரிதென்று கூறலாம். நாமும் மனித ஜாதியை அவமதித்தோம். குறிப்பிட்ட மதம் அல்லது நிறம் அல்லது ஜாதியைச் சேராதவர்களை நாமும் இகழ்ந்து கொடுமை செய்தோம். வலிமையைக் கண்டஞ்சும் நமது பலக்குறைவினாலே, நாம் மதி சோர்ந்து அதற்கு பதிலாகப் பிறர் மஹிமையைக் கண்டு குருட்டுத்தனங் காட்டும் மற்றொரு பலக்குறைவிலே போய் விழுகிறோம்.

நல்லதும் பெரிது மாகிய ஐரோப்பாவை நாம் அறிய முயலும்போது, அற்ப லோபி ஐரோப்பாவி னிட மிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ளலாம். துன்பங்களை நோக்கும் போது மனிதன் தனது தீர்ப்பில் நியாயந் தவறுதல் சுலபம். மனம் கஷ்டப்படுகிறபோது கொள்கைகள் கட்டுமதி லிருந்து சூன்ய வாதம் உண்டாகிறது. தோல்வி மிகவும் பெரிதாக இருக்கையிலே, நாசத்தின் ஆழத்தி லிருந்து புதிய உயிரை எழுப்புகிற வலிமையைத் தனக்குக்கொண்டு தருகிற சக்தியி னிடம் ஒரு ஜாதி நம்பிக்கை யிழக்கும் போது, அதற்கு மனுஷ்ய வாழ்க்கையிலேயே நிராசை தோன்றி விடும். ஆத்ம, மானு

ஷ்ய, சிறிகளை மறக்கும், யந்திரம் போன்ற, அவயவங்களை யுடையதாய், ஆணையும், பெண்ணையும், சிசுவையும் தன் கீழே போட்டு நசுக்குகிற பெரிய கட்டுறவுகளுக்கு விரோதமாகப் போராடும் ஜீவ னென்று மேற்கின் கண்ணோ இருக்கத்தான் செய்கிறது. அந்த ஜீவனுடைய புல னுணர்ச்சிகள் அதற்கன் பில்லாத ஜாதியாருடன் விவகரிக்கும்போது, அமைதிப்புக் குரிய பயங்கரமான வழக்கங்களால் முழுதும் பழுங்கிப்போவ தில்லை. மேற்கின் பலம் கேவலம் மிருக, யந்திர, பலம்போ யிருந்தால், இந்நிலை உன்னத நிலைக்கு வந்திராது. அதன் ஹ்ருதயத்தில் தெய்வாம்சம் இருக்கத்தான்செய்கிறது. அதன் கைகள் உலகத்திற் கிழைக்கும் தீமைகளை யெண்ணி அந்த அம்சம் கஷ்டப்படுகிறது.

அதன் உன்னத இயற்கையின் அந்த ரோஷி லிருந்து, ஒரு ரஹஸ்ய மருந்துத் தைலம் பொழிகிறது. அது அப் புண் களை ஆற்றும். மீட்டு மீட்டும் பலமுறை மேற்கு தன்னை எதிர்த்துப் போர்செய்து வருகிறது. தன் கையால் பலங் குறைந்தவருடம்பில் கட்டிய தளைகளைத் தானே வெட்டிற்று. பண ஆசையினால் ஒரு பெரிய தேசத்தின் தொண்டையில் விஷத்தை இறக்கிப் பிறகு விழித்த வுடன் தானே அந்த தேசத்தி னின்றும் விலகிக் கை யலம்பிக்கொள்ளும். இதனால் செத்தனவும், பலித மற்றனவுமாகத் தோன்றுமிடங்களிலே கூட மானுஷ்யத்தின் ரஹஸ்ய ஊற்றுக்கள் இருப்பதாக ருஜு வாகிறது. இந்தக் குரூரமான கோழைத் தனத்திற்கும் மிஞ்சியிருக்கும் அதன் ஆழ்ந்த உண்மை லோபமன்று. பரோ பகார ஆதர்சங்களில் அதற்குள்ள பக்தி யென்று ருஜுவாகி றது.

நவீனக் கிழக்கின் புத்தியை அது வெறும் வெளிப் பக ட்டினால் மாத்திரமே மோஹிப்பித்து விட்ட தென்றால் ஐரோ ப்பாவுக்கும், நமக்கும் ஒருங்கே அநீதி செய்த லாம். அதன் தர்ம ஒளி பிரங்கிப் புகை, சந்தைப் புழுதிகளை ஊடுருவியும் தெளிவுற விளங்குகிறது. அது நமக்கு தார்மிக விடுதலை யின் ஆதர்சத்தைக் கொணர்ந்து கொடுத்தது. இதன் அஸ்தி வாரம் ஜன ஸங்கேதங்களுக்குக் கீழே நெடுந்தூரம் செல்கிறது இதன் செய்கை மண்டலம் பூலோக விசாலம்.

தன் அருவருப்பை மீறியும், தான் ஐரோப்பா விடம் அதிகார வழிகளைப் பற்றி மாத்திரமே யல்லாமல், மானஸிக தார்மிக லோகச் செய்திகளும் பல கற்றுக்கொள்ள வேண்டு மென்று ஸ்வபாவத்தினாலே தெரிந்து கொண்டது கிழக்குத் திசை. இன்னும் ஐரோப்பா நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்தன

யானை யென்றால், பழம் ஜாதிகளின் தலைமைக் காட்டிலும் உலக நன்மையின் உயர்ந்த கடமைகளே மேலென்றும், சட்டம் புனித மென்றும் காட்டிற்று.

சட்டம் பரிசுத்த மென்பதால், வரலாறும் தனி மனிதனுடைய சேஷ்டைகளைக் கடந்ததாகிறது. வரலாறு அபிவிருத்தியிலே தொடர்ச்சி தவறாதிருக்கிறது. எல்லா நிலைமைகளில் உள்ள எல்லா மனிதருக்கும் நியாயம் கிடைக்கிறது. இவையனைத்திலும் விசேஷம் யாதெனில், அவள், (ஐரோப்பா,) நமது கண் முன்னே, பல நூற்றாண்டுகள் வருந்தி விருத்திபெற்ற, விடுதலையின் கொடியைத் தூக்கிக் காட்டுகிறாள். கொள்கையில் விடுதலை, யோசனையில் விடுதலை, செய்கையில் விடுதலை, கலையிலும் இலக்கியத்திலும் ஆதர்சங்களிலும் விடுதலை!

நம் ஆழ்ந்த மதிப்பை ஐரோப்பா வென்ற படியாலே தான், அவள் சண்டைக்கிடமான பலஹீனத்தையும், பொய்மையையும் காட்டுகையில் நமக்கோ ரபாய மாகிறாள். மிகவும் சிறந்த உணவுடன் சேர்த்துக் கொடுக்கும் விஷத்தைப்போலாகிறாள். நமக்கோரிடத்தில் க்ஷேம முண்டு; அதை எப்போதும் நம்பலா மென்று நம்புகிறோம். எங்ஙனமெனில், அவள் மயக்குதல்களையும், கடுமையான ஆக்ரமணங்களையும் நாம் எதிர்ப்பதில் அவளையே துணை கூப்பிடலாம். நிறையின் அளவொன்று தன் சொந்தமாகக்கொண்டு சுமந்து வருகிறாள். அந்த அளவு கொண்டே அவளுடைய வீழ்ச்சிகளையும், தோல்விப் படிகளையும் அளக்கலாம். அதனால் அவளை அவளுடைய சொந்த நியாயஸ்தலத்தின் முன்னே இழுக்கலாம். வெட்கப்படுத்தலாம், அந்த வெட்கம் உண்மையான பெருந்தன்மையின் மானத்திற்கு லக்ஷணம்.

அவள் கொடுக்கும் உணவைக் காட்டிலும் விஷம் வலிதாய் விடுவதை அஞ்சுகின்றோம். இன்று அவளிடம் வலிமையாகக் காண்பது யௌவனத்தின் அடையாள மன்று போலும். எதிரிடையாக, உயிரின் தராசு கவிழ்ந்த படியால் அது சிறிது காலத்துக்கு வெளியே தோன்றுவதோர் பொருள் போலும். தீமையானது விதியைப்போலே மோஹத்தில் வீழ்த்துகிறது-அதன் அளவறப் பெரு வடிவங்களிலே—என் றஞ்சுகிறோம். இறுதியில் அதன் வரம்பு கடந்த அளவுப்பிழையினால் நடுங்கி தவறி விழுந்து விடு மென்பது மெய்யே யாயினும், அது விழுமுன் விளைக்கும் கஷ்டம் பின்பு நீக்க முடியாததாய் விடலாம். ஆதலால் நான் உங்களைப் ப்ரார்த்திக்கிறேன், பக்தி வலிமையும் மனத்தெளிவும் கொண்டிருங்கள்.

"ஸாமர்த்திய" மென்னும் இரும்புத் தாழ்களால் இணைப்புண்டதும், அவா என்னும் சக்கரங்களின் மீது செல்வதும், ஆகிய "நவீன முன்னேற்றம்" என்னும் ஆபாஸ தீர்மானம் நெடுங் காலம் ஒன்று சேர்ந்திராது. மோதல்கள் நேரிடத்தான் செய்யும். அது வக்ரேகைக் கோடுகளின் மேலே செல்லுகிறது. இச்சைப்படி தன் கதியை நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியாதபடி அத்தனை அதிக பாரமுடையது. இதனை அறிந்து கொள்ளுங்கள். தண்டவாளத்தை விட்டு நழுவினால் அதன் எண்ணற்ற வண்டித் தொடர்கள் தடுமாறிப் போகும். ஒரு நாள் இது நாசக்குப்பையிலே சிதறி விழும்போது உலகத்தின் வியாபாரத்துக்குப் பெரிய கஷ்டமான தடையாகும். இப்போதுகூட இதன் அடையாளங்கள் தெரியவில்லையா? யுத்த முழக்கத்துக்கிடையே, பகைமையின் அலறுதல், நிராசையின் ரோதனங்கள், இந்த நாகரிகத்தின் அடியிலே பல காலமாகச் சேகரிப்புற்று வரும் சொல்ல முடியாத மனத்தின் கசடுகள், இவற்றுக்கிடையே, இவற்றை ஊடுருவி நமக்கொரு வாக்கு வரவில்லையா? அந்தவாக்கு: ஜாதி அஹங்காரமென்ற கோபுரம் தேசபக்தி என்ற புனை பெயர் கொண்டதாய்த் தன் துரோகக்கொடியை வானத்துக்கெதிரே காட்டுகிறது. இது தன்பாரம் பொறுமல் அசைந்து சடேலென்று விழும். இதன் கொடி மண்ணைத் தழுவும். இதன் ஒளி அவிந்துபோம்" என்று நமது ஜீவனுக்குக் கூறவில்லையா? எனது ஸஹோதரரே, படர்ந்தெரியும் செந்தீ வானத்து மீன்களுக்கெதிரே சலசலவென்று நகைக்கும்போது, வானத்து விளக்குகளை நம்புங்கள்— நாசத்தீயை நம்பவேண்டாம். இந்தத் தீ அவிந்துதானே மடியும்போது, அதன் ஞாபகச்சின்னம் சாம்பலிலே கிடக்க, நித்யமான ஒளி கிழக்குத் திசையிலே தோன்றும். கீழ்த்திசையே மனித நாகரிகத்தின் உதய ஸ்தானம். அப்படிப்பட்ட நாள் ஏற்கனவே பிறந்து மிருக்கலாம். யாரறிவார்? ஆசியாவின் கிழக்கோரத்து வானடியில் அந்த ஸூரியன் தோன்றி விட்டானோ? எனது முன்னோர்களாகிய ரிஷிகள் செய்தது போலே நானும் இந்தக்கீழ்த்திசை யுதயத்துக்கு வந்தனம் சொல்லுகிறேன். இந்த பூமண்டல முழுதையும் ஒளியுடையதாக்கும், இது விதி.

பேரிரைச்சலுடைய அக்காலத்தின் கூக்குரலுக்குமேலே எனது சத்தம் பெரிதாகக் கேட்கும்படிசெய்ய என்னால் முடியாது. என் சத்தம் அதி பலஹீனமென்பதை நானறிவேன். தெருவிலே போகும் சிறுவன்கூட என்மீது "லௌகிக மதியாதவன்" என்ற அவமொழியை வீசி யெறியலாம். அது

என்னுடைய சட்டையின் வாற்புறத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு, அறிக்க முடியாமல் போய்விடலாம். அதனால், "மரியாதை யுள்ள கிரஹஸ்தர்" களின் மதிப்புக்கு நான் பாத்திர மாகா மல் போய்விடலாம். ஸிம்ஹாஸனங்கள் மதிப்பிழந்து போக வும், தீர்க்கதர்சிகள் அகால வஸ்துக்களாகவும், ஏற்பட்ட இந் தக்காலத்தில்—எல்லா வார்த்தையும் மிஞ்சிச் சந்தை யிரைச் சல் பெரிதாகக்கேட்கும் இந்த நாட்களில்—ஒருவன் "ஆத ரிசி" (உத்தம தர்மத்தையே நாடுவோன்) என்று பெயர் வாங் குவதனால், தடியடிக் கூட்டத்தாரிட மிருந்து அவனுக்கு அபாயம் நேரிடக்கூடு மென்பதையும் அறிவேன்.

எனினும், ஒருநாள் நான் நவீன விநோதங்கள் மலிந்து கிடக்கும் யோகோஹாமா பட்டணத்தின் வெளிப்புறத்தில் நின்று உங்கள் தென்கடலில் பொழுது சாய்வதைக்கண்டேன். தேவதாரு மரங்க ளடுத்த குன்றுகளுக் கிடையே அஸ்தமயத்தின் சாந்தியையும் மஹிமையையும் நோக்கினேன். பொன்னிறமான வானடிக்கு நேரே, பூஜியா மாவின் மலை யொளியானது தன்னொளியில் தான் மங்கும் தேவனைப்போ லே மங்கலாயிற்று. மாலையின் மோகனத்திடையே நித்ய கால த்தின் ஸங்கிதம் பொங்கி வந்தது.

அப்போது கருதினேன்:—வானமும் பூமியும் உதயாஸ் தங்களாகிய கவிதைகளும் ஆதர்சிகளுக்கும் புலவர்களுக்குமே அநுகூலம்; ஹ்ருதய ராகங்களினிடம் திடமான இகழ்ச்சி யுடைய சந்தைக்காரர் சார்பில்லை. தனது தேவத்தன்மையை மறந்து நிற்கும் காலம் மாறி மறுபடியும் மனிதன் வானம் எப் போதும் மண்ணைத்தீண்டி நிற்கிற தென்ற ஞாபகமெய்துவான். மநுஷ்ய ரக்தத்திற்கு மோப்பங்கொண்டு வானத்தை நோக்கி அவனும் நவீனகாலத்து வேட்டை நாய்களின் வசத்தில் மண்ணுலகம் அநாதாகாலத்துக்கு விட்டு வைக்கத் தக்கதன்று— என்ற நினைப்பு மனிதனுக்கு மீண்டு வரும்.

குறிப்பு:—இந்த உபந்யாஸம் ஸ்ரீமான் டாகுர் ஜப்பானில் செய்தது.

"ஜப்பானுடைய ஜீவன்" என்ற வ்யாஸம் முற்றிற்று.

கல்வி கற்பிக்கும் பாஷை

கல்வியிலே பய னுண்டா இல்லையா என்பதைக் குறித் துப் பேசுவதே மிகை. எனினும் அதைக் குறித்து விவாதங் கள் சில ஸமயங்களிலே ஏற்படுதல் காண்கிறோம். உழுவோ னுக்குப் படிப்பு வந்தால் உழவுத் தொழில் நின்று போமென் றும், பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தால் அவர்களுடைய பதியும் சசுர மாமிய ஜனங்களுக்கு நேரே ஆராதனை நடத்த மாட்டா ரென்றும் பலர் ஐயப் படுகிறார்கள்.

கண்ணிலே துணியைக் கட்டி ஓட்டினாலே செக்குச் சுற்று கிற மாட்டிற்கு நல்லது. அதற்கு வெயி லொளி யெதற்கு? மாமூலாகிய செய்கைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதே மனிதனு க்குப் பரம தர்ம மென்று கருதப் படும். இந்த நாட்டில் 'மேதாவிகள்' எல்லா விதமான ஒளியுமே மனிதனுக்குப் பகை யென்று கருதி வெறுத்தல் ஸஹஜந் தானே?

எனினும் பகலொளி நமக்குக் காரியத் துணை மாத்திர மன்று; கண் விழிக்கச்செய்யும் கருவியும் அதுவே. இதனி னும் முக்யமான விஷயம் யா தெனில்; ஒளியில் ஜனங்கள் கூடுகிறார்கள்; இருளிலே பிரிந்து செல்லுகின்றனர். மனித ரிடம் அறிவு தான் ஒற்றுமைக்கு மிகப் பெரிய ஸாதனம். வங்காளத்தில் ஒரு மூலையி லுள்ள மாணாக்கனுக்கும், ஐரோ ப்பாவின் கோண மொன்றி லுள்ள படிப்பாளிக்கும் நெருக்கம் அதிகம்; இந்த ஐரோப்பியனுக்கும் இவ னுடைய பக்கத்து வீட்டில் அக்ஷரந் தெரியாமல் குடியிருப்பவனுக்கும் உள்ள நெருக்கம் குறைவு. அறிவினால் உலக முழுதும் ஒன்று பட் டுக் கால தேசங்களால் நேரிடும் பேதங்க ளெல்லாம் நீங்கி விடு மென்ற பெரும் பயன் ஒருபுற மிருக்க, எந்த மனித ஜந்து வும் கல்வியால் உண்டாகும் பெரு மகிழ்ச்சி பெறாத வண்ணம் எந்தக் காரணம் பற்றியும் தடுத்தல் எவ்வளவு அஸம்பாவித மென்பதை இங்கு கருதவேண்டும்.

நமது ஹிந்து தேசத்தில் இந்த அறிவின் தீபங்கள் எத் தனை மங்கலாகவும் இடை விட்டும் எரிகின்றன என்பதை யோ சிக்கும் போது, உலகத்தார் அனைவரும் இக்காலத்தில் நாடிச் செல்லும்—'அறிவினால் ஒற்றுமைப் படுதல்' என்ற—பாதை நமக் கெவ்வளவு கஷ்ட மென்பது தெளிவாகும். கல்வி முறை யைச் சீர் திருத்தும் பொருட்டு இடை யிடையே இந்நாட்டில்

சில காரியங்கள் செய்யப்படுகின்றன. எனினும் அதன் பரவுதலுக்குள்ள தடைகள் எப்போதும் போல் மகத் தாகவே இருக்கின்றன.

நாட்டோரத்தில் நதி பாய்ந்து செல்லுகிறது. மழையோ வான் முழுதி லின்றும் பெய்கிறது. ஆதலால் பயிருக்குத் தோழமை செய்வதில் வானத்தைக் காட்டிலும் நதிக்குத்தாழ்ந்த ஸ்தானம். மேலும், நதியின் ஆழமும் நிறைவும் மழையைப் பொறுத்து நிற்பன. இடி யாயுதம் கொண்ட இந்திரனுடைய பதவியி லிருந்து நபது நாட்டை ஆளும் அதிகாரிகள் ஏராளமாக இடி யிடிக்கிறார்கள். மழை கொஞ்சந்தான் பெய்கிறார்கள். வங்காளிகளின் கல்வி முயற்சி எவ்வளவு குறைந்த பலன் தருகிற தென்று நகைக்கும் அவர்க ளுடைய பரிஹாஸ மின்னலும் வை இடிகளுடன் கலந்து வெட்டுகிறது. அதிர்ஷ்ட ஹீன ராகிய வங்காளிகளைப் பழக்க வைத்தது போலே கல்வி யிலாகா அதிகாரிகளையும் மண்ணுக்குள்ளே போட்டுப் பழக்க வைத்திருந்தால், இப்படி ஓரத்தில் மென்மையாகவும் நடுவில் காயாகவும் இருப்பதன் காரணம் பழக்க வைக்கையிலே வெயிலொளி படாத குற்ற மென்பதை அவர்கள் சாஸ்த்ர ஹேதுக்களுடன் நிரூபணம் செய்ய முற் பட்டிருப்பார்கள்.

மேற்கு நாட்டார் மேற்கேயே இருந்து கொண்டு, கீழ்த் திசையின் மேல் ஏறி வாரா திருந்த காலத்தில், இந்த தேசத்துத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும், சாஸ்திர பாடசாலைகளிலும் நடந்த தார்க்கிக குஸ்திகளையும், இலக்கண வலைப்பின்னல்களையும் காட்டி 'நாங்கள் வரு முன்பும் உங்கள் கல்விப் பயிற்சி அத்தனை சிறப்பில்லை, கண்டீர்' என்று வை அதிகாரிகள் ஆக்ஷேப வுரை கூறலாம். இது வெல்லாம் இருந்தது மெய்தா னென்பதை நானும் அங்கீகாரம் செய்து கொள்ளுகிறேன். எந்த நாட்டிலும் பழைய பண்டித வழக்கங்களைச் சொல்லுதல் மிகவும் சிரமம். அவை இங்கும் இருக்கத்தான் செய்தன. வீழ்ச்சி பெற்ற நாட்டிலே கல்வியின் உள் ஸாரத்தைக் காட்டிலும் புறக்கோலங்களை மேலாக பாவித்தல் ஒருவேளை அதிக சுலப மாக லாம். ஆனால் மூலைகளிலே யிருந்த "பண்டிதர்" மாத்திரமே தமது பாண்டித்யத்தை இப்படி விழலாக்கி வந்தனர். மற்றப்படி அவ்வக்காலத்திற் குரிய பொது அறிவுப் பயிற்சி தேச முழுதிலும் யாதொரு தடையுமின்றிப் பரவி வந்த தென்பதில ஐய மில்லை. கலப்பை உழும் உழவனும், அந்தப்புரத்து ஸ்த்ரீயும் ஜீவ சக்தி பெறும்படி அந்தப் பயிற்சி யாவயுஜ்வலத் அவர்களுக்கும் போய்ச் சேர

தற் குரிய வாய்க்கால்கள் இருந்தன. ஆதலால், வேறெவ்வித மான குறைகள் இருந்தாலும், ஜன ஸமூஹம் தன்னிலே தான் நிறைவு பெற்றிருந்தது.

நமது தற் காலத்து அன்னியக் கல்வியோ அப்படியில்லை. இது பள்ளிக்கூடம் அல்லது கலாசாலையுடன் நின்று போகிறது. அந்தப் படிப்பை நாம் பள்ளிக்கூடத்திலேயே குறிப் பலகை போல் கட்டித் தொங்க விட்டு வருகிறோம். அது நம் முடைய உயிரில் கலக்க வில்லை. அது நம் குறிப்புப் புஸ்தகங் களில் அடங்கிப் போகிறது. நம தெண்ண மாகவும் செயலா கவும் உரு மாறுவ தில்லை. நமது தேசத்து வித்வான்களில் சிலர் இக் கல்வியின் அன்னியத் தன்மையே இதன் காரணம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதை ஏற்றுக் கொள்ள எனக்கு விருப்ப மில்லை; ஏனெனில் உண்மைக்கு பூமி சாஸ்திர வரம்பு கள் கிடையா. கிழக்கே கொளுத்திய தீபம் மேற்குக் கண்டங் களுக்கும் ஒளி தரும். இல்லாவிடில், அதற்கு ஒளியே யில்லை யெனலாம். இந்தியாவுக்கு மாத்திரந் தான் நன்மை தரு மென ஒரு ஜ்யோதி யிருந்தால், அது நன்மையே யில்லை யென்று நான் உறுதியாக கூறுவேன். இந்தியாவுக் கென்று ஒரு தனிக் கடவுள் வைத்தால், அது நம்மை உலகப்பொது வாகிய கடவுளின் ராஜ்யத்துக்குள் புக வொட்டாமல் தடுக்கும்.

உண்மை யாதெனில் நமது நவீனக் கல்விக்குத் தகுந்த வாஹனம் கிடைக்காத படியால், அது தாராளமாக முன்னேற் றம் பெற இடமில்லை. அறிவு மனிதருக் கெல்லாம் பொது வென்பதை உலக முழுதும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறது. எக் கார ணத்தாலோ இந்த மாகாணத்தில் மாத்திரம் அக் கொள்கை அங்கீகாரம் பெறவில்லை. மஹான் கோகலே இந்த விஷயத் தில் மிகவும் பாடு பட்டார். அவருக்கு வங்காளத்திலே தான் அதிகத் தட்டுதல் உண்டானதாகத் தெரிகிறது. ராஜ்ய ஆதர்சங்களாகிய வானத்தில் ஏறிப் பறக்க இச்சையித் திருக்கும் நாம், மற்றப்படி ஜன வாழ்க்கையில் பின்னே நடந்து செல்ல எண்ணங் கொண்டிருப்ப தாகத் தோன்றுகிறது.

பொது ஜனக் கல்வியே உயர்தரக் கல்வியின் வேர்களுக்கு ஜீவ ரஸ மேற்றுகிறது. அந்தப் பொதுக் கல்வி இந் நாட்டில் இல்லை. அதனுடன் இப்போ தொரு புதிய தொல்லையும் வந்து சேர்ந் திருக்கிறது. ஏற்கெனவே பள்ளிக் கூடத் தொகை குறைவு. அது போதாதென்று, பள்ளிக்கூடங் களின் இட அளவைக் குறைத்து ஸாமான்களை அதிகப் படு த்தி, அவற்றின் பயனைக் குறுக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. மாணுக்கர் இல்லா விட்டால் பெரி

நில்லை; பாடசாலைக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் குறையக் கூடாதென்பது அதிகாரிகளுடைய கக்ஷி.

மனிதருக்கு உணவும் வேண்டும்; அதை வைத் துண்ணப் பாத்திரங்களும் வேண்டுமென்பதை நான் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் ஆஹாரமே குறையு மிடத்தில் பாத்திரம் வாங்குவதிலே அதிகப் பணம் செலவிடக் கூடாது. பாரத தேச முழுமைக்கும் அமிர்தமாகிய உணவு இனாமாகக் கொடுக்கும் அன்ன ஸத்திரங்கள் ஸ்தாபனமான பிறகு, அதனை வைத்துண்ண நாம் தங்கத்தாம்பாளம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணலாம். நாம் ஏழ்மைக் கிரைப் பட்டு நிற்கையிலே, கல்விக்குரிய உபகரணங்களை அதிகச் செலவுக் கிடமாக்குதல், ஒருவன் தன் பண முழுதையும் கொடுத்துப் பணப் பைகள் விலைக்கு வாங்கும் மடமை போலாகும். முற்றத்தில் பாய்களை விரித்து நம்முடைய ஜனக்கூட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. நமது பெருஞ் செல்வர் வீட்டு விருந்துகளுக்குக் கூட வாழையிலை போதும். நாம் முடிவணங்கும் நமது தேசத்து மஹான்களிலே பலர் குடிசைகளில் பிறந்து வளர்ந்தோர். ஆதலால், லக்ஷ்மியினிடம் வாங்கின இரவல் கோலங்களால் ஸரஸ்வதி கோயிலை அலங்காரம் செய்தாலொழிய நிறைவுண்டாகாதென்ற கொள்கையை நமது நாட்டில் யாரும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

உலகவாழ்க்கை யென்பதொரு சந்தைக்குக் கிழக்குத் திசையாராகிய நாம் தனித்தீர்ப்புக் கண்டுபிடித்து வைத்திருக்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய உணவும் உடையும் சொற்பம். நமது நாட்டு சீதோஷ்ண நிலைமையினால் இஃது ஸாத்யமாகிறது. நமக்குச் சுவரைக்காட்டிலும் சாளரம் அதிக அவசரம். நமது வஸ்திரங்களுக்குத் தம் மெய்யினிடத்தேயுள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிலும் ஒளியுடனும் காற்றுடனும் அதிக ஸம்பந்தம். பிறதேசங்களில் ஆஹார பதார்த்தத்திலும், மடைப்பள்ளி வேலையிலும் சேரும் உஷ்ணம் இங்கு நமக்கு ஸூர்யன் நேராகவே தருகின்றான். இந்த இயற்கை ஸௌகர்யங்கள் நமது வாழ்க்கையை ஒருவித வடிவத்திலே சமைத்திருக்கின்றன. அவ் வடிவத்தை நமது கல்வி விஷயத்திலே மறத்தல் நமக்கு லாபகரமன்று.

நான் வறுமையைச் சிந்திக்க வரவில்லை. வறுமை தமோகுணப்பயன்; அது மிகத் தாழ்ந்தது. ஆனால் செல்வத்தின் இன்பங்களைக் காட்டிலும், டம்பமில்லாமை அதிக விலையுடையது. அது ஸத்வகுணப்பயன்; மிகவும் உயர்ந்த பொருள். வெறுமே அமிதபோகங்களைக் குறைத்தல்

பயன் மாத்திரமன்று; நான் சொல்லும் டம்பமின்மை நிறைவுக்கொரு குறி. இது மனுஷ்ய ஜாதிக்கு வசப்பட்டால், இப்போது நாகரிகத்தை மறைக்கிற மூடுபனி விலகிப்போகும். டம்பத்தாலே நான் ஜீவனுக்கு அவசரமான பண்டங்கள் அளவு குறைந்தும் விலையேறியும் போகின்றன.

நாகரீக லோகத்தில் பெரும்பான்மையான வஸ்துக்கள்—உண்ணல், களித்தல், கல்வி, பயிற்சி, அரசு, வ்யாஜ்யம், முதலியன—தத்தமக்குரிய எல்லையை மீறி அதிக எல்லையை வ்யாபித்து நிற்கின்றன. இவற்றால் உண்டாகும் சுமையில் பெரும்பகுதி அநாவசியம். இதைச் சுமப்பதில் மனிதன் தனது பெரிய பலத்தைக் காட்டுகிறானே யொழிய, புத்திக் கூர்மை காட்டவில்லை. இதை வானத்திலிருந்து பார்க்கும் தேவர்களுக்கு—ஒரு ராக்ஷஸன் குளத்தில் அதிக ஆழத்திலிறங்கி, நீச்சுத்தெரியாமல் தத்தளிக்கையில், அவன் குள முழுவதையும் தன் வீணான வலிய முயற்சிகளால் குழப்பிக் கொண்டு, இங்ஙனம் குழப்புவதால் ஏதேனும் லாபம் கிடைக்குமென்ற மூட நம்பிக்கை கொள்வதுபோலே—தோன்றும்.

ஸம்பூர்ண குணத்தில் உண்டாகும் எளிமை, டம்பமில்லாமை, மேற்குத்திசையில் தோன்றினால், பிறகு அவர்கள் வீட்டு நடைகளிலே ஜப்பானிய விசிறிகளும், சீனத்துப் பீங்கான் தட்டுக்களும், மான்கொம்புகளும் இரா. அவர்கள் வீட்டு மூலைகளிலே குவித்து வைத்திருக்கும் தட்டுமுட்டுக் குப்பையெல்லாம் மறைந்துபோகும். அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகளின் தொப்பியிலுள்ள பக்ஷிச்சிறகுகள், செயற்கைப்பூக்கள் முதலிய விகாரங்களெல்லாம் மறைந்துவிடும். அவர்களுக்குப் பின் அநாகரீகங்களும், மிகைகளும் காட்சி மண்டபத்திலே விநோதங்களாகக் கொண்டு வைக்கப்படும். அவர்களுடைய கப்பல்களின் ஆகாசப்பாய்கள் வெட்கித் தலைகுனியும்.

அப்போது தொழிலும் இன்பமும் கல்வியும் எளிதாகி உண்மையான வலிமைபெறும். இவையெல்லாம் எப்போது நடைபெறுமென்பதை நானறியேன். இது நடக்கும் வரை நாம் தலைவணக்கத்துடன், 'உயர்ந்த கல்வி உயர்ந்த கட்டிடங்களிலேயே கிடைக்கும்' என்ற உபதேசத்தைத் தான் கேட்டுக்கொண்டு பொறுத்திருக்கவேண்டும்.

ரூபங்களும், புறக்கோலங்களும், எதுவரை ஜீவனுடைய லக்ஷணங்களாகத் தோன்றுமோ அதுவரை அவற்றைப் புறக்கணிப்பது லாபமில்லை யென்பதை நானறிவேன். ஆனால் இதில் பொன்போலப் போற்றத்தகுந்த நன்மையில்லையாயத

வேண்டுமென்று ஐரோப்பா மிகவும் முயற்சி செய்து பார்த்தும் கைகூடவில்லை. அப்படியிருக்க நாம் அந்நிலையைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யுமிடத்து நமக்கென்ன தடைகள் செய்யவேண்டும்? அந்த நடுநிலை யாதெனில் டம்பமில்லாமலுமிருக்கவேண்டும்; ஏழையாகவும் கூடாது. இந்த விவகாரத்துக்கு அவனவன் தன் மனத்துக்கேற்ற உபாயம் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளுதல் தகும். பிறரிடமிருந்து கல்வியின் விஷயத்தை அறிந்துகொள்ள நாம் எப்போதும் தயார். ஆனால் பிறர் முறைகளையும் நமக்குள்ளே புகுத்த முயலுதல் நியாயமில்லை.

மேற்குத்திசையின் விஸ்தார புத்திரர் தமது விஸ்தாரத் தந்தையைவிட ஓரடி அதிகமாகவே பாய்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் ராஜாங்கத்தார் பல பெரிய பாடசாலைகள் நடத்துகிறார்கள். அங்கு பிள்ளைகள் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளம் சொற்பத்திலும் சொற்பம். ஐரோப்பாவிலும் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்காக மிகவும் குறைந்த சம்பளத்தில் பல பாடசாலைகள் நடக்கின்றன. நமது நாட்டில் வறுமை அதிகமென்பதைக் கருதி இங்கு படிப்பின் செலவைப் பிள்ளைகளுக்கு மிகுதியாக்குகிறார்களா? கல்வியை விற்பதும் விலை கொள்வதும் வழக்கமில்லாத காலமும் நமது நாட்டில் இருந்ததன்றோ?

பிற நாடுகளில் ஜனங்களுக்குக் கல்வி தருதல் ராஜாங்கத்தார் மிகவும் அக்கறையுடன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் ஒன்றாக பாவிக்கப்படுகிறது. ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் ஜபபானிலும் படிப்பு விஷயத்தில் பொதுப் பணம் செலவிடக் கூசுவதே கிடையாது. ஆதலால், கல்வி அதிக ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கிறது. எனவே படிப்பை எத்தனைக் கெத்தனை பிள்ளைகளுக்கு சிரமமாகவும் செலவாகவும் செய்கிறோமோ, அத்தனைக் கத்தனை தேசத்துக்கு நன்மை யென்ற வார்த்தை எத்தனைக் கெத்தனை உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எத்தனைக் கெத்தனை சத்தம் போட்டுச் சொல்லப் படுகிறதோ, அத்தனைக் கத்தனை அதிகப் பொய்யாக நமது காதில் படும்.

வயதாக வயதாக மனம் அதிகப் படுதல் நோயற்ற குழந்தைக்கு லக்ஷணம். கனம் அதிகப் படாமலிருந்தால் நல்லதன்று. கனம் குறைந்தாலோ பயப்பட வேண்டியது. அதுபோல் நம்முடைய தேசத்திலும் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளின் தொகை வருஷத்தோறும் அதிகப்பட வேண்டுமென்று தேசாபிமானிகள் விரும்புகிறார்கள். ஏற்கனவே

இங்கு கல்வி நிலம் பெரும் பகுதி தரிசாகக் கிடக்கிறது. அத்தொகை மிகுதிப் படாதிருந்தால் நமக்கு வருத்த முண்டாகிறது. தொகை குறைந்தாலோ மரணம் நேரிடுமென்றஞ்சி நம்மவருக்கு பய முண்டாகிறது.

வங்காளத்தில் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் தொகை குறைந்து வருவதாகத் தெரிந்து, ஒரு ஆங்கிலோ இந்தியப் பத்திரிகை மிகவும் ஆனந்த மடையலாயிற்று. "அஹா! வங்காளிகளுக்குக் கல்வியில் உள்ள அபிமானம் இவ்வளவு தானா? கோகலேயின் கட்டாயப் படிப்பு மசோதா சட்டமாயிருந்தால், அது படிக்க இஷ்டமில்லாத வங்காளிகளுக்கு பெருங் கொடுமையாக முடிந்திருக்கு மன்றோ" என்று கூறி அப்பத்திரிகை ஏளனம் புரிகிறது. இவை குரூரமான வார்த்தைகள். தனது ஸ்வதேசத்தைக் குறித்து எவனும் இந்த மாதிரி வார்த்தை சொல்லியிருக்க மாட்டான். இன்று இங்கிலாந்தில் கல்வி விருப்பம் திடீரென்று குறைவு பட்டால், இதே பத்திரிகை உபாயங்களால் அவ் விருப்பத்தைத் தூண்டி விட வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்திருக்கும்.

எனினும், இவர்கள் நமது நாட்டுக் கிரங்குவது போல் இந்தியாவுக்கிரங்குவார்களென்று நம்புதல் அவமானத்துக் கிடமாகும். ஆயினும், தேசபக்தியின் அவசரங்களையெல்லாம் திருப்தி செய்து கொண்ட பிறகு, பின்னும் கொஞ்சம் நல்லெண்ணம் மிஞ்சி லோகோபகாரமாக வடிவெடுத்திருந்தாலும் பெரிய காரியமன்று. மனிதனுடைய தர்மசிந்தையின் அபிவிருத்தியிலே, தற்கால நிலைமையில், இதர தேசத்தாரை நஷ்டப்படுத்தி ஸ்வதேசத்துக்குப் பொருளும், பலமும் தேடுதல் ஸாத்யமாகிறது. எனினும் ஆரோக்யம் குறைவு பட்டு வரும் தேசமொன்றைப் பார்த்து, அதற்கு வைத்தியர் ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும், பாடை தூக்குவோர் தயார் பண்ணுவதே செலவு குறைந்த உபாயமென்று சொல்ல இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

எனினும் நமக்குள் ஸ்வதேசிய ஞானம் தகுந்தபடி ஏற்படாத காரணத்தாலே தான், பிறர் நமது லௌகிக அவஸரங்களையும், கல்வி யவஸரங்களையும் இத்தனை இகழ்ச்சியாகக் கருத நேரிடுகிறது. இது மறுக்க முடியாத விஷயம்.

நமது தேசத்துக்கு நாம் செலுத்தும் மதிப்பைக் காட்டிலும் அன்னியர் அதிக மதிப்புச் செலுத்தவேண்டுமென்று முயற்சி செய்தல் ஒருவித வஞ்சனை. அது ஏமாற்றும் வித்தையென்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். சைனாபஜார் சந்தையிலே நடக்கும் உரத்த வாக்கு வாதங்கள் போலே வீண் கோப்

போக்கு. ஸாம்ராஜ்யத்தின் சந்தையில் நாமும் உரத்த குரலுடன் இவ்வளவுதான் செய்திருக்கிறோம்.

கல்வி வேண்டுமென்று கெஞ்சினோம். மனுப் போட்டோம். அதில் அக்கறைப்படவில்லை. அதைப் பரப்புவதிலே பாடுபடவில்லை. அதாவது அர்த்தமென்னவென்றால்: நாம் நமக்கு விருந்து கேட்கிறோம். நம்மைச் சுற்றிப் பசித்து நிற்போருக்குத் துண்டுகளாவது கிடைக்குமா என்பதை நாம் சிறிதேனும் கவனிக்கவில்லை. ஜனங்களில் பெரும் பகுதிக்குக் கல்வி கற்பித்தால் கெடுதியுண்டாகுமென்று நம்மவர் சொன்னால் அவர்களிடம் அதிகாரிகள் மொத்தத்திலே வங்காளிகளுக்கே அதிகப் படிப்பு அவசியமில்லையென்றும், தீங்கு விளைத்தாலும் விளைக்கக்கூடுமென்றும் கூறுதல் தகும். பொது ஜனக் கல்வி ஏற்பட்டால் கூலியாட்கள் இல்லாமல் போவார்களேயென்று நம்மவர் யோசித்தால், வங்காளிகளில் உயர்ந்த ஜாதியாருக்கு அதிகக் கல்வி கொடுத்தால் அவர்களுடைய அடிமைக் குணம் நீங்கிப் போய்விடுமேயென்று பிறர் ஆலோசனை செய்தல் தகும்.

நமது மனதின் உண்மை நிலைக்கு ஓரடையாளம் யாதெனில் "வங்காளத்து பாகாணக் கான்பரன்ஸ்" என்று சொல்லப்படும் சபையில் வங்காளி பேசவேண்டுமென்ற எளிய விஷயத்தை இத்தனை வருஷங்களாக மறந்துபோய் விட்டார்கள். காரணம் யாதெனில் நாம் நமது தேசத்து ஜனங்களை நம்மவரென்று பரிபூர்ணமாக புத்தியில் தரிக்கவில்லை. அதுகொண்டே நாம் நமது நாட்டுக்கு முழுக் கிரயம் கொடுக்க இயலவில்லை. நாம் கேட்பது முழு அளவில் கிடைக்கவில்லையெனில், அது கொடுப்பவன் விருப்பமின்மையாலன்று. நமக்கே முழு விருப்பத்துடன் கேட்க விருப்பமில்லையாதலால் தான்.

கல்வியைப் பரப்புதல் என்ற விஷயத்தை கவனிக்கப் போகுமிடத்தே, முதல் கஷ்டம் இங்கிலீஷ் கருவியாக இருத்தல் என்று காண்கிறோம். அன்னியர் கப்பல் துறைமுகத்தில் சரக்குகள் கொண்டு சேர்க்கும். உள் நாட்டுச் சந்தைகளில் கொண்டுவந்து பகுத்துக் கொடுக்காது. நாம் பரிபூர்ண நம்பிக்கையை அன்னியக் கப்பலில் வைத்தோமானால் நமது வியாபாரம் பட்டணத்தோடு நின்றுபோம். இதுவரை நாம் இதைத் தவறாகவே நினைக்கவில்லை. நாம் இதழ்களால் எதுரைத்தாலும் உள்ருதயங்களில் நமக்குத் தெரிந்த தேசம் பட்டணமாத்திரமே. நமக்கு நமது பாஷையினிடத்தே அதிக தயவு தோன்றும்போது இதன் மூலமாகப் பிரத்ய-

சிறைக்கு பயிற்ற இடங் கொடுக்கலாமென்று நினைத்தோம். அதற்குமேல் வங்காளி பாஷை எட்ட விரும்பினால், அதை நகைத்தோம்.

இந்த திடமற்ற ஆத்ம—ஸம்சயம் நம்மிடம் எத்தனை காலமிருக்கவேண்டும்? நம்முடைய தாய்ப் பாஷையில் உயர்தரக் கல்வி கற்பிப்பது அக் கல்வியை முழுதும் நம்மத க்கி விடவேண்டுமென்று சொல்லும் தைரியம் நமக்கெப்போதுமே வாராது போகுமோ? ஜப்பான் தனக்கு வேண்டியதை மேற்குத் திசையிலிருந்து பற்றிக்கொண்டதன் காரணம் யாது? அதுவும் இத்தனை சீக்கிரத்தில்? அவன் மேற்குக் கல்வியைத் தனது பாஷையிலே சிறைப்படுத்திக் கொண்டான். ஜப்பானிய பாஷை நமது பாஷையைக் காட்டிலும் சொல் வளமுடையதென்று நினைக்கிறீர்களா? புதிய புதிய பதங்கள் படைத்து கொள்வதில் வங்காளி பாஷைக் கிருக்கும் சக்தி அநந்தம். தவிரவும் ஐரோப்பிய சாஸ்திரம ஜப்பானியருக்கு எத்தனை அன்னியமோ அத்தனை நமக்கன்னியம் அன்று. ஆனால் ஜப்பான் பிரதிஞ்ஞை செய்து கொண்டான்:—"நமது பாடசாலைகளில் ஐரோப்பிய சாஸ்திரத்தை விலை கிரத்துக் கடவோம்!" என, அவன் அங்ஙனம சொல்லியது மட்டுமன்று. செய்து காட்டினான். பயனை நுகர்கிறான். உயர்தரக் கல்வி நமது பாஷை மூலமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் அப்படிக் கொடுத்தால் மாத்திரமே அக்கல்வியால் நமது நாட்டுக்குப் பயனுண்டாகுமென்றும் சொல்லக் கூட நமக்கு இன்னும் தைரியம் பிறக்கவில்லை.

நாம் இங்கிலீஷ் பாஷையும் படிக்க வேண்டுமென்று கூறுதல் மிகை. அதுவும கேவலம் ஜீவனார்த்தமாக மாத்திரம் செய்யக்கூடாது. இங்கிலீஷ் மாத்திரமேன்? பிரெஞ்ச் பாஷையும் ஜெர்மன் பாஷையும் படித்தால் இன்னும் விசேஷம். வங்காளிகளிலே பெரும பகுதிக்கு ஒரு காலத்திலும் இங்கிலீஷ் வாராதென்று கூறுதலும மிகையேயாம. இந்த லக்ஷக்கணக்கான வங்காளி பாஷ்ய ஹீனருக்குப் புத்தி பசித்தும், அரைப்பசியுடனேயும் தான் இருக்க வேண்டுமென்பது நமமுடைய கொள்கையா?

நமது நவீனக்கல்வி யென்னும் சிக்கான யந்திரத்தில் பாகேனு மொரு மாறுதல் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு ஏராளமான புடைத்தலும் இடித்தலும் சம்மட்டி வேலையும் செய்ய வேண்டும். மேலும அது செய்ய வலிய தோள் வேண்டும். வீரத்தனமுடைய ஸர் ஆசு தோஷ் முகர்ஜி அப்பயம் சற்றேற யத்தனம செய்து கொஞ்சம தேச

பாஷைக் கப்பியை உள்ளே நுழைத்திருக்கிறார். ஸர் ஆசு தோஷ் மூக்கர்ஜி செய்து வைத்த காரியம் யாதெனில் எந்த வங்காளியும் இங்கிலீஷில் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் வங்காளி பாஷையில் பாண்டித்யமில்லாவிடில் பூர்ண பண்டிதனாகக் கருதப்பட மாட்டான் என்று செய்து வைத்தார். இது இங்கிலீஷ் தெரிந்தவருடைய படிப்பை ஸம்பூர்ணப் படுத்தும் வழியாயிற்று. வங்காளி மாத்திரம் தெரிந்து இங்கிலீஷ் தெரியாதவர்களுடைய கதி என்ன? அவர்களுக்கு வங்காளி "யூனிவர்ஸிடி" (ஸர்வகலாசாலை) என்ன சொல்லுகிறது? இங்ஙனம் கொடுமையான அஸம்பாவிதம் பாரத தேசத்தைத் தவிர வேறெந்த தேசத்திலேனும் உண்டென்று நினைக்கிறீர்களா?

"கவித்தனம் பேசினதிலே பயனில்லை. நடக்கிற வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். ஒரே படியாக அதிகம் எதிர்பார்த்து விடக்கூடாது" என்று என்னிடம் சிலர் சொல்லக் கூடும். அதிகம் எதிர்பார்க்கிறேனா?! நடக்கிற காரியத்தை மாத்திரம் சொல்ல வேண்டுமென்று தொடங்கினால் பேசவே இடமில்லை. எவன் மனதிலேனும் என் வார்த்தைகளினாலே சிறிது சலனம் ஏற்பட்டால் அதுவே எனக்குப் போதும். அந்தச்சலனம் என்னை வைதல் அல்லது அடித்தல் என்ற ரூபமாக வந்தாலும் சரியே.

இனி "ஸாத்தியமான" கார்யங்களைப் பேசுவோம்.

பூர்வத்தில் நமது ஸர்வகலாசாலை, பரீக்ஷைக்கு வரும் மாணாக்கருக்கு ஒரு வித குஸ்திக் கொட்டகை போலிருந்தது. இப்போது அதில் கொஞ்சம் அதிக எல்லை சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குஸ்திகளுக்கு நடுவே குஸ்திக்காரர் வந்து கொஞ்சம் இளைப்பாறும் பொருட்டாக வெளியிலிருந்துகீர்த்தி பெற்ற பண்டிதர்களை இங்கு வந்து ப்ரஸங்கம் செய்யும்படி கேட்கிறோம். நமது வித்வான்களுக்கும் ப்ரஸங்க ஸ்தானங்கள் ஏற்பாடு செய்கிறோம். இந்தக் கடைசி தயவுக்கும் மூல புருஷர் ஷை தீர ஸர் ஆசுதோஷ் மூக்கர்ஜீ தானென்று கேள்விப்படுகிறேன்.

இப்போது நான் என்ன சொல்லுகிறேனென்றால், பழைய யூனிவர்ஸிடி அதன் பழைய வழிப்படியே நடக்கட்டும். இந்த விசேஷ உபந்யாஸங்களை வங்காளிகளுக்கு மாத்திரமென்று தனியாக ஏன் விடக்கூடாது? கல்வி விருந்துக்கு அழைப்பின் மேலே வந்தவர்களுக்கு உள்ளே சோறு போடு. நல்ல செய்தி கேட்டு வந்த பிறருக்கு வாசலிலே உட்கார இடங்கொடு. உள்ளே இருப்பவர்களுக்கு இங்கிலீஷ் பேழை

போடு. வெளியே இருப்போர் "தாங்கள் வாழையிலையை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள். வாயில் காப்போரை விட்டு அவர்களை வெளியே தள்ளச் சொன்னால், விருந்துக்கு இடையூறன்றோ? அவர்களுடைய சாபம் வானத்திலே கேட்காதோ?

கங்கா யமுனைகளின் புண்ய ஸங்கமுகம் போலே, இங்கிலீஷ், வங்காளி என்ற இரண்டு பாஷைகளின் மூலமாகவும் இரண்டு கல்வி யாறுகள் வந்து இங்கே கூடினால், அப்போது வங்காள மாணாக்கர் எல்லோருக்கும் இது உண்மையிலே தீர்த்த யாத்திரை ஸ்தலம் போலாகும். இவற்றின் ஒன்று கருநிறமாகவும் மற்றது வெண்ணிறமாகவும் பேதம் புலப்படத் தான் செய்யுமெனினும், இரண்டும் கூடிப் பாய்ந்து தேசத்தின் கல்வியை விசாலமாகவும் உண்மையாகவும் ஆழமாகவும் புரியும்.

ஒரு பட்டணத்தில் ஒரே வீதி யிருந்தால் அது நெருக்குண்டு போம். அதனாலே தான் பட்டணத் திருத்த ஏற்பாடுகளில் புதிய வீதிகள் போடுகிறார்கள். நமது ஸர்வகலாசாலைப் பயிற்சிக்கு மற்றொரு பெரிய வீதி போடவேண்டுமென்று நான் சொல்லும் யோசனையை அனுஸரித்தால்; பழைய ரஸ்தாவில் ஜன நெருக்க மதிக மென்பதாக இப்போதுண்டாகும் புகார் நின்று போம்.

உபாத்தியாயத் தொழிலனுபவத்தில் நான் தெரிந்து கொண்ட விஷயம் யாதெனில், மாணாக்கரில் பலருக்கு பாஷைகள் கற்றுக் கொள்ளும் திறமை இயற்கையிலே குறைவு. அப்படிப்பட்டவர்கள் இங்கிலீஷ் சரியாகத் தெரியாமல் மிகவும் சிரமப் பட்டுப் பிரவேசப் பரீக்ஷை தேறுவார்கள். மேற்படிகளிலே நொருங்கிப் போவார்கள். வங்காளிப் பிள்ளைகளில் பெரும் பகுதி இங்கிலீஷ் பாஷையை வசப்படுத்த முடியாமலிருப்பதற்கு வேறு காரணங்களும் உள. வங்காளிகளுக்கு அந்த பாஷை முதலாவது மிகவும் கடினமானது. உடைவாளின் உறைக்குள் இங்கிலீஷ் கத்தியைப் போட முயல்வது போலே இங்கிலீஷ் கற்றுக் கொடுக்கத் தக்க வாத்தியார்களின் தொகை குறைவாதலால், சரியான இங்கிலீஷ் போதனை சில பிள்ளைகளுக்குத் தான் கிடைக்கிறது. ஏழைகளின் மக்களுக்குக் கிடையாது.

ஆதலால் தான் தேடி வந்த மருந்து இன்னதென்று தெரியாமல் மலையோடு தூக்கிக் கொண்டு போன ஹநுமானைப் போலே, இந்தப் பிள்ளைகள் அந்த பாஷையை [illegible] உபயோகிக்கத் தெரியாமல் புஸ்தக முழுதையும் குட்டியுருப்

போடும்படி செய்கிறது. அசாத்திய ஞாபக சக்தியுடையவர்கள் கடைசிவரை படிக்கிறார்கள். ஸாதாரண புத்தியுடைய பிள்ளைகளாலே இயலவில்லை. பாஷைக் தடையின் கதவுகளை இவர்களால் திறக்கவும் முடியாது. ஏறிக் குதிக்கவும் வழியில்லை.

ஜன்மக் குறையாலோ வேறு எத்தகைக் காரணத்தாலோ இவ்வண்ணம் இங்கிலிஷ் பாஷையில் தேர்ச்சி பெற ஸாமர்த்தியமில்லாத பிள்ளைகளை நாம் பிரமாண்டமான குற்றவாளிகளாக கருதி ஸர்வகலாசாலைக்குள் எக்காலத்திலும் புகக் கூடாதென்ற உத்தரவு போடுதல் நன்றா? இங்கிலாந்தில் ஒரு காலத்தில் ஸாதாரணத் திருடரைத் தூக்கிலிட்டுக் கொல்வது வழக்கம். ஆனால் இந்த தண்டனை விதி அதனிலும் கொடிதாக இருக்கிறது. ஏமாற்ற முடியாததற்காகக் கடைசி தண்டனை விதிக்கிறது. ஆம் குட்டி யுருப்போட்டுப் பரீக்ஷை தேறுவது ஏமாற்றுதல் தானே? புஸ்தகத்தைத் துணியில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டு பரீக்ஷை மண்டபத்திலே பார்த்தெழுதுதல் வஞ்சனை யென்றால் மூளைக்குள் உரு ஏற்றி வைத்துக் கொண்டு போவதும் வஞ்சனை தானே?

இந்தக் குட்டியுருப் பேர் வழிகளின் மேலே நான் குற்றம் கொண்டு வந்ததாக நினைக்க வேண்டாம். ஆனால் பின்னே நிற்போருக்கு ஒரு வழிவிட வேண்டாமா? ஹூக்ளி நதிப் பாலத்தில் நடக்க அனுமதி யில்லாதவர்கள் நதியைக் கடந்து வர இங்லிஷ் புகைத் தோணி கொடுக்காவிட்டாலும் நாட்டுப் படகு கொடுக்கக் கூடாதா? அன்னிய பாஷை படிப்பதில் ஸாமர்த்திய மில்லாத பிள்ளைகள் அத்தனை பேருக்கும் உயர்தரக்கல்வி யில்லாமல் செய்து அவர்களுக்குள்ள புத்தியையும்; படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலையும் விழலாக்குவது தேசத்துக்கு பயங்கரமான பெரிய நஷ்டமன்றோ?

ஆதலால் நான் சொல்லும் யோசனை யாதெனில் பிரவேசப் பரீக்ஷைக்கு முந்தின வகுப்பு முதற்கொண்டே பாஷை வழியை இரண்டாக்கி, எந்தக் கதவு மூலமாக ஸர்வ கலாசாலையில் புக விருப்பமோ அது வழியே புகலாமென்று வைக்கவேண்டும். நான் மேலே சொல்லியபடி, இதனால் பழைய ரஸ்தாவில் பெருங் கூட்டம் கூடாமல் இருக்கும் நன்மை யொன்று மாத்திரமே யல்லாது, உயர்தரக் கல்வியை மிகவும் விசாலமாகப் பரவச் செய்யும்.

இருந்தபோதிலும் இங்கிலீஷ் வழிக்குத் தான் பெரும் பகுதியான பிள்ளைகள் சேருமென்பதையும், இரண்டு பாஷைகளுக்கும் ஸமமதிப்பேற்பட நெடுங்காலமாகுமென்பதை

யும் நானறிவேன். ராஜபாஷைக்குப் பக்ஷ்டதிகம். அத ற்கு வியாபாரச் சந்தையிலும் விவாகச் சந்தையிலும் அதிக கிராக்கி யிருக்கத் தான் செய்யும். இருக்கட்டும். தாய் பாஷையை அலக்ஷியம் பண்ணினாலும் பண்ணுங்கள். விஷப்ர யோஜனமாக்கிவிடாதேயுங்கள். பணமுள்ளவன் குழந்தை செவித் தாயின் பால் குடிக்கட்டும், ஏழையின் குழந்தைக்குத் தாயின்பால் இல்லாமல் செய்துவிடாதேயுங்கள்.

நானும் எனது வாழ்நாளில் பல சண்டைகளிலே குட்டுப் பட்டிருப்பதால், இப்போது வார்த்தை சொல்லும்போதெல்லாம் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் சுற்று முற்றும் பார்த்துக் கொண்டு தான் பேசுவேன். இருந்தாலும் வழக்கத்துக்கு சக்தி யதிகம். உண்மை கடைசிவரை வெளிப்படத் தான் செய்யும். ஓரத்தில் அடி வைக்க இடம் கேட்பது போலே கேட்டு வெகு தந்திரமாக ஆரம்பம் செய்ததுபற்றி நானே என்னை மெச்சிக்கொண்டேன். வங்காளி முதற்பாட புஸ்தகத்தில் கொடுத்ததை மாத்திரமே வாங்கி என்னும் கோபாலன் என்ற நல்ல பிள்ளை மாதிரி என்னை பாவித்தேன். அந்த யோசனையைக் கேட்டு யூனிவர்ஸிடி அதிகாரிகள் திரஸ்காரம் பண்ணுவார்களென்றெண்ணியக் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் அந்த நல்லபிள்ளை கோபாலன் ஆரம்பத்தில் எவ்வளவு நல்லவனா இருந்தும் பசி அதிகப்பட அதிகப்பட இரைச்சல்போடத் தொடங்கிவிட்டான். நமது பாஷைக்குச் சார்பாக எனது வேண்டுதலும் வளர்ந்துவிட்டது. அதினால் யோசனைக்கும் அது சொல்வோனுக்கும் விபத்தென்பதை நானறிவேன். இருந்தாலும் அது ஒன்றும் புதிதில்லை. குழந்தை மரணவிகிதம் மிகவும் அதிகமாகிய இந்த நாட்டில், நூற்றுக்கிருபத்தைந்து புதிய யோசனைகள் சிசுப்பிராயத்திலேயே மடிகின்றன. மேலும் நான் விபத்துக்களுக்கு நெடுந்தூரம் பழக்கப்பட்ட தினின்றும் அவை விபத்துக்களாகவே தோன்றவில்லை.

எதிர்விவகாரம் என்ன சொல்வார்களென்பதை நானறிவேன். "வங்காளி பாஷையில் உயர்தரக் கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறீரே காணும்! அந்த பாஷையில் பாடப் புஸ்தகங்கள் இல்லையே!" என்று கேட்பார்கள். பாடப்புஸ்தகங்கள் இல்லையென்பதை நானறிவேன். ஆனால் அந்த பாஷையில் உயர்தரக் கல்விகற்பிக்கத் தொடங்காவிட்டால் பாடப் புஸ்தகங்கள் எங்கிருந்து வரும்? அவை ரஸங்களைக்கருதி ரஸிகர்களாலே பயிர் செய்யப்படும் அலங்காரச் செடிகளல்லவே! கேவலம் ப்ராணபலத்தாலே

பூமியை வந்து மேவுகிற களைப்பூண்டுகளுமல்லவா. உயர்தரக் கல்வி பாடப் புஸ்தகத்துக்காகக் காத்திருந்தால் தழைக்குப் பின் நான் தோன்றுவேனென்று மரம் காத்திருக்கும். கரைக்குப்பின் நான் வருவேனென்று நதி காத்திருக்கும்.

வங்காளி பாஷையில் உயர்தரக் கல்விக்குத் தகுந்த பாடப் புஸ்தகங்களில்லையென்பதொரு குறையாயின், இந்த பாஷையைக் கல்விக்கு வாஹன மாக்குதலே அக்குறையை நீக்கும் வழியென்று நான் மீட்டும் சொல்லுகிறேன். வங்கிய ஸாஹித்ய பரிஷத் என்ற இலக்கியச் சங்கத்தார் சிறிது காலமாகக் கல்வியின் வெவ்வேறு சாகைகளுக்குப் பயன்படத் தகுந்த ஸங்கேத மொழிகள் கண்டுபிடித்தும் உண்டாக்கியும் அஸ்திவாரத் தொழில் செய்து வருகிறார்கள். அதன் தொழில் மிகவும் மெதுவாக நடக்கிறதென்று சிலர் குறைகூறக் கேட்கிறோம். அது தொழில் செய்வதே வியப்பன்றோ? தூண்டுதலெங்கே? இந்த ஸங்கேத பதங்களை உபயோகப்படுத்த இடமெங்கே? ஒரு நாணய சாலைக்காரர் தங்கள் நாணயங்களை யாரும் வாங்கலாகாதென்று விதி ஏற்பட்ட பிறகு மேலே நாணயம் அடித்துக்கொண்டே போவார்களா? ஸர்வகலாசாலையார் வங்காளி மூலமாகக் கல்வி கற்பிக்க வழிதிறந்தால் அப்போது பரிஷத்துக்குப் பயன் ஏற்படும்.

நமது பாஷையிலே கல்விப் பெருவிருந்துக்குரிய பண்டங்களும் உபகரணங்களு மிருக்கின்றன. ஆனால் ஸ்தானமில்லை. இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. நமக்குள்ளே ஜகதீச சந்திரவஸு, நமது ப்ரபுல்ல சந்த்ரராய், நமது வரஜேந்த்ர நாத சீல், நமது மஹா மஹோபாத்யாய சாஸ்திரி முதலிய பண்டிதர்கள் இருக்கிறார்கள். பகிரங்க மாகவும் மறைவாகவும் இன்னும் இவர்களைப் போல் எத்தனையோ வங்காளிகள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் வங்காளி மாத்திரம் தெரிந்தவர்களுடைய அறிவும் பசியை நீக்க ஒரு போதும் வழி ஏற்படாதா? அப்படிப்பட்ட மாணாக்கர்கள் இம் மஹான்கள் தமது தேசத்தாராக இருப்பது பற்றி கர்வம் பட மாத்திரம் இடம் வைத்துப் பயன் பெற இடமில்லாமல் வைத்துவிடப் போகிறீர்களா? நமது ஸர்வகலாசாலையின் உதார குணத்தால் வெளி நாட்டு மாணாக்கர் கடல்களைத் தாண்டி வந்து இவர்களிடம் கல்வி கற்றுச் செல்லுகிறார்கள். ஆனால் தாய்மொழி மாத்திரமே அறிந்த வங்காளி மாணாக்கனுக்கு அவர்களுடன் உட்காரத் தகுதி யில்லை!

ஜெர்மனியிலும், ப்ரான்ஸிலும், அமெரிக்காவிலும், ஜப்பானிலும் மனுஷ்யருடைய புத்தியைப் பகுவப்

படுத்தும் பொருட்டு நவீன ஸர்வ கலாசாலைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. அவை ஜனங்களின் அறிவையும் குணத்தையும் விருத்தி செய்து தமது நாடுகளைப் புதுமை செய்து கொண்டு வருகின்றன. அந்தவிதமான புதிய ஸ்ருஷ்டி அன்ய பாஷை மூலமாகச் செய்ய முடியாது. இங்கே, நமது கல்வி விஷப்ரயோஜனமாகப் போவதன் முக்கிய காரணம் யாதெனில், நாம் சம்பாதிக்கும் அறிவினால் நமது பாஷை செழிப்படையவில்லை. எப்போதும் உயர்ந்த மதிக்குப் புறத்தே தள்ளப்படுவதால் நமது பாஷை நம் அறிவு முதிர்ச்சியுடன் தொடர்ந்து வளர இடமில்லாமல் போகிறது.

இந்த ஸ்திதியில் விளைந்த பயன் யாதென்றாலோ, நாம் உயர்ந்த கல்விப் பயிற்சி பெற்றோமேயல்லாது, உயர்ந்த யோசனைகள் பண்ணவில்லை. நமது காலேஜ்—உடுப்பைப் போலவே, காலேஜ்—பாஷையையும், மூலையிலே மாட்டிப் பாடசாலையில் படித்ததை யெல்லாம் அந்தச் சட்டையின் ஜேபியிலே போட்டு வைக்கிறோம். பின்பு வம்பளப்பதும், தூற்றுவதும், ராஜா உண்டாக்குவதும், தள்ளுவதும், மொழி பெயர்ப்பதும், வசனந்திருடுவதும், பரிதாபத்துக் கிடமான கந்தை வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளில் கோழைக் குப்பைகளெழுதுவதும் எல்லாம் தேசபாஷையில் செய்கிறோம்!

இப்படியிருந்தும் நம்முடைய இலக்கியம் கொஞ்சம் அபிவிருத்தி யடைந்திருக்கிறதென்பதை நான் மறுக்கவில்லை. இருந்தாலும் இன்னும் பல பசியடையாளம் காட்டத்தான் செய்கிறது. அளவில்லாமல் தின்றும் மெலிந்திருக்கும் அஜீர்ண நோயாளி போல் நமதிலக்கியம் நாம் படித்ததை யெல்லாம் ஜீர்ண மாக்கிக் கொள்ளவில்லை. நாம் விழுங்குவது நமது பிராணனை பலப்படுத்தவில்லை. அவற்றை நாம் நாவினால் ருசி பார்ப்பதில்லை. தொண்டைக் குழிவழியே சரிக்கிறோம்; வயிற்றிலே பெரிய சுமை; உடம்புக்குப் போஷணை இல்லை.

நமது ஸர்வ கலாசாலை லண்டன் நகரத்து ஸர்வ கலாசாலையின் மாதிரியைத் தழுவி ஆக்கப்பட்டது; அதாவது, இந்த ஸர்வகலாசாலை ஒரு பெரிய சாயமுத்திரை போடுகிற யந்திரம். இதன் நோக்கம் மநுஷ்யரை உண்டாக்குவதன்று. அவர்களுக்கு முத்திரை போடுதல். சந்தை விலைகள் தெரிந்து கொள்வதில் வியாபாரிகளுக்குத் துணைசெய்கிறது. படிப்பென்ன வந்ததென்பதை கவனியாமல் முத்திரை வாங்கிக் கொண்டு வருவதில் நமது திருப்தி மகாவேட்டாராயினோம். இது நமக்கு மிகவும் எளிதாயிற்று. ஏனெனில் வெகுகால

மாகவே நாம் ஆசிரய அனுஷ்டானங்களில் பூர்வ நிபந்தனை முன்மாதிரியைக் கோட்டுத் தனமாகப் பின்பற்றி நடப்பதில் வழக்கப்பட்டுத் தேறியிருக்கிறோம். நாம் ஆராதனை செய்து வரும் புராதன மாதிரிகளைத் தவிர வேறு மாதிரிகள் உண்டாக்க முடியுமென்ற எண்ணமே நமக்குதிப்பது கிடையாது.

ஆதலால் நான் சொல்லும் போசனை அர்த்தரண வங்காளித் தசப்பனுக்கு ஸம்மத மாகாவிடினும், இதை அனுசரித்தால் இங்கிலீஷ் வழியின் வலையைக் கடந்து செல்ல மாட்டாத பிள்ளைகளுக்குப் பயனுண்டென்பது மாத்திரமே யன்றி, அதைவிடப் பெரிய பயன் ஒன்றுண்டு. அதாவது இயற்கை வழியிலே நமது பாஷை வரை விடுதலை பெறும். சந்தை மதிப்பில்லையென்ற காரணங்கொண்டே, அது சந்தை நிபந்தனைகளுக்கு அடிமைப்படாது பிழைக்கும். இக்காரணத்தால், லாபத்தைக் கருதி இங்கிலீஷ் பாதையில் செல்ல உட்பட்டபலர் அத்துடன் அன்பு காரணமாகத் தேச பாஷை வழியையும் கொள்வர். மிகவும் சீக்கிரத்தில் தாய்ப் பாஷையில் உபந்யாஸகர்கள் தமது மேதை முழுதையும் வெளிப்படுத்துவார்களென்பது திண்ணம். இப்போது பிரதி பதங்களும், இங்கிலீஷ் பாடப் புஸ்தக வியாக்யானங்களு மாகிய குப்பையைக் கிளறிக்கொண்டிருப்போர் அப்போது பசித்திருக்கும் நாட்டில் உயிர்தரும் சொன்னைகளைப் பரவச் செய்வார்கள்.

இங்கிலீஷ் படித்த வங்காளி தனது புதிய ஸம்பாதனச் செருக்கினால் வங்காளி பாஷையை இகழ்ச்சியுடன் நோக்கிய காலம் ஒன்றிருந்தது. எனினும், ஏதோ மாய வழியால் வங்காளத்தின் ஹ்ருதயத்தி னின்றும் நமதிலக்கிய விதை முளைவிட்டது. ஆரம்பத்தில் அதன் சிறிய மெல்லிய முளையைக் கண்டு நகைத்தல் சுலபமாக இருந்தது. ஆனால் எவ்வளவு சிறிதாயினும் உயிருடைய வஸ்து வொன்றை நெடுங்காலம் எள்ளனத்தால் அடக்கி வைக்க முடியாது. இன்று அதன் முடியை மிகவும் உயர்த்தி இங்கிலீஷ் படித்த வங்காளிகளின் ஆங்கிலேய உபந்யாஸங்களை நோக்கி புன்னகைசெய்யும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. இந்தப்பயன் அதிகாரிகளின் தயவு கலக்காமல் விளைந்தது. அவர்கள்புறக்கணித்தனர். சார்பு நாடுகளில் இது பெரிய கஷ்டம். அப்படியிருந்தும் தன் உயிரில் தான் மகிழ்ந்து வளர்ந்தது. இப்போது பூமண்டலத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது.

நமது கையிலிருக்கும் ஸாதனங்களைக்கொண்டு இப்போதுள்ள ஸர்வகலா ஸங்கத்தின் யந்திரத்தை மாற்றுதல் ஸாத்ய

யில்லையென்று முன்னமே கூறினேன். இதன் காரணங்கள் இரண்டு. முதலாவது இந்த யந்திரம் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்துக்காக உண்டானது. அதை விட்டு வேறொரு நோக்கத்துக் குப்பயன் படுத்த வேண்டுமானால் இதைத் தலை முதல் கால் வரை மாற்ற வேண்டும். இரண்டாவது, நமது வடிவாரா தனைக் காரர் இந்த ஸர்வ கலாசாலை ரூபத்தைக் கண்டு எவ்வளவு தூரம் மயங்கி விட்டார்களென்றால், அவர்கள் புதுமையாக ஜாதியக் கல்விச் சங்கங்களும், ஹிந்து ஸர்வ கலாசாலைகளும் செய்யத் தொடங்கிய போதும் இதன் அழியாத முத்திரையை அவர்களால் மறக்க முடியவில்லை.

எனவே, இதனைச் சீர்திருத்த ஒரே வழி. இதன் யந்திர மனைக் கருகே ஓ ருயிர்ச் செடியை நட இடங் கேட்க வேண்டும். இப்போது சத்தமும் விவாதமு மில்லாமல் அந்த செடி ஒருநாள் தலை தூக்கித் தழைத்து, மலர்களின் வாசத்தால் தனது பக்கத்திலுள்ள கோரமானயந்திர சாலையை நகைத்து நோக்கும். இக் கனம் கல்வி யந்திரசாலை இரைச்சலுடன் சந்தைக்கு மூட்டைகள் தயார் செய்து போட்டுக் கொண்டிருக்க, அருகிலுள்ள ஜீவ விருக்ஷம் தேச முழுமைக்கும் பழமும் நிழலும் கொடுப்பதுடன் எண்ணிறந்த பாட்டுப் பக்ஷிகளுக்குத் தன் கிளைகளிலே வாஸம் தரும்.

இந்தக் குப்பையான பழய யந்திரத்துடன் நான் ஸமாகானம் ஏன் பேசவேண்டும்? நமது நீதி ஸ்தலங்கள், கச்சேரிகள், போலீஸ் டாணுக்கள், சிறைச்சாலைகள், வைத்திய வைத்திய சாலைகள் முதலிய நம்முடைய நாகரீகக் கோலங்களுடன் அதுவும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விடுங்கள். தேசத்துக்குப் பழமும் நிழலும் வேண்டுமாயின், இந்தச் செங்கல் சுண்ணாம்புக் கட்டிடங்களை விட்டு வெறுந் தரைக்கு வருக. வேத காலத்தில் காட்டில் ஆசிரமங்களிலும், பௌத்த காலத்தில் நளந்தா, தக்ஷசிலா முதலிய இடங்களிலும், இன்று நமது வீழ்ச்சிக் காலத்திலே கூடத் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்கள், சாஸ்த்ர பாடசாலைகளிலும் பிள்ளைகள் கூடவில்லையா? அது போலே இப்போதும் நாம் ஸர்வ கலாசாலை வைத்து நமது பிராணசக்தியால் போஷிப்போமென்று ஏன் தைரியத்துடன் சொல்லக் கூடாது? ஸ்ருஷ்டியில் முதற்படி விரும்புதல்; இன்று நமது தேசத்தில் அவ்வித விருப்பத்தின் சலனங்கள் இல்லையா? ஆராய்ச்சியிலும் தியானத்திலும் படிப்பிலும் ஈடுபட்ட நமது நாட்டு வித்வான்கள் தமது வித்தையைப் பிறருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இச்சைப் படுவதுபோல் அதை அவர்களிடம் பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர் யாருமில்லையா? எதிர்

செல்லும் நீராவியுடன் மேகம் வந்து கலந்து செழிப்புத்தரும் மழை பொழிவது போல் மேற்கூறிய இரண்டு வித விருப்பங்களும் தேச பாஷையாகக் கலந்து வடிவு கொண்டு நமது தேசத்தில் பசித்திருப்போருக்கு உணவும் நீர் வேட்கை கொண்டாருக்கு ஜலமும் உதவலாகாதா?

நான் கூறிய கடைசி வார்த்தைகள் இப்போது ஸாதிக்கத் தக்கன அல்ல. அவை வெறுமே ஒரு கொள்கையைக் குறிக்கின்றன. ஆனால் இன்று வரை "ஸாத்ய" யோசனைகள் வெறும் ஒட்டுத் தையல் வேலைகளுக்குத் தான் பயன்பட்டு வருதல் காண்கிறோம். கொள்கைகளே புதியன படைக்கும்.

—

PRINTED AT THE SWADESA MITRAN POWER PRESS, MADRAS.